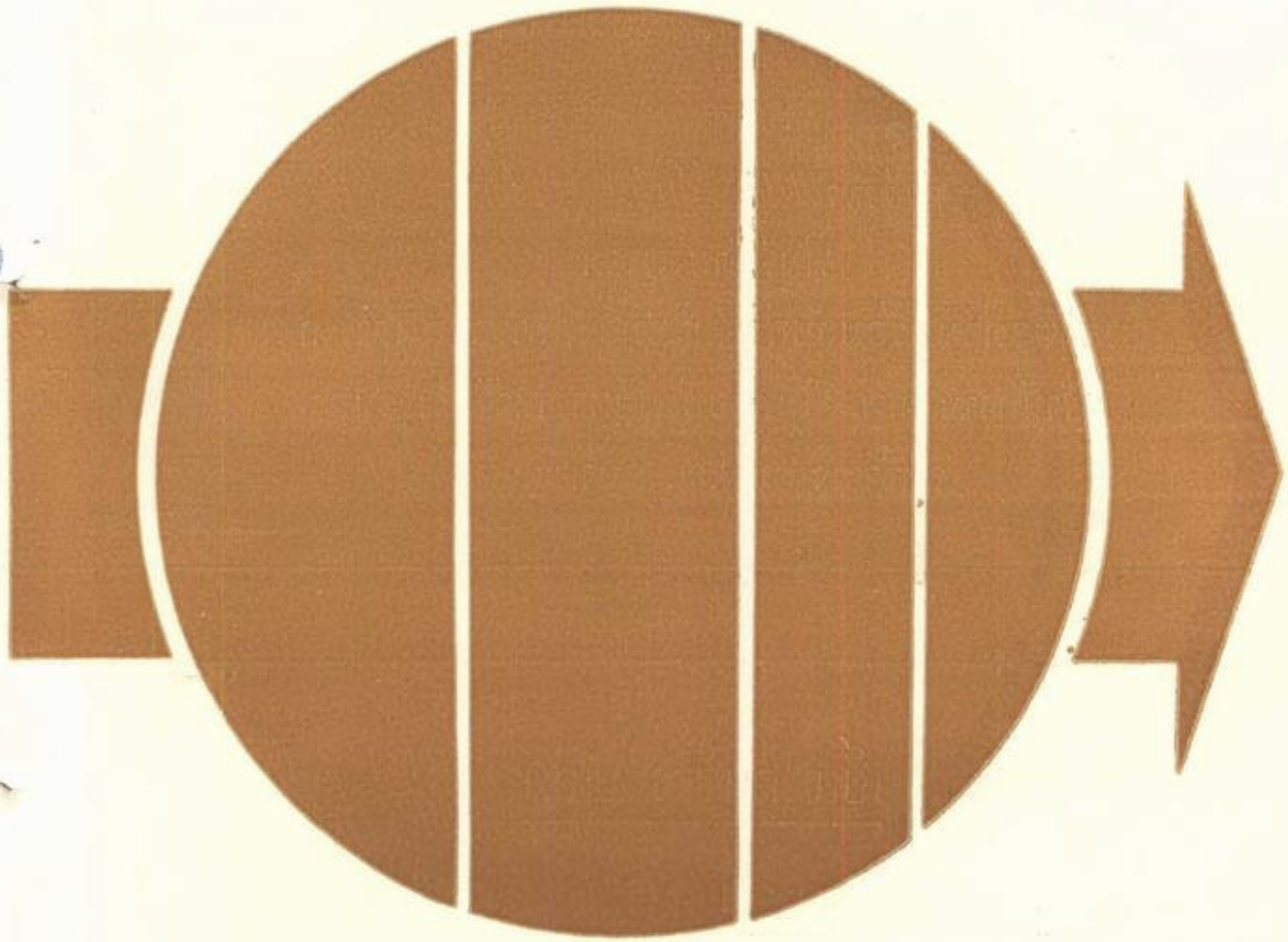


ปีที่ 12 ฉบับที่ 1

พฤศจิกายน 2510



ทองสมุท
สำนักงาน ก.พ.



วารสารข้าราชการ



วารสารข้าราชการ

ปีที่ ๑๒ ฉบับที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๐

เจ้าของและคณะกรรมการดำเนินงาน
บริการสวัสดิการ ก.พ. สำนักงาน ก.พ.

ประธาน

พันเอก จินดา ณ สงขลา เลขานุการ ก.พ.

รองประธาน

นายประวิณ ณ นคร รองเลขานุการ ก.พ.

นายไสรจ สุธงศ์กุล รองเลขานุการ ก.พ.

กรรมการ

ผู้อำนวยการกอง และหัวหน้ากอง
สำนักงาน ก.พ.

วารสารข้าราชการ

ที่ปรึกษา

เลขานุการ ก.พ.

รองเลขานุการ ก.พ.

ผู้จัดการ

พันตรี อรรถ วิชัยกุล

ผู้ช่วยผู้จัดการ

นายธีระ อรรถเวทขจรวุฒิ

บรรณาธิการ

นายสมศักดิ์ เจริญกุล

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ดร. วิลาศ สิงหวิสัย

กองบรรณาธิการ

นายสายบัว พุ่มแดง

นางนิตยา มาสะวิสุทธิ

นายชาญชัย อิงภากรณ์

นายอดุล บุญประกอบ

ข่าว

อะไวใหม่ในเดือนนี้	3
สรุปเหตุการณ์ทั่วโลก	7
ข่าวสอบข้าราชการ	9

วิชาการ

ปริทัศน์วัดผล	10
มนุษยสัมพันธ์	17
ภัยแดง	27
หลักการบริหารเบื้องต้น	35
มหาวิทยาลัยกับการบริหารงานวิจัย	50

กฎหมาย ระเบียบ

พ.ร.ฎ. กำหนดอัตราเงินเดือนฯ ของข้าราชการตำรวจ (๑)	(๑)
กฎ ก.พ.	(๕)
ระเบียบและ น.ว. ต่าง ๆ	(๖)

ภาษา

Let's Activate Our English	47
-----------------------------------	----

ตอบปัญหา

ปัญหาระเบียบข้าราชการพลเรือน	59
ปัญหาคลัง	61

ปกิณกะ

ถ้อยแถลง	2
จะไปเมืองนอก	16
เฉลยสอบเขาวนและความรู้รอบตัว	67
สอบเขาวนและความรู้รอบตัว	68

ระเบียบการบอกรับ

วารสารข้าราชการกำหนดออกเดือนละฉบับ ค่าบำรุงรวมค่าส่งปีละ ๓๕ บาท บอกรับพร้อมกับส่งเงิน
ล่วงหน้าไปยัง "ผู้จัดการวารสารข้าราชการ สำนักงาน ก.พ. ในพระบรมมหาราชวัง พระนคร" ส่งจ่ายเงินที่ป.ณ.
หน้าพระลาน สำหรับในพระนครส่งทางโทรศัพท์ ๒๗๖๓๒ ได้

พิมพ์ที่ ไทยพิมพ์ — โรงพิมพ์อักษรสารการพิมพ์ ๗๒ ถนนบำรุงเมือง คอนวัดสระเกษ พระนคร โทร. ๘๑๒๓๒๐

นายสิทธิชัย ปริกัมส์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๐



ถ้อยแถลง

ท่านผู้อ่านคงจำกันได้ว่า วารสารข้าราชการปีที่แล้ว ฉบับที่ ๘ (กันยายน ๒๕๐๘) ได้เสนอข่าวพิชิตวงศิลาฤกษ์อาคารที่ทำการใหม่ของสำนักงาน ก.พ. ณ ถนนพินธุโลก ข้างทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๐๘ โดยมี ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ. เป็นประธานในพิธี อาคารที่ก่อสร้างนี้ นับว่าเป็นอาคารแห่งแรกที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ทำการของสำนักงาน ก.พ. โดยเฉพาะ เพราะนับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๑ ที่ ได้เริ่มมี ก.ร.พ. เป็นต้นมา ยังไม่มีอาคารที่ทำการของตนเองเลย ได้อาศัยทำการอยู่ ณ ที่ต่าง ๆ กันจนกระทั่งปัจจุบันนี้

บัดนี้ การก่อสร้างอาคารที่ทำการนี้เสร็จแล้ว ยังคงเหลือเฉพาะการตกแต่งภายในอีกเพียงเล็กน้อย สำนักงาน ก.พ. จึงได้กำหนดจะทำการขนย้ายไป ณ ที่ทำการใหม่ ในวันที่ ๒๓-๒๔ เดือนนี้ ฉะนั้น นับตั้งแต่กำหนดวันดังกล่าวเป็นต้นไป ท่านที่ประสงค์จะทำการติดต่อกับสำนักงาน ก.พ. หรือบริการสวัสดิการ ก.พ. โปรดติดต่อได้ ณ ที่ทำการใหม่ ส่วนการจำหน่ายไปรษณีย์โปรดใช้ตำบลที่อยู่ดังนี้ "สำนักงาน ก.พ. ถนนพินธุโลก ข้างทำเนียบรัฐบาล พระนคร" สำหรับการส่งเงินทางไปรษณีย์ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการสวัสดิการ ก.พ. โปรดส่งจ่ายที่ ปณ. หน้าพระลานไปพลางก่อน จนกว่าจะได้แจ้งให้ทราบเป็นอย่างอื่น

การสมัครเป็นสมาชิกวารสารข้าราชการสำหรับปีใหม่ ๒๕๑๑ คงเป็นไปเช่นเดิมเหมือนปีก่อน ๆ ค่าบำรุงรวมค่าส่ง (ในประเทศ) ปีละ ๓๕ บาทเท่าเดิม แม้ต้นทุนและค่าจ่ายต่าง ๆ จะเพิ่มสูงขึ้นมากก็ตาม ปีใหม่นี้เราจะยังไม่รบกวนท่านสมาชิกโดยขอเพิ่มราคาขึ้น ขอได้โปรดกรอกแบบฟอร์มใบสมัครที่สอดมาแล้วในฉบับนี้ส่งกลับไปโดยด่วน ทั้งนี้ เพื่อป้องกันความขลุกขลักที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในระยะต้นๆปี สำหรับค่าบำรุงท่านจะกรุณาส่งทันทีพร้อมใบสมัคร หรือจะส่งภายในเดือนเมษายน ๒๕๑๑ ดังที่เคยปฏิบัติมาทุกปีก็สุดแล้วแต่จะสะดวก ก่อนที่จะลาจากไปในฉบับนี้ เราขอให้คำมั่นว่า วารสารข้าราชการปีใหม่นี้ จะได้รับการปรับปรุงหลายด้านในอันที่จะเป็นประโยชน์ต่อท่านสมาชิกเพิ่มมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ดี ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านที่จะได้กรุณาเขียนมาพร้อมกับใบสมัคร หน้า ๒ ข่อมจะเป็นแนวทางให้เราปรับปรุงตรงเป้าหมายที่ท่านสมาชิกต้องการ

บรรณาธิการ

อะไรใหม่ ในเดือนนี้

กฎหมาย

มีกฎหมายที่น่าสนใจประกาศใช้ ดังนี้ :-

๑. พ.ร.ฎ. กำหนดคุณสมบัติ พันความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๐ โดยปรับปรุงอัตราเงินเดือนใหม่
๒. กฎ ก.พ. ว่าด้วยการเทียบ ตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นในกรมการแพทย์
(รายละเอียดอยู่บนหน้าพิเศษกลางเล่ม)

ระเบียบ

มีระเบียบและ น.ว. ต่างๆ ประกาศใช้ ดังนี้ :-

๑. คณะรัฐมนตรีได้ปรับปรุงอัตราเงินเดือนลูกจ้างประจำของทางราชการ และพนักงานเทศบาลและปรับเข้ารับในอัตราใหม่ โดยอนุโลมเช่นเดียวกับกับข้าราชการพลเรือน ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ค. ๑๐
๒. คณะรัฐมนตรี เห็นชอบด้วย กับกระทรวงการคลัง ที่เสนอหลักเกณฑ์ การเบิกจ่าย เงินเดือน หรือค่าจ้างประจำในกรณีที่ยกเลิกระเบียบเงิน พ.ช.น. ให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ถือปฏิบัติ
๓. ระเบียบว่าด้วยลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชาต่างประเทศโดยไม่ขอรับค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๐
๔. คณะรัฐมนตรี ได้กำหนดอัตราเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการ พลเรือน ชั้นพิเศษไว้ให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ถือเป็นระเบียบปฏิบัติ

๕. คณะรัฐมนตรีให้แก้ไขเพิ่มเติมมติคณะรัฐมนตรี ที่ให้ขึ้นบัญชีการสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นไว้ ๒ ปีว่า ผู้ที่สอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นตาม ม. ๕๘ ม. ๕๘ แห่งพ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๐๗ ได้ ผู้ใดปลดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดี ผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณีเห็นว่า เป็นผู้มีความสมควรสมควรได้เลื่อนชั้นก็ให้ดำเนินการเพื่อเลื่อนชั้นผู้นั้นได้ แม้ผู้นั้นจะได้ขึ้นบัญชีผู้สอบคัดเลือกได้ไว้เกินกำหนดเวลา ๒ ปี นับแต่วันประกาศผลการสอบคัดเลือกแล้วก็ตาม แต่ถ้าได้มีการสอบคัดเลือกใหม่แล้วบัญชีการสอบคัดเลือกคราวก่อน จึงให้เป็นอันยกเลิก

๖. ระเบียบการจ่ายเงินค่าทดแทนและการพิจารณาบำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๑๐
๗. คณะรัฐมนตรี กำหนด อัตราเงินเดือน ของข้าราชการ พลเรือน ที่จะได้รับ การเสนอ เพื่อเลื่อนชั้น ไว้ให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ถือปฏิบัติ
(รายละเอียดอยู่บนหน้าพิเศษกลางเล่ม)

บุคคล

สำนักนายกรัฐมนตรี

สำนักงาน ก.พ.

เลื่อน นายอิทธิชัย เสือวรรณศรี ประจำแผนกนักเรียนยุโรป กองนักเรียนต่างประเทศ ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งวิทยากรโท กองระเบียบข้าราชการ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ ก.ย. ๑๐

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รับโอน

ร.ต. จันงค์ บุญชู พนักงานงบประมาณโท กองจัดวางสำนักงานงบประมาณ สำนักนายกรัฐมนตรี มาบรรจุ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำโท คณะสังคมศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ก.พ. ๑๐

นางสุวรัตน์ สุจิตกุล อาจารย์โท คณะศิลป
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มาบรรจุและแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำโท คณะมนุษยศาสตร์

นายวิสิทธิ์ จินตวงศ์ ครูโท สังกัดกรมวิสามัญ
ศึกษา กระทรวงศึกษา มาบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
บรรณารักษ์โท กองห้องสมุด สำนักงานอธิการบดี

น.ส. ชีวา คุณาพร วิทยากรโท กองประมวลผล
สถิติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ มาบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งอาจารย์ประจำ คณะเกษตรศาสตร์

นายสุมินทร์ สมุทรคุปต์ อาจารย์โท แผนกวิชา
พืชศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มา
บรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำโท คณะ
เกษตรศาสตร์

น.ส. พรรณี นิธิอุทัย อาจารย์โท บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มาบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งอาจารย์ประจำโท (แผนกวิชาจุลชีววิทยา) คณะ
แพทยศาสตร์

ตั้งแต่วันที่ ๑ มิ.ย. ๖๐

๕
เลื่อน

น.ส. จำรูญ สุนพงษ์ศรี อาจารย์ประจำตรี คณะ
สังคมศาสตร์ ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์ประจำโท คณะสังคมศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ พ.ย.
๖๘

นางเป็รียบ บัณฑิตวนิช อาจารย์ประจำโท (แผนก
วิชาพยาบาลผดุงครรภ์) คณะแพทยศาสตร์ ขึ้นเป็นชั้นเอก
และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอาจารย์เอก (แผนกวิชาพยาบาล
ผดุงครรภ์) คณะแพทยศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ส.ค.
๖๐

นายชุ่ม สารทอง ประจำสำนักงานอธิการบดี ขึ้น
เป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกการ
เจ้าหน้าที่ กองกลาง สำนักงานอธิการบดี

นายเลี่ยม ชีรัทธานนท์ ประจำสำนักงานอธิการบดี
ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนก
ช่าง กองสวัสดิการ สำนักงานอธิการบดี

ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ค. ๖๘

๕
แต่งตั้ง

น.ส. อัญชลี สิงหนิตร ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท คณะสังคมศาสตร์

นายแพทย์วิฑูร วงศ์ธรรม ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท (แผนกวิชาจุลชีววิทยา) คณะแพทยศาสตร์

แพทย์หญิงกัญญา ทาสุนธุ์ ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์ประจำโท (แผนกวิชากายวิภาคศาสตร์) คณะ
แพทยศาสตร์

แพทย์หญิงบุญสม วงศาโรจน์ ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์ประจำโท (แผนกวิชาพยาธิวิทยา) คณะแพทย
ศาสตร์

นายแพทย์รัชชัย ยศสิงห์ ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท (แผนกวิชาสัตวศาสตร์หรือเวชวิทยา) คณะ
แพทยศาสตร์

แพทย์หญิงทัศนวรรณ สงวนโกสัย ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์ประจำโท (แผนกวิชาจุลชีววิทยา) คณะแพทย
ศาสตร์

นายแพทย์ทองอวบ อุดรวิเชียร ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์ประจำโท (แผนกวิชาสรีรวิทยา) คณะแพทย
ศาสตร์

ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ค. ๖๘

นายสุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท คณะสังคมศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธ.ค. ๖๘

น.ส. นิภา กันตะบุตร ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท คณะมนุษยศาสตร์

นายนิธิ เอียวศรีวงศ์ ดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำ
โท คณะมนุษยศาสตร์

นายถนอม คงทอง ดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำ
โท คณะมนุษยศาสตร์

ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ค. ๖๐

น.ส. สุมิตรา สุวรรณภา ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ เม.ย. ๕๐

น.ส. ศรีเรือน แก้วถวัลย์ ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท คณะมนุษยศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ก.ค. ๕๐

นายเทอดชัย ชีวะเกตุ ดำรงตำแหน่งอาจารย์
ประจำโท (แผนกวิชาศึกษาศาสตร์ออร์โธปิดิกส์) คณะ
แพทยศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ส.ค. ๕๐

นายปรีญา นุตาลัย ดำรงตำแหน่งอาจารย์ประจำ
โท คณะวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ก.ย. ๕๐

ออก น.ส. ธาณี ตักษณวิบูลย์ คุรุพยาบาลโท
(แผนกวิชาพยาบาลผดุงครรภ์) คณะแพทยศาสตร์ ออก
จากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ ตั้งแต่วันที่ ๑
ก.ย. ๕๐

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

รับโอน นายสมุทรว เชนเชาวนิช หัวหน้ากอง
จัดทุนศึกษา กรมวิเทศสหการ มาบรรจุและแต่งตั้งให้
ดำรงตำแหน่งอาจารย์เอก สำนักฝึกอบรม ตั้งแต่วันที่ ๑๖
ก.ย. ๕๐

เลื่อน

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล อาจารย์โท คณะพัฒนา
การเศรษฐกิจ ขึ้นเป็นชั้นเอก และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์เอก คณะพัฒนาเศรษฐกิจ ตั้งแต่วันที่ ๒ ก.ย. ๕๐

น.ส. กมลมา โนนพัฒนะ ประจำสำนักงานอธิการ
บดี ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ประจำสำนักงานอธิการ
บดี ทำหน้าที่หัวหน้าแผนกเงิน

นายประจักษ์ สุทธยาคม ประจำสำนักงานอธิการ
บดี ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ประจำสำนักงานอธิการ
บดี ทำหน้าที่หัวหน้าแผนกเอกสารและตำรา

ตั้งแต่วันที่ ๗ ก.ย. ๕๐

แต่งตั้ง

น.ส. จุรี ปฎิเวธ ผู้ช่วยเลขานุการสำนักบรรณสาร
การพัฒนา ดำรงตำแหน่งอาจารย์โท สำนักวิจัย

นายทิตยา สุวรรณะชญ อาจารย์โท สำนักวิจัย
ดำรงตำแหน่งอาจารย์โท คณะรัฐประศาสนศาสตร์

นายประทาน กองฤทธิศึกษากร ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์โท คณะรัฐประศาสนศาสตร์

ตั้งแต่วันที่ ๑ ก.ย. ๕๐

นายอนุมงคล ศรีเวทิน ดำรงตำแหน่งอาจารย์โท
คณะสถิติประยุกต์

นายศุภชัย หิริสุวรรณางกูร ดำรงตำแหน่งอาจารย์
โท คณะบริหารธุรกิจ

ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ก.ย. ๕๐

นายแสวง รัตนมงคลมาศ ดำรงตำแหน่งนักวิจัย
โท สำนักวิจัย ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ก.ย. ๕๐

ขออก น.ส. พวงเพชร นิมากร บรรณารักษ์โท
สำนักบรรณสารการพัฒนา ลาออกจากราชการเพื่อลา
ศึกษาต่อ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ ก.ย. ๕๐

กระทรวงการคลัง

กรมศุลกากร

แต่งตั้ง

นายวันชัย ปุสเสด็จ ดำรงตำแหน่งนิติกรโท กอง
นิติการ

นายอนุรักษ์ เรืองราชวัน ดำรงตำแหน่งนิติกรโท
กองนิติการ

ตั้งแต่วันที่ ๒๘ ก.ย. ๕๐

กระทรวงเกษตร

กรมปศุสัตว์

แต่งตั้ง นายวิจิตร สุขเพชร นายสัตวแพทย์โท ฝ่ายปศุสัตว์วิทยา กองวิชาการ ดำรงตำแหน่งนายสัตวแพทย์โท ศูนย์วิจัยการเกษตร ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ก. ๑๐

ออก นายกิจ ชีระพัฒน์ นายสัตวแพทย์โท ฝ่ายปศุสัตว์วิทยา กองวิชาการ ลาออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ต.ก. ๑๐

กระทรวงศึกษาธิการ

กรมวิชาการ

เลื่อน นายฉลอง แนวพานิช ประจำแผนกหลักสูตร และแบบเรียน กองตำรา ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกสารบรรณ ตั้งแต่วันที่ ๕ ต.ก. ๑๐

กระทรวงสาธารณสุข

สำนักงานปลัดกระทรวง

เลื่อน นายเสวี เวชชาชีวะ หัวหน้ากองการสาธารณสุขต่างประเทศ ขึ้นเป็นชั้นพิเศษ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจราชการกระทรวง ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ก. ๑๐

กรมอนามัย

แต่งตั้ง นายแพทย์ปิ่นทร์ ชนาภรณ์ นายแพทย์โท หัวหน้าสถานีอนามัยชั้น ๑ อำเภอโพธารอง จ.ว. ร้อยเอ็ด ดำรงตำแหน่งนายแพทย์โท แผนกสถานีอนามัย กองสุขภาพ ส่วนส่งเสริมและอบรม ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ก. ๑๐

กระทรวงอุตสาหกรรม

กรมโรงงานอุตสาหกรรม

ออก นายสอาด มีชูชน อธิบดี ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุสูงอายุ ตั้งแต่วันที่ ๑ ต.ก. ๑๐ □

ชีวิตคนก้าวล่วง

จนกว่าจะวายปราณ
ทุกข์สุขย่อมยาวนาน
จงเหนี่ยวจิตใจให้ตั้ง

ตามกาล
หยุดดั่ง
เป็นคู่ กั้นแอส
ต่อสู้ภัยเสมอ

ศีกษาภษิต

สรุปเหตุการณ์ทั่วโลก

โดย ชลั เกี่ยมกระสินธุ์

เอเชีย

- เวียดนามใต้** — สภาแห่งชาติชั่วคราวของเวียดนามใต้ลงมติรับรองว่า การเลือกตั้งนายพลเจิ่นวันเทียวเป็นประธานาธิบดีเวียดนามใต้มีผลประกาศใช้ตามกฎหมาย การลงมติดังกล่าวเป็นการหลีกเลี่ยงวิกฤติการณ์ทางการเมืองอันอาจจะบังเกิดขึ้น
- เวียดนามเหนือ** — รัฐบาลของประธานาธิบดีโฮจิมินห์แห่งเวียดนามเหนือปฏิเสธที่จะยอมรับพันธะผูกพันใด ๆ ไม่ว่าจะในส่วนที่เกี่ยวกับการลดขอบเขตแห่งสงคราม หรือการเจรจาสันติภาพในระหว่างสหรัฐจะยุติการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือครั้งใหม่ ทั้งนี้ เพราะเวียดนามเหนือหวังว่าความพยายามของสหรัฐจะถูกบ่อนทำลายไปโดยฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์ในสหรัฐเองและความบีบคั้นของวงการต่าง ๆ ทั่วโลก
- อินโดนีเซีย** — พันโทอุณคังซิงเคยเป็นหัวหน้าทหารรักษาทำเนียบประธานาธิบดีอินโดนีเซีย ถูกยิงเป้าเมื่อ ๒๘ ก.ย. ๒๕๑๐ พร้อมบุคคลอีก ๒ คน ซึ่งถูกกล่าวหาว่าคบคิดกันก่อการกบฏในอินโดนีเซียเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๐๘
- อิสราเอล** — นายพลโมเช ดายัน รัฐมนตรีกลาโหมประกาศว่า สงครามตะวันออกกลางซึ่งจะเกิดขึ้นอีกครั้งจะยุติด้วยการที่กองทหารอิสราเอลเข้ายึดครองกรุงไคโร อัมมัน และคามัสก์สนครหลวงของอียิปต์ จอร์แดน และซีเรีย ตามลำดับ ถ้อยแถลงของนายพลดายันก่อปฏิกิริยาอย่างรุนแรงจากกลุ่มอาหรับ โหเวียตแจ้งว่าถ้อยแถลงนั้นพิสุจน์ถึงนโยบายในการขยายดินแดนของอิสราเอล
- จอร์แดน** — นายซาอิต จูมา นายกรัฐมนตรีของประเทศจอร์แดนขอลาออกจากตำแหน่งเมื่อ ๗ ต.ค. ๒๕๑๐ โดยถวายใบลาออกต่อพระเจ้าฮุสเซน กษัตริย์แห่งจอร์แดน
- จีนคอมมิวนิสต์** — เฮนรี ปูยี อดีตจักรพรรดิองค์สุดท้ายของจีนหรืออดีตจักรพรรดิแห่งแมนจูวัย ๖๑ ปี ได้สิ้นชีวิตเสียแล้วในกรุงปักกิ่งเมื่อ ๑๗ ต.ค. ๒๕๑๐ จากการเจ็บป่วย เฮนรี ปูยีได้ขึ้นครองสมบัติเป็นจักรพรรดิของจีนในปี พ.ศ. ๒๔๕๑ เมื่อมีอายุได้ ๓ ขวบ แต่ต้องเสีราชบัลลังก์โดยการปฏิวัติของ ดร. ซุนยัตเซ็น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ ต่อมาญี่ปุ่นยึดครองแมนจูเรียหรือแมนจูว ซึ่งบัดนี้เป็นมณฑลภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีนคอมมิวนิสต์จีน ญี่ปุ่นได้แต่งตั้งให้เฮนรี ปูยี เป็นจักรพรรดิแห่งแมนจูวเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๗ จนกระทั่งญี่ปุ่นพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง เฮนรี ปูยี จึงตกเป็นนักโทษของรัสเซียและของจีนคอมมิวนิสต์ในเวลาต่อมา
- ญี่ปุ่น** — นายชิเงรุ โยชิเดะ อดีตนายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นได้ถึงอสัญกรรมเมื่อ ๒๐ ต.ค. ๒๕๑๐ เมื่อมีอายุได้ ๘๕ ปี
- อียิปต์** — อียิปต์ได้ใช้อาวุธจรวดยิงเรือพิฆาตเอสดีของอิสราเอลถึงแก่อับปางในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองปอร์ต ซาอิต อิสราเอลได้ร้องเว้นไปยังคณะมนตรีความมั่นคงสห-

ประชาชนชาติในกรณีนี้ นายพลโมเช คาทัน แดลงว่า กำลังทหารอิสราเอลรอบบริเวณคลองสุเอซจำเป็นต้องเตรียมพร้อมเพื่อเผชิญการโจมตีของอียิปต์ นายพลคายนักกล่าวว่าการสะสมอาวุธใหม่ของอียิปต์ที่ได้รับใหม่ได้ชัดเจนการสูญเสียไปในสงครามถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์

ยุโรป

อังกฤษ

- เอิร์ล แอตลีย์ อดีตนายกรัฐมนตรีของอังกฤษถึงอสัญกรรมเมื่อ ๘ ต.ค. ๒๕๓๐ หลังจากล้มป่วยมาเป็นเวลาหลายวัน เอิร์ล แอตลีย์ มีอายุได้ ๘๔ ปี ได้ครองตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของพรรคกรรมกรคนแรกในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง และในระหว่างสงครามนั้นก็ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี โดยตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ได้แก่ เซอร์ วินสตัน เชิร์ชิลล์

อเมริกากลาง

- ฟิเดล กัสโตร นายกรัฐมนตรีคิวบา แถลงทางวิทยุกรุงฮาวานาว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ต.ค. ๒๕๓๐ เกอวารรา ผู้เคยเป็นสมุนมือขวาของเขาถูกสังหารชีวิตในโบลิเวีย เกอวารราถูกยิงขณะต่อสู้กับกำลังทหารรัฐบาลในโบลิเวีย

บี.โอ.เอ.ซี

บริการท่านอย่างดี ทั่วทุกมุมโลก บี.โอ.เอ.ซี. บริการ
ท่านด้วยเครื่องบิน โรลส์-รอยล์ ๗๐๗ จากกรุงเทพฯ ฯ
ไปยัง ๗๑ เมืองใน ๖ ทวีป

สอบถามรายละเอียดได้ที่สำนักงาน บี.โอ.เอ.ซี. อาคาร บี.โอ.เอ.ซี.
ห้วยมูม ราชประสงค์ โทร. ๕๕๘๓๐

ข่าวสอบข้าราชการ

ข่าวสอบคัดเลือก

ทราบว่า มีส่วนราชการจะเปิดสอบคัดเลือกบรรจุผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ ดังต่อไปนี้

- | | |
|--------------------------------------|---|
| ๑. กรมพลศึกษา | ปริญญาทางเศรษฐศาสตร์, ทางเศรษฐศาสตร์สหกรณ์, ทางพาณิชยศาสตร์ (สถิติ), ทางวิทยาศาสตร์ (คณิตศาสตร์) หรือทางศิลปศาสตร์ (สถิติหรือคณิตศาสตร์) ๒ อัตรာ เพื่อบรรจุในอัตราชั้นตรี อันดับ ๒ |
| ๒. สำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน | <p>ก. ปริญญาทางพาณิชยศาสตร์ หรือทางการบัญชี ๗ อัตรာ เพื่อบรรจุในอัตราชั้นตรี อันดับ ๒</p> <p>ข. ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ แผนกวิชาพาณิชยการ ๔๗ อัตรา เพื่อบรรจุในอัตราชั้นจัตวา อันดับ ๓</p> |
| ๓. กรมโยธาเทศบาล | <p>ก. ประกาศนียบัตรประโยควิชาชีพชั้นสูง หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาช่างก่อสร้าง ๑ อัตรา แผนกวิชาช่างไฟหรือช่างไฟฟ้ากำลัง ๕ อัตรา แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ๑ อัตรา แผนกวิชาเทคนิคอุตสาหกรรม ๑ อัตรา รวม ๘ อัตรา เพื่อบรรจุในอัตราชั้นตรี อันดับ ๑</p> <p>ข. ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกช่างไฟฟ้าหรือช่างไฟฟ้ากำลัง ๕ อัตรา เพื่อบรรจุในอัตราชั้นจัตวา อันดับ ๓</p> |
| ๔. สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม | ปริญญาทางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ หงนิติศาสตร์ หรือธรรมศาสตร์ บัณฑิต ๒๗ อัตรา เพื่อบรรจุในอัตราชั้นตรี อันดับ ๒ |

การฝึกจิตที่ข่มยาก ที่เบา มักตกไปในอารมณ์ที่น่าใคร่ ข่อมเป็นความดี,
(เพราะว่า) จิตที่ฝึกแล้ว นำสุขมาให้

พุทธศาสนสุภาษิต

ปริทัศน์วัตถุประสงค์

กองวิชาการและสอบไล่
สำนักงาน ก.พ.

วิลาศ สิงหวิสัย

การสอบสาธิต

ก.พ. ได้อนุมัติให้สำนักงาน ก.พ. จัดสอบแข่งขันวิชาข้าราชการพลเรือนชั้น
จัดไว้ให้กับส่วนราชการต่าง ๆ รวม ๓ กรมด้วยกัน คือ กรมสรรพสามิต กรมอนามัย
และสำนักงาน ก.พ. การสอบครั้งนี้เป็นแต่เพียงงานขั้นทดลอง หรือการสอบสาธิต
ตามโครงการสอบรวมของสำนักงาน ก.พ. การสอบครั้งนี้นอกจากผู้สอบได้จะมีสิทธิ
เช่นเดียวกับผู้ที่สอบแข่งขันได้ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ ทุกประการ ในการที่จะได้รับการบรรจุเข้ารับราชการแล้ว การ
สอบครั้งนี้ยังจะให้ประโยชน์ไม่เฉพาะแต่สำนักงาน ก.พ. ในการที่จะปรับปรุงหรือแก้ไข
การสอบข้าราชการพลเรือนต่อไปเท่านั้น แต่จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนราชการ หรือ
บุคคลทั่วไปที่เกี่ยวข้องหรือสนใจในการสอบ

ขณะนี้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกำลังวิจัยผลได้และผลเสียของการสอบขั้นทดลอง
ครั้งนี้ และคาดว่าจะนำผลโดยละเอียดมาเสนอท่านผู้อ่านได้ทราบในโอกาสอัน
ควรต่อไป ขอให้อดใจรออีกนิด ตอนนี้จะขอค้นรายการด้วยสรุปสิ่งที่น่าสนใจจากการ
สอบบางประการ และถือโอกาสนำคำสัมภาษณ์ของเลขาธิการ ก.พ. เกี่ยวกับการสอบ
สาธิตเพิ่มเติมจากที่ได้ให้สัมภาษณ์ไว้คราวก่อนมาลง ณ ที่นี้ด้วย

สรุปผล

จำนวนผู้สมัครสอบ ได้เบ็ดเสร็จสมัครสอบระหว่างวันที่ ๓๐ สิงหาคม ถึงวันที่ ๓๓ กันยายน
๒๕๓๐ และประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเข้าสอบข้อเขียนในวันที่ ๓๕ กันยายน ๒๕๓๐ ปรากฏว่ามีผู้
สนใจสมัครสอบมากเป็นประวัติการณ์ คือ มีผู้สมัครสอบและมีสิทธิเข้าสอบข้อเขียนถึง ๒,๖๐๘ คน
(เจ้าหน้าที่เคยพยากรณ์ไว้ว่าจะมีผู้สมัครสอบประมาณ ๒,๕๐๐ คน) เป็นชาย ๑,๐๕๗ คน (๔๐%)
และหญิง ๑,๕๕๑ คน (๖๐%) อัตราส่วนระหว่างหญิงต่อชายประมาณ ๓ : ๒

ข้อสอบ ข้อสอบทั้งหมดเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choice) ทั้งหมด ๒๕๐ ข้อ ส่วนอีก ๓๐๐ ข้อ เป็นแบบทดสอบความละเอียด แม่นยำ และความเร็วซึ่งใช้เวลาทำเพียง ๓๐ นาที เพื่อให้ผู้สมัครสอบได้คุ้นเคยกับการสอบชนิดนี้ ทางสำนักงาน ก.พ. ได้พิมพ์คู่มือการสอบข้อเขียน เพื่อแจก (ฟรี) ให้กับผู้สมัครสอบทุกคน ข้อสอบทั้งหมดแยกออกเป็น ๕ แบบทดสอบ (ไม่อยากจะเรียกว่า ๕ วิชา เพราะในบางแบบทดสอบอาจมี ๒ หรือ ๓ วิชารวมกันก็มี) แบบทดสอบทั้งหมดได้กำหนดรหัสเลขตรงกับเลขประจำตัวผู้เข้าสอบ และกระดาษคำตอบซึ่งแยกไว้ต่างหาก สำหรับแต่ละแบบทดสอบก็กำหนดรหัสเลขไว้เช่นกัน ทั้งนี้ เพื่อบริ้งกันการทุจริต

จำนวนผู้เข้าสอบจริง ในการสอบข้อเขียน ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งสอบเพียงวันเดียว คือ วันอาทิตย์ที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๓๐ นั้น ปรากฏว่ามีผู้เข้าสอบจริง ๒,๔๗๘ คน ขาดสอบหรือมาสายเพียง ๓๓๐ คน (ประมาณร้อยละ ๕) นับว่ามีผู้ขาดสอบน้อยมาก (เจ้าหน้าที่เคยพยากรณ์ไว้ว่าจะมีผู้ขาดสอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓๕)

การคุมสอบ ได้กำหนดให้มีเจ้าหน้าที่คุมสอบ ๓ คนต่อผู้เข้าสอบ ๓๐ คน และในแต่ละห้องสอบมีหัวหน้าคุมสอบดำเนินการสอบอีก ๓ คน ในการสอบครั้งนี้มีจำนวนเจ้าหน้าที่คุมสอบ ๘๘ คน และหัวหน้าคุมสอบประจำห้องอีก ๒๓ คน ได้มีการอบรมเจ้าหน้าที่คุมสอบเป็นพิเศษ ๓ วันก่อนจะมีการคุมสอบจริง เพราะการดำเนินการสอบแบบปรนัยนี้มีเทคนิคและวิธีการแตกต่างจากการสอบแบบอัตนัยมาก

การตรวจข้อสอบ ได้ใช้แผ่นพลาสติกใสเจาะเป็นรูทำ Key สำหรับแบบทดสอบต่างๆ อย่างละ ๕ ชุด กระดาษคำตอบนั้นได้แยกไว้เป็นปึกๆ ในแต่ละแบบทดสอบและในแต่ละห้องสอบ ผู้ตรวจจะเลือกตรวจปึกใดปึกหนึ่งไม่ได้ แล้วแต่หัวหน้าจะกำหนดให้ตรวจเอง และจะต้องมีเจ้าหน้าที่อื่น ๆ คนใดคนหนึ่งตรวจทานการตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อบริ้งกันการทุจริตหรือการคลาดเคลื่อน เนื่องจากมีผู้เข้าสอบจริง ๒,๔๗๘ คน ฉะนั้น จึงมีกระดาษคำตอบทั้งหมด $๒,๔๗๘ \times ๕ = ๑๒,๓๙๕$ แผ่น เมื่อรวมทั้งตรวจทานอีกครั้งก็เป็น ๒๔,๗๙๐ แผ่น เจ้าหน้าที่ซึ่งมีจำนวน ๓๗ คนต้องใช้เวลาดังตรวจให้คะแนนและตรวจทานอีกด้วย รวม ๔ ๖ วัน ใช้เวลารวมคะแนนอีก ๒ วัน โดยแบ่งเจ้าหน้าที่รวมคะแนนออกเป็น ๒ ชุด แล้วนำผลมาเปรียบเทียบกัน

ผลการสอบข้อเขียน ในจำนวนผู้เข้าสอบ ๒,๔๗๘ คน มีผู้สอบข้อเขียนได้ตั้งแต่ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไปเพียง ๓๓๘ คน (เคยพยากรณ์ไว้ว่าจะมีผู้สอบข้อเขียนผ่าน ๓๖๐ คน) เป็นชาย ๓๘๓ คน

และหญิง ๓๕๕ คน ใน ๓๒๐ คนแรกเป็นชาย ๑๕ คน หญิงเพียง ๕๖ คน ผู้ที่สอบข้อเขียนได้คะแนนสูงสุดได้ร้อยละ ๘๓.๖๐ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุดได้เพียงร้อยละ ๒๐.๘๐ เท่านั้น พิจารณาการกระจายของคะแนนแล้วความยากง่ายของข้อสอบครั้งนี้อยู่ในขั้นที่น่าพอใจ สำหรับที่จะใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสอบแข่งขัน แม้จะอยู่ในระดับยากกว่าการสอบในโรงเรียนธรรมดา เป็นที่น่าสังเกตว่าชายสอบได้มากกว่าหญิง ทั้ง ๆ ที่หญิงมีจำนวนสมัครมากกว่าชาย และผู้ที่สอบข้อเขียนผ่านส่วนมากมีวุฒิสูงกว่าระดับ มศ. ๓

การสอบสัมภาษณ์ เริ่มสอบสัมภาษณ์ในวันที่ ๓๐-๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๐ ได้พยายามดัดแปลงระบบ Qualification Appraisal Panel (QAP) ที่ใช้ในสำนักงาน ก.พ. ของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ในประเทศสหรัฐอเมริกา มาใช้ กรรมการสอบสัมภาษณ์ทั้งหมด ๕ ชุด แต่ละชุดประกอบด้วยผู้แทนแต่ละกรมที่เกี่ยวข้องในการสอบ ได้มีการอบรมกรรมการสอบสัมภาษณ์พร้อมทั้งทำคู่มือสอบสัมภาษณ์ และ Ra-ting Scale สำหรับการสอบครั้งนี้โดยเฉพาะ

การประกาศผลการสอบแข่งขัน วันจันทร์ที่ ๓๖ ตุลาคม ๒๕๓๐ ได้ประกาศผลการสอบแข่งขัน ฯ โดยแยกบัญชีไว้กรมละบัญชีตามที่ผู้เข้าสอบได้ระบุไว้ในใบสมัครสอบ ถ้าผู้สอบได้ระบุไว้ทั้ง ๓ กรมก็จะมีชื่ออยู่ในบัญชีของทั้ง ๓ กรม แต่ถ้าระบุไว้เพียง ๑ หรือ ๒ กรมก็จะมีชื่อปรากฏอยู่เพียง ๑ หรือ ๒ กรมตามที่ได้ระบุชื่อกรมไว้เท่านั้น การประกาศรายชื่อผู้สอบได้นั้นเรียงตามลำดับจากคะแนนสูงมาต่ำ มีผู้สอบได้ระบุกรมเพื่อขอเข้ารับการบรรจุ ดังนี้

กรมสรรพสามิต ๓๒๖ คน

กรมอนามัย ๒๕๗ คน

สำนักงาน ก.พ. ๓๒๑ คน

เป็นที่น่าสนใจว่าการสอบครั้งนี้ ได้วางแผนงานไว้เป็นขั้น ๆ รวมทั้งกำหนดวันและเวลาไว้ล่วงหน้า ได้ประกาศให้ผู้สมัครสอบได้ทราบล่วงหน้าไว้ตั้งแต่วันเบ็ดเสร็จสมัคร เกี่ยวกับวันประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิสอบ วันสอบข้อเขียน วันประกาศผลการสอบข้อเขียน วันสอบสัมภาษณ์ และวันประกาศผลการสอบแข่งขัน ปรากฏว่างานขั้นต่าง ๆ ได้สำเร็จตามเป้าหมายทุกประการ แม้บางครั้งจะมีอุปสรรคอยู่บ้าง

เลขาธิการ ก.พ. ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวกรมประชาสัมพันธ์

เมื่อวันที่ ๓๓ ตุลาคม ศกนี้ ผู้สื่อข่าวกรมประชาสัมพันธ์ได้เข้าพบ พันเอก

จินดา ณ สงขลา เลขาธิการ ก.พ. เพื่อขอทราบผลการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุผู้สอบได้

เข้ารับราชการในกรมสรรพสามิต กรมอนามัย และสำนักงาน ก.พ. ตามโครงการสอบรวม ที่สำนักงาน ก.พ. ดำเนินการไปแล้ว

พันเอก จินตา ณ สงขลา เลขาธิการ ก.พ. ชี้แจงว่า การสอบครั้งนี้มีผู้สมัครสอบ ๒,๖๐๘ ราย ได้สอบข้อเขียนเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ใช้เวลาสอบข้อเขียน ๕ วิชาเพียงวันเดียว และใช้เวลาตรวจข้อสอบรวมคะแนนและจัดทำบัญชีรายชื่ออีก ๗ วัน ได้ประกาศผลการสอบข้อเขียนไปแล้วเมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ปรากฏว่ามีผู้สอบข้อเขียนได้คะแนน ๖๐ เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป และมีสิทธิเข้าสอบสัมภาษณ์รวม ๓๓๘ คน การสอบสัมภาษณ์ใช้เวลา ๓ วัน เริ่มตั้งแต่วันที่ ๓๐ จนถึงวันที่ ๓๒ ตุลาคม ซึ่งก็ได้สอบเสร็จไปแล้ว ขณะนี้กำลังรวมคะแนนสอบข้อเขียนและสอบสัมภาษณ์อยู่ จะประกาศผลการสอบในวันที่ ๓๖ ตุลาคม การสอบเป็นไปตามหมายกำหนดการและได้ผลสมความมุ่งหมายทุกประการ

ผู้สื่อข่าวถามว่า การสอบครั้งนี้มีการทุจริตหรือไม่ เลขาธิการ ก.พ. ตอบว่า ไม่ปรากฏว่ามี การทุจริตเลย เพราะสำนักงาน ก.พ. ได้ใช้ความระมัดระวังในเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง กล่าวคือ ข้อสอบทั้ง ๕ วิชา นั้น เจ้าหน้าที่ได้ออกข้อสอบล่วงหน้าแล้วเป็นจำนวนมาก เวลาสอบก็ได้เลือกมาใช้เพียง ๓๐๐ ข้อ ในการจัดพิมพ์ข้อสอบก็ได้ควบคุมกันอย่างใกล้ชิดอยู่ทุกระยะ โดยในขณะสอบได้จัดให้มีผู้คุมสอบ ๓ คนก่อนเข้าสอบ ๓๐ คน และมีหัวหน้าผู้คุมสอบในแต่ละห้องสอบอีก นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบได้เดินตรวจตามห้องต่างๆ อยู่ตลอดเวลา การตรวจกระดาษคำตอบก็มีการตรวจเช็คอีกครึ่งหนึ่ง แต่ที่สำคัญคือ ผู้เข้าสอบทั้งหมดก็ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง โดยปฏิบัติตามคำสั่งของผู้คุมสอบอย่างเคร่งครัด จึงไม่ปรากฏว่ามี การทุจริต

ผู้สื่อข่าวถามว่า ตามที่มีผู้เขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่า การสอบเพื่อบรรจุในชั้นจิตอาสาอันดับหนึ่งนี้ “จะเอาอะไรกันหนักหนา แล้วการสอบแบบปรนัยนี้จะไปได้ คนที่มีความรู้พิเศษอะไรที่ไหนมา” นั้น เลขาธิการ ก.พ. มีความเห็นอย่างไร เลขาธิการ ก.พ. ตอบว่า ที่กล่าวเช่นนั้นไม่ถูก เพราะตำแหน่งในราชการนั้นเบิกจ่ายเงินเดือนและค่าตอบแทนอื่นๆ จากภาษีอากร อีกประการหนึ่ง ตำแหน่งในราชการย่อมมีความสำคัญทุกตำแหน่ง เพราะมีหน้าที่ปฏิบัติงานอันเป็นส่วนรวมของชาติ ซึ่งประชาชนทุกคนมีส่วนได้เสียอยู่ จึงย่อมจะต้องแสวงหาคนดีที่สุดหรือเหมาะสมที่สุดเท่าที่จะหาได้มาบรรจุ และในขณะเดียวกันก็ต้องเปิดโอกาสตามสมควร ให้ประชาชนได้รับความเป็นธรรมในการแข่งขันเพื่อเข้ารับตำแหน่งด้วย จริงอยู่ที่ผู้สอบผ่านข้อเขียนครั้งนี้อาจจะไม่ใช่คนที่มีความรู้พิเศษ แต่ก็ขอรับรองว่าผู้ที่สอบนี้เป็นหัวกะทิของ

ผู้สมัครจำนวน ๒,๖๐๘ คน ควรจะมีความฉลาดเฉลียวและมีความรู้พื้นฐานที่จะเป็นเสมียนได้ดีกว่าผู้ที่สอบข้อเขียนไม่ผ่าน

ผู้สื่อข่าวถามว่า ตามที่ผู้ให้ข้อสังเกตว่าการสอบแบบเดิม คือ แบบอัตนัยก็สอบตามหลักสูตรที่ ก.พ. กำหนด และยังสะดวกแก่ผู้มีภูมิลาเนาอยู่ในต่างจังหวัดอีกด้วย การจัดสอบรวมในจังหวัดพระนครทำให้สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายของผู้ที่อยู่ในต่างจังหวัดนั้น เลขาธิการ ก.พ. มีความเห็นอย่างไร เลขาธิการ ก.พ. ชี้แจงว่า การทดสอบวัดผลเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการนั้นมีอยู่หลายแบบหลายวิธี เช่น แบบอัตนัย แบบปรนัย แบบให้ทดลองปฏิบัติงานจริง ๆ และแบบอื่น ๆ อีกหลายแบบ ทุกแบบ หรือทุกวิธี ก็มีข้อดีและข้อเสียอยู่ด้วยกันทั้งนั้น จึงต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมแก่สภาพการณ์ซึ่งการทดสอบบุคคลเป็นจำนวนพันจำนวนหมื่น เช่น โครงการสอบรวมนี้ ใช้แบบปรนัยเป็นดีที่สุด เพราะประหยัดทั้งเวลาและค่าใช้จ่าย ใช้ตามวิชาในเนื้อหาของหลักสูตรได้กว้างขวางกว่า แน่นนอนกว่า เชื่อถือได้มากกว่าแบบอื่น และที่ต้องจัดสอบในจังหวัดพระนครนั้น ก็เพราะตำแหน่งที่จะบรรจุเป็นตำแหน่งในราชการบริหารส่วนกลางที่ตั้งกักอยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี มิใช่ตำแหน่งที่ตั้งกักอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ดังนั้น ไม่ว่าจะกรมจะจัดสอบเองหรือจะให้ ก.พ. บริการจัดสอบให้ ไม่ว่าจะเป็นการสอบแบบเก่าหรือแบบใหม่ก็ต้องสอบในจังหวัดพระนคร อย่างไรก็ตาม หากมีตำแหน่งว่างในต่างจังหวัด และจังหวัดขอให้ ก.พ. จัดสอบให้ หรือเมื่อได้ดำเนินการตามโครงการสอบรวมอย่างเต็มที่แล้ว ก.พ. จะไปเปิดสนามสอบในต่างจังหวัดต่อไป

เลขาธิการ ก.พ. กล่าวต่อไปว่า การสอบแข่งขันที่มีผู้สมัครสอบจำนวน ๒,๖๐๘ คน เช่นนี้ ปรากฏว่ากรมใหญ่ ๆ บางกรมที่จัดสอบแบบเดิมต้องใช้เวลาเป็นแรมเดือนกว่าจะประกาศผลสอบได้ เวลาที่ต้องเสียมากที่สุดคือเวลาที่ใช้ตรวจกระดาษคำตอบ และเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์แต่เดิมนั้นถ้าสอบ ๕ วิชา ตั้งคำถามวิชาละ ๕ ข้อ ให้เวลาตอบแบบอัตนัยวิชาละ ๒ ชั่วโมง วิชาหนึ่งผู้สอบจะเขียนตอบประมาณ ๓๐ หน้ากระดาษ เมื่อรวม ๕ วิชาแล้วผู้สอบคนหนึ่งจะต้องเขียนตอบประมาณ ๕๐ หน้า มีผู้สอบ ๒,๖๐๘ คน ก็จะเป็นกระดาษคำตอบรวมทั้งสิ้น ๓๓๐,๐๐๐ หน้า ถ้าผู้ตรวจใช้เวลาอ่านและตรวจให้คะแนนหน้าละ ๒ นาที ก็จะต้องใช้เวลาประมาณ ๒๖๐,๐๐๐ นาที หรือ ๕,๓๐๐ ชั่วโมงทำงาน ซึ่งถ้ากรมการสอบมีงานประจำด้านอื่นอยู่แล้ว ย่อมจะหาเวลามาตรวจข้อสอบให้เสร็จโดยเร็วไม่ได้ แต่ถ้าสอบแบบปรนัยเช่นการสอบครั้งนี้ ก็จะมีกระดาษคำตอบทั้งหมดเพียง ๓๓,๐๐๐ แผ่น และจะใช้เวลาตรวจเพียง

๔๐ ชั่วโมงทำงาน เท่านั้น ใช้เวลาตรวจต่างกันกว่า ๓๐๐ เท่า นอกจากนี้ การให้คะแนนก็แน่นอนได้มาตรฐานมากกว่าสอบแบบเก่าอีกมากด้วย เพราะได้กำหนดข้อคำถามที่ถูกต้องแน่นอนไว้ล่วงหน้าแล้ว อนึ่ง แต่เดิมนั้นโดยปกติเมื่อสอบข้อเขียนแล้วก็สอบสัมภาษณ์ผู้สมัครสอบทุกคนพร้อมกันไป แต่วิธีใหม่นี้ได้สอบสัมภาษณ์เฉพาะผู้สอบผ่านข้อเขียนเท่านั้น จึงประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายได้เป็นอันมาก

ผู้สื่อข่าวถามต่อไปว่า มีผู้กล่าวว่าการสอบแบบปรนัยแม้จะสะดวกรวดเร็วก็จริง แต่ก็ยังมีข้อเสียที่เบียดโอกาสให้เตาได้ เพราะเพียงแต่ถามผิดกาถูกเท่านั้น เลขาธิการ ก.พ. มีความเห็นอย่างไร เลขาธิการ ก.พ. ตอบว่า ก็เป็นอย่างที่กล่าวมาแล้วว่า การสอบแบบปรนัยมิใช่ว่าจะดีไปเสียหมดทุกอย่าง อาจจะมีข้อเสียอยู่บ้าง เช่น มีโอกาสเตาได้บ้างเป็นต้น อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้สอบไม่รู้อจริง และใช้วิธีเตาได้เพียงอย่างเดียวแล้ว รับรองว่าต้องสอบตกแน่ เพราะข้อสอบแบบปรนัยที่ออกสอบครั้งนั้นส่วนใหญ่ไม่ใช่ถามผิดกาถูก แต่เป็นแบบที่แต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก ๔ คำตอบ และใน ๔ คำตอบนั้นก็มีเพียงคำตอบเดียวที่เป็นคำตอบที่ถูก ผู้สอบจะต้องมีความรู้อย่างดีจึงจะเลือกคำตอบที่ถูกได้ สำหรับการสอบคราวนี้ มีคำถามประมาณ ๓๐๐ ข้อ มีคำตอบให้เลือกประมาณ ๓,๐๐๐ คำตอบ โอกาสที่จะเตาถูกจึงมีอยู่น้อยเหลือเกิน ส่วนข้อสอบบางข้อที่ให้เลือกตอบว่าถูกหรือผิดนั้นได้กำหนดวิธีให้คะแนนไว้ว่าถ้าตอบผิดหรือเตาผิด นอกจากผู้ตอบจะไม่ได้คะแนนแล้ว ยังจะต้องถูกหักคะแนนอีกข้อละ ๓ คะแนนด้วย กล่าวคือ ตอบถูกได้ ๓ คะแนน ไม่ตอบเลยไม่ได้คะแนน ตอบผิดก็ถูกหัก ๓ คะแนน ดังนั้น ถ้าใช้วิธีเตาได้จะไม่มีทางสอบผ่านเลย

เลขาธิการ ก.พ. กล่าวในที่สุดว่า การสอบครั้งนี้ สำนักงาน ก.พ. ได้ประสพการณ์เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก และสำหรับผู้สอบนั้นก็จะได้รับบรรจุภายในเดือนตุลาคมตามจำนวนอัตราที่ว่างอยู่ การที่อาจบรรจุได้ภายในเดือนตุลาคมนี้ เป็นผลให้ผู้ได้รับบรรจุมีเวลาราชการครบรอบปี และหากปฏิบัติราชการมีความดีความชอบถึงระดับ ก็จะได้เลื่อนเงินเดือนในปีต่อไป การบรรจุหลังเดือนตุลาคมจะเป็นผลให้ผู้ได้รับบรรจุมีเวลาปฏิบัติราชการไม่ครบรอบปี ซึ่งโดยปกติจะไม่ได้เลื่อนเงินเดือน เว้นแต่ผู้ที่มีความชอบเป็นกรณีพิเศษถึงระดับ ๒ ขึ้น ถ้าได้รับราชการเกินกว่า ๖ เดือนขึ้นไป จึงอาจเลื่อนเงินเดือนขึ้นหนึ่งได้

จะไปเมืองนอก ไม่รู้จะฝากคู่รักไว้กับใครดี ?

จะฝากอื่น ผันฝาก พอฝากได้

แต่ฝากให้ แมวเผ่าปลา คุณำขัน

เหมือนฝากเนื้อ ไว้กับเสือ เหลือบ้องกัน

ปลา-เนื้อนั้น หรือจะคง อย่าสงกา

พี่จะจาก บางกอก ไปนอกแล้ว

จะฝากแก้ว ใจพี่ ที่ไหนหนา

จะฝากเพื่อน กลัวเพื่อน เบือนสัญญา

จะฝากพี่ ก็กลัวว่า ทำไม่ได้

จะฝากอา ก็เห็นว่า อาเจ้าชู

จะฝากครู ครูนเล้า เผ้าสุตี

จะฝากลุง ลุงยังหนุ่ม กลุ่มญาติ

จะฝากปู่ ปู่ก็มี ที่น่ากลัว

จะฝากน้อง น้องก็หนุ่ม ขันมาแล้ว

ฝากหลานแก้ว ก็กรุ่มกริม ชอบขย่มหวัด

จะฝากใคร ก็ไม่ได้ ออกใจไว้

เพราะพี่กลัว แลลวัน ชวนพนอ

มองเห็นแหล่ง แห่งที่ พี่แน่นัก

คงเป็นหลัก ประกันใจ ได้แล้วหนอ

พี่จะฝาก น้องไว้ กับ ก.พ.

น้องจงรอ จนกว่าพี่ นึกกลับมา.

“ลอ ราชพุกษ์”

มนุษยสัมพันธ์

(HUMAN RELATIONS)

โดย

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ฝน แสงสิงแก้ว

คำนำ

วารสารสมาคมนักแพทย์แห่งประเทศไทย ฉบับพิเศษ (กรกฎาคม - ตุลาคม ๒๕๑๐) ได้จัดพิมพ์ปาฐกถาและคำบรรยาย "รวมเรื่องสุขภาพจิต" ของศาสตราจารย์ นายแพทย์ฝน แสงสิงแก้ว อดีตปลัดกระทรวงสาธารณสุข เนื่องในวาระที่ท่านได้ครบเกษียณอายุราชการ เรื่องต่างๆ ในฉบับพิเศษนี้มีคุณค่ามากมายสมควรที่จะได้ศึกษาโดยละเอียด เราได้พิจารณาเห็นว่าโดยเฉพาะ "มนุษยสัมพันธ์" นี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อท่านผู้อ่านอย่างยิ่ง จึงได้กราบเรียนขออนุญาตมาลงพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งท่านเจ้าของเรื่องได้ให้อนุญาต วารสารข้าราชการขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

บรรณาธิการ

ความทั่วไป

ในบรรดาเรื่องหรือวิชาต่างๆ ในทางการบริหารงานที่ได้มีการกล่าวขวัญถึงกันอยู่อย่างมากที่สุดในระยะเวลานี้ เห็นจะไม่มีวิชาหรือหัวข้อเรื่องใดที่ได้รับความสนใจจากนักวิชาการทางด้านนี้ ตลอดจนจากนักบริหารทุกระดับชั้นทั้งทางราชการและธุรกิจมากเท่ากับวิชามนุษยสัมพันธ์ ทั้งนี้ เพราะองค์การที่ดี หรือหน่วยงานใด ๆ ก็ดี ไม่ว่าจะ เป็นทางราชการหรือธุรกิจ จะเจริญก้าวหน้า และดำเนินกิจการไปได้สำเร็จความวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้นั้น เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าจะขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของนักบริหาร ขององค์การหรือหน่วยงานนั้น ๆ เป็นสำคัญ

* นำอภิปรายและบรรยายในการสัมมนาผู้บริหาร โดยมี นายเฉลิมรัฐ ชัมพานนท์ เป็นวิทยากร

แต่อย่างไรก็ดี หากได้พิจารณาลงไปอย่างลึกซึ้ง หรือมองในมุขกลับแล้วจะเห็นได้ว่า ลำพังตัวนักบริหารแต่ผู้เดียวหรือเพียง ๒ - ๓ คนในองค์กรหรือหน่วยงานนั้นแล้ว ย่อมไม่สามารถที่จะดำเนินกิจการต่าง ๆ ขององค์กรหรือหน่วยงานให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้โดยตลอด ทั้งนี้ เพราะองค์กรหรือหน่วยงานหนึ่ง ๆ ยังมีบุคคลอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากที่ช่วยปฏิบัติงานอยู่ด้วย นักบริหารจำต้องอาศัยบุคคลดังกล่าวนี้ เช่น หัวหน้าฝ่าย หัวหน้ากอง หัวหน้าแผนก หัวหน้างาน ตลอดจนเสมียนพนักงานอีกนับจำนวนร้อยจำนวนพันให้ร่วมมือร่วมใจช่วยกันดำเนินกิจการต่าง ๆ ให้สำเร็จเสร็จสิ้นไปด้วยดี ดังที่ผู้กล่าวกันว่า นักบริหาร คือผู้ที่ทำให้หน่วยงานได้รับความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยตนเองไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติงานนั้นโดยตรง แต่อาศัยความร่วมมือให้ผู้อื่นเป็นผู้ปฏิบัติงานแทน

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่านักบริหารเองนั้น ถึงแม้จะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในกิจการด้านต่างๆ เช่น การวางนโยบาย การวางแผน การวินิจฉัยสั่งการ การประสานงาน การควบคุมติดตามและการประเมินผลงาน มากเพียงไรก็ตาม แต่ถ้าหากขาดความสามารถในด้านการเข้าทำงาน ไม่สามารถที่จะจูงใจให้ผู้ร่วมงานร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติงานให้เป็นผลดีแล้วหรือกล่าวอย่างสั้น ๆ ว่าขาดความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ แล้ว ก็ย่อมเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนว่า จะไม่สามารถบริหารงานให้องค์กรหรือหน่วยงานนั้น ๆ ดำเนินไปอย่างเป็นผลดีและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ ด้วยเหตุนี้เองนักบริหารจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ศิลปะในการเข้ากับคน สามารถทำให้บุคคลต่าง ๆ ร่วมมือร่วมใจกันปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดผลดีต่อองค์กรหรือหน่วยงานให้มากที่สุด

ปัจจุบันนี้โลกเราได้เจริญก้าวหน้าไปเป็นอันมาก การบริหารงานชนิดที่ใช้อำนาจเป็นใหญ่โดยไม่ได้คำนึงถึงจิตใจของผู้ที่ทำงานนั้น ถึงแม้ว่าจะได้ผลดีบ้างในบางครั้งบางคราว ก็ถือว่าเป็นสิ่งล้าสมัย และไม่นิยมปฏิบัติกันในประเทศที่เจริญแล้ว จากการศึกษาและวิจัยของนักวิชาการทางด้านมนุษยสัมพันธ์ในระยะหลัง ๆ นี้ นอกจากแสดงให้เห็นว่า การใช้อำนาจจะไม่เป็นผลดีต่อการบริหารงานด้านต่าง ๆ แล้ว ยังได้พบต่อไปอีกว่า แม้แต่เงินก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่สามารถจะซื้อความร่วมมือร่วมใจ ความจงรักภักดีของคนให้ปฏิบัติงานด้วยดีเสมอไป ทั้งนี้ เพราะคนงานก็คือคนนั่นเอง เป็นสิ่งมีชีวิตจิตใจ มีความต้องการที่จะได้รับการปฏิบัติจากผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าในฐานะที่เป็นคนไม่ใช่เครื่องจักร นอกจากนี้ ผลการค้นคว้ายังได้พบต่อไปอีกว่า คนงานจะให้

ความร่วมมือด้วยดีหากได้รับการเห็นอกเห็นใจ และได้รับการบำรุงน้ำใจต่าง ๆ ตลอดจนได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ในกิจการที่ทําทออยู่ และจะไม่ให้ความร่วมมือด้วยดีเลยหากได้รับการขู่บังคับ และการลงโทษ

ผลจากการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวนี้เอง ที่ทำให้นักบริหารในวงการต่าง ๆ ทั้งทางราชการและธุรกิจส่วนตัว และให้ความสนใจต่อวิชามนุษยสัมพันธ์เป็นอย่างมาก ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำไปปรับใช้กับวงงานของตนให้มากยิ่งขึ้น อันจะทำให้องค์การหรือหน่วยงานของตนได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

วัตถุประสงค์ของการอภิปราย

๑. เพื่อให้ผู้เข้าสัมมนาได้ระลึกถึงและเข้าใจถึงความสำคัญของ "มนุษยสัมพันธ์" ที่มีต่อการดำรงชีวิตประจำวันทั้งในด้านส่วนตัวและการปฏิบัติงาน

๒. เพื่อให้ผู้เข้าสัมมนาได้พิจารณานำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ทั้งในทางส่วนตัวและราชการ

ความหมายของวิชามนุษยสัมพันธ์

มนุษยสัมพันธ์ คือ "วิชาที่ว่าด้วยศาสตร์และศิลป์ในการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีกับบุคคล เพื่อให้ได้มาซึ่งความรักใคร่นับถือ ความจงรักภักดี และความร่วมมือ"

นักสหภาพจิตได้ให้ความหมายของมนุษยสัมพันธ์ไว้ว่า คือ "การอยู่ร่วมกับคนอื่นด้วยความสุข"

ปัญหาที่มีอยู่ว่า เหตุใดมนุษยสัมพันธ์ซึ่งพึงดูก็เป็นสิ่งทั้งกาย ๆ ขรรคมตา ๆ แต่คนโดยทั่ว ๆ ไปก็ยังไม่สามารถจะปฏิบัติได้ด้วยดีด้วยดีนั้น มีสาเหตุมาจากอะไร

หรือถ้าจะกล่าวง่าย ๆ ก็คือว่า เหตุใดคนเราจึงทำดีหรือมีความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลทุก ๆ คนตลอดไปไม่ได้ เช่น ชอบพูดจาตู่ตุดูหมิ่นหยาบคายต่อผู้อื่น ไม่เห็นอกเห็นใจ หรือไม่เอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ฯลฯ นั้น มีสาเหตุมาจากอะไรบ้าง ซึ่งถ้าหากจะพิจารณาดูเพียงผิวเผินก็อาจจะคิดว่ามีสาเหตุจากสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- ไม่เข้าใจกัน
- ความเห็นไม่ตรงกัน
- อุปนิสัยต่างกัน
- ระดับความเป็นอยู่ต่างกัน
- คนอื่นไม่สำคัญ

- วัฒนธรรมแตกต่างกัน
- ชอบเอาใจตัวเองเป็นใหญ่
- อารมณ์ไม่ดี
- ผลประโยชน์ขัดกัน

อย่างไรก็ดี หากจะได้พิจารณากันให้ถ่องถ้วนแล้ว จะเห็นว่าสาเหตุที่คนเราไม่มีมนุษยสัมพันธ์ดังกล่าวข้างต้นนั้นหาใช่เป็นสาเหตุใหญ่ หรือมีความสำคัญอะไรมากนัก สาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เราไม่มีมนุษยสัมพันธ์อันดีกับคนทุกคน ก็คือ อยู่ที่ตัวเรานั่นเอง คือเราไม่ชอบเปลี่ยนแปลงที่จะทำความดีต่อผู้อื่น ชอบทำแต่ในสิ่งที่เคยทำมาหรือติดนิสัยกันมานานแล้วนั่นเอง จึงไม่ชอบที่จะทำดีหรือมีมนุษยสัมพันธ์ต่อผู้อื่นแล้ว ก่อนอื่นเราจะต้องปรับปรุงหรือเปลี่ยนตัวของเราเองให้ทำดีและหมั่นทำดีต่อผู้อื่นอยู่เสมอ ความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือร่วมใจย่อมจะเกิดขึ้นได้อย่างไม่ต้องสงสัย ทั้งนี้ อาจจะช้าหรือเร็วที่สุด ก็แล้วแต่กรณี ๆ ไป

ความสำคัญของวิชามนุษยสัมพันธ์

ได้เคยมีการสำรวจการใช้เวลาในการทำงาน ของคนชั้นหัวหน้าของบริษัทน้ำมันใหญ่แห่งสหรัฐอเมริกา ผลปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวใช้เวลาประมาณ ๖๗% ของเวลาทำงานทั้งหมดทำงานร่วมกับบุคคลในระดับต่าง ๆ และสำหรับบริษัทเครื่องไฟฟ้าอื่นนั้น บุคคลที่อยู่ในฝ่ายจัดการชั้นหัวหน้าในระดับต่าง ๆ ของบริษัทใช้เวลาไปในการปฏิบัติงานร่วมกับบุคคลในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ ๔๕% ถึง ๗๐% ของเวลาทำงานทั้งหมด

นอกจากนี้ ผลการวิจัยของบริษัทน้ำมันดังกล่าวข้างต้นยังได้พบอีกว่าสาเหตุที่ทำให้คนชั้นหัวหน้าถูกปลดออกจากงานและไม่ได้เลื่อนฐานะมีดังนี้

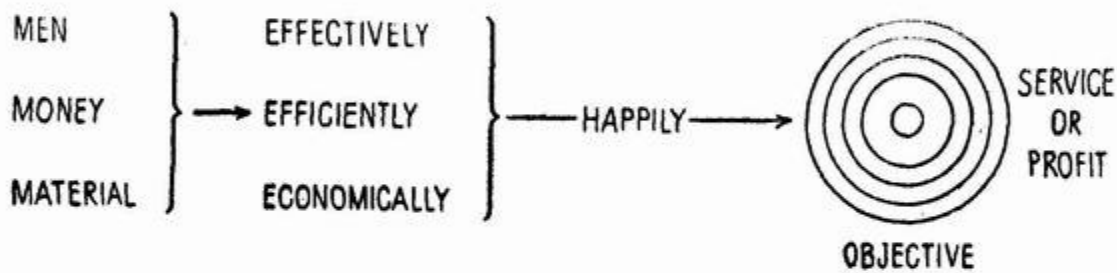
<u>สาเหตุ</u>	<u>% ถูกปลดออกจากงาน</u>	<u>% ไม่ได้เลื่อนฐานะ</u>
ขาดความรู้ความสามารถ	๓๐.๓	๒๔.๕
ขาดความสามารถเข้ากับคน	๗๗.๗	๗๕.๕

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่ามนุษยสัมพันธ์หรือความสามารถเข้ากับคนได้นั้น มีความสำคัญมากเพียงไร

เนื่องจากมนุษย์เรามีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ร่วมกัน ไม่สามารถที่จะอยู่โดดเดี่ยวได้โดยลำพังตนเอง ด้วยเหตุนี้คนเราจึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กันอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นในด้านส่วนตัวหรือในด้านกิจการงานนั้น การติดต่อสัมพันธ์กับคนย่อมมีเป็นจำนวนมากดังกล่าวแล้ว และความสัมพันธ์ดังกล่าวมีความสำคัญต่อผลการปฏิบัติงานเป็นอันมาก กล่าวคือ หากมนุษยสัมพันธ์

ในโรงงานเป็นไปด้วยดี ผู้ปฏิบัติงานก็ย่อมจะสามารถปฏิบัติงานได้ผลดีตามไปด้วย ตรงข้ามหากมนุษย์สัมพันธ์ในโรงงานไม่ดี การปฏิบัติก็อาจจะระส่ำระสายและยุ่งเหยิง ผลงานก็ย่อมจะเสียหายหรือลดลงไปด้วย

ในการบริหารงานมีปัจจัยที่สำคัญอยู่ ๓ อย่าง คือ คน (MEN) เงิน (MONEY) และวัสดุ (MATERIAL) ในบรรดาปัจจัยทั้ง ๓ อย่างนี้ ปรากฏว่า คน (MEN) มีปัญหาหนักที่สุด ทั้งนี้ เพราะเงินและวัสดุนี้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตจิตใจ หากไม่มีก็พอจะขอจนขอายหามาได้ แต่คนนั้นเป็นสิ่งที่มีชีวิตจิตใจ และมีความรู้สึกต่างๆ จะร่วมมือในการปฏิบัติงานด้วยดีก็ต่อเมื่อได้รับการปฏิบัติด้วยดีในฐานะที่เป็นคนไม่ใช่เครื่องจักร ดังนั้นการบริหารงานที่ดีนั้นจะต้องบริหารปัจจัยทั้ง ๓ อย่างนี้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ (EFFECTIVELY) ประสิทธิภาพดี (EFFICIENTLY) และประหยัด (ECONOMICALLY) และประการสุดท้ายที่จะขาดเสียมิได้ก็คือ "อย่างร่วมมือร่วมใจด้วย (HAPPILY)"



อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันนี้มักจะปรากฏว่า การบริหารงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นั้น มักจะใช้อำนาจกันเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ ผู้ปฏิบัติงานมักทำงานแบบไม่ร่วมมือร่วมใจด้วยดี ซึ่งถึงแม้ว่าจะสามารถบริหารงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีก็ตาม แต่ก็เป็นที่ที่ใช้อำนาจบังคับกัน หากได้เกิดจากความร่วมมือร่วมใจของผู้ปฏิบัติงานโดยแท้จริงไม่ มนุษย์สัมพันธ์เป็นวิชาที่จะช่วยให้บริหารได้บริหารงานบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยไม่ต้องมีการใช้อำนาจบังคับกันอยู่ตลอดไป แต่อาศัยความสัมพันธ์ทางด้านจิตใจเป็นสำคัญ อย่างที่มีคำกล่าวกันว่า "ใช้คนให้ไต่ทำงานและให้ไต่ทั้งน้ำใจ"

การได้มาซึ่งมนุษย์สัมพันธ์

ดังได้กล่าวแล้วว่า มนุษย์สัมพันธ์ มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการบริหารงาน ดังนั้นเพื่อให้ได้มาซึ่งมนุษย์สัมพันธ์หรือความสัมพันธ์อันดีงามและความจงรักภักดี เราจะทำอย่างไร ? หรือเราควรจะปฏิบัติอย่างไร ?

ธีระสัมพันธ์
 สำนักงาน ก.พ.

หลัก คือ “ให้สิ่งที่เขาต้องการก่อนแล้วท่านจะได้สิ่งที่ท่านต้องการ”

“GIVE PEOPLE WHAT THEY WANT AND THEN YOU GET WHAT YOU WANT”

หรือ กล่าวสั้น ๆ ก็คือ “เอาใจเขามาใส่ใจเรา” นั่นเอง

หลักการต่าง ๆ ย่อมมีหลายสำนักเป็นธรรมดา หลักที่กล่าวข้างบนนี้เป็นของ CARNEGIE หลักของ CARNEGIE นี้หากจะพิจารณาแล้ว ก็ไม่หนีหลักหรือสุภาษิตของไทยเราที่ว่า

ให้ท่านท่านจักให้	ตอบสนอง
นบท่านท่านจักปอง	นอบไหว้
รักท่านท่านควรครอง	ความรัก เรนา
สามสิ่งสิ้นไว้	แต่ผู้ทรชน

หรือ รักเขาเขาก็รักเรา ไหว้เขาเขาก็ไหว้เรา นั่นเอง

สาเหตุที่ CARNEGIE ได้พบหลักมนุษยสัมพันธ์อันนี้ก็มิใช่ที่ วันหนึ่งเขาไปตกปลา เบ็ดที่เขากดปลานั้นเขาใช้ลูกหวายเป็นเหยื่อ แทนที่จะใช้ไส้เดือนหรือเหยื่ออย่างอื่น ปรากฏว่า วันนั้นนั่งตกปลาอยู่ถึง ๔ ชั่วโมงยังไม่ได้ปลาแม้แต่ตัวเดียว แทนที่จะหมดอาลัย เขากลับคิดตั้งคำถามขึ้นมาว่าเหตุใดปลาถึงไม่กินเหยื่อ ในที่สุดก็คิดได้ว่า ที่ปลาไม่กินเหยื่อเป็นเพราะว่าเขาไม่ได้ให้สิ่งที่ปลาต้องการ คือปลาไม่ต้องการลูกหวาย ในที่สุดเขาจึงไม่ได้ปลาไปด้วย

ดังนั้น หากเราถือหลักของ CARNEGIE ดังกล่าวข้างต้นเป็นหลักมนุษยสัมพันธ์ที่ใช้ได้ดีแล้ว ปัญหาที่มีต่อไปว่าเราจะให้สิ่งใดแก่คน จึงต้องพิจารณากันต่อไปว่า คนเราต้องการอะไร หรือพิจารณาดูว่า ความต้องการของคนมีอะไรเราจึงจะให้ได้อย่างถูกต้อง

มนุษย์ต้องการอะไรบ้าง ?

มนุษย์ต้องการปัจจัยสี่ มนุษย์ต้องการความอยู่ดีกินดี ความสุข ความรัก และอื่น ๆ แต่นักจิตวิทยาสังคมผู้หนึ่ง ได้ประมวลความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ไว้ ๓ อย่างด้วยกัน คือ

๑. ความต้องการอาหาร (FOOD)
๒. ความต้องการทางเพศ (SEX)
๓. ความต้องการทางสังคม (SOCIAL)

หรือกล่าวอีกแบบหนึ่งว่า มนุษย์ต้องการทางวัตถุ (Physical) และจิตใจ (Psychological) ปัญหาสำคัญจึงอยู่ที่ตรงนั้นว่า เราคงจะให้ทุกอย่างที่เขาต้องการทางวัตถุไม่ได้ มีเงินมีทองจะให้เขาทำอะไรก็คงไม่มีพอ และเราก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ได้ด้วย แต่การจะให้ความรักความเข้าใจ ความเห็นใจ และให้ตามความต้องการทางจิตใจนั้น พอจะให้ได้ และเมื่อเขาได้สิ่งที่ต้องการแล้ว มนุษย์สัมพันธ์ก็เกิดตามมา

ความต้องการขั้นพื้นฐานทางจิตใจตามหลักของสังคมวิทยา

๑. ความมั่นคงปลอดภัย (SECURITY)

คนเราต้องการความมั่นคงปลอดภัย ต้องการความอบอุ่นมั่นคง เหมือนกับทารกอ่อนที่ขอยู่ในอ้อมอกของแม่ อบอุ่นใจที่มีคนให้ความปกป้องคุ้มครองและไม่ทอดทิ้ง คนทำงานทุกคนก็มีความต้องการดังกล่าวเช่นกัน คือ ต้องการความมั่นคงในงานที่ทำอยู่ จะต้องไม่ถูกปลดหรือย้ายกันง่าย ๆ จะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมทัดเทียมกัน เวลาป่วยเจ็บก็มีการรักษาพยาบาลให้ เมื่อจะออกจากงานที่ทำงานจะต้องได้รับบำเหน็จบำนาญเป็นการตอบแทน นอกจากนี้ ก็ยังต้องการมีรายได้ดี มีบ้านอยู่เป็นของตัวเอง มีหลักประกันต่าง ๆ (INSURANCE) ในการทำงานอย่างเพียงพอ มีเงินเก็บได้ และมีครอบครัวที่เป็นสุขและปลอดภัยด้วย ในฐานะที่เป็นนักบริหารเป็นผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้าของหน่วยงาน จำต้องให้สิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวแก่ผู้ทำงานเพื่อให้เขามีความรู้สึก มีความมั่นคงปลอดภัยในงานที่ทำอยู่ ความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานของคณา ก็ย่อมจะอยู่ในระดับที่สูงมากยิ่งขึ้น

๒. การได้รับการยกย่องนับถือ (RECOGNITION)

ความต้องการขั้นพื้นฐานในทางสังคมของมนุษย์หนึ่งว่าสำคัญมากอีกข้อหนึ่ง คือ ความต้องการที่จะเป็นคนสำคัญ ต้องการให้ผู้อื่นเห็นว่าตนเป็นคนสำคัญคนหนึ่งเหมือนกัน อย่างที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า I am great หรือ I am important ชนชาติกรีกเป็นชนชาติแรกที่แสดงรู้ถึงความต้องการด้านนี้ของมนุษย์ จะเห็นได้จากการแข่งกีฬาโอลิมปิคในตอนแรก ๆ ผู้ที่ชนะเลิศจะได้รับมงกุฎซึ่งทำด้วยใบมะกอกมาเป็นรางวัล ซึ่งที่จริงก็เป็นของไม่มีค่าอะไรมาก แต่เป็นการแสดงว่าเขามีความสำคัญมาก คนเราเมื่อได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีความสำคัญในกิจการงานต่าง ๆ แล้วก็จะเกิดความภูมิใจจะเกลี้ยกล่อมให้ทำอะไรก็มักจะให้ความร่วมมือด้วยเสมอ

ดร. ชิกมันต์ พรอยด์ ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของโลกได้กล่าวไว้ว่า "การกระทำทุกอย่างของท่านและข้าพเจ้ามาจากการกระตุ้นเดือน ๒ ประการ ได้แก่

๑. การกระตุ้นเดือนแห่งกามารมณ์
๒. ความปรารถนาที่จะเป็นคนใหญ่โต"

นอกจากนี้ ดร. จอน ดิวอี้ นักปราชญ์ผู้มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกาได้กล่าวไว้ว่า "สิ่งกระตุ้นเดือนอย่างรุนแรงที่สุดแห่งธรรมชาติของมนุษย์ ก็คือ ความปรารถนาที่จะเป็นคนสำคัญ"

การยกย่องบุคคลให้เขามีความรู้สึกว่าเป็นคนสำคัญนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องไปประกาศให้คนอื่น ๆ ทราบไปทั่วก็ได้ แต่อาจจะใช้วิธีการแสดงออกอย่างอื่น ๆ อีกหลายวิธีที่ง่าย ๆ เช่น การทักทายต่าง ๆ อาจจะใช้คำพูด น้ำเสียงแสดงว่าเขามีความสำคัญ ซึ่งต่อมาก็ได้กลายเป็นวัฒนธรรม เช่น "ขอบพระคุณครับ" "ยินดีด้วยครับ" "ขอประทานโทษครับ" หรือการยิ้มแย้มต้อนรับ ตลอดจนการแสดงการวะ เช่น โคง์ หรือก้มศีรษะ หรือการยกย่องกัน และให้เกียรติกันทั้งสิ้น ผู้ที่ได้รับการยกย่องจะรู้สึกมีความภูมิใจเป็นอันมาก และจะให้ความร่วมมือในกิจการต่าง ๆ ด้วยดีเสมอ

ข้อคิดสำคัญประกอบเรื่องนั้น คือ การยกย่องดังกล่าวนี้ พึงทำไปด้วยความสุจริตใจ และจริงใจ เมื่อแสดงความยินดีและชมเชย ก็พูดด้วยความจริงใจ มีความจริงใจในการรักคน และเพื่อนมนุษย์ซึ่งสนิทนักงยมแย้มไปด้วย เมื่อไปดินใดรักดินนั้น และวัฒนธรรมของดินนั้น เรียนพูดภาษาท้องถิ่นด้วยความรักความพอใจ ไม่ใช่พูดด้วยท่าทางไว้ตัว ไม่ยกย่องนับถือเขา ซึ่งกลับจะเป็นผลเสีย

ตัวอย่างเรื่องการใช้คำพูดยกย่องกันนั้นมีเรื่องอยู่ว่า ข้าราชการกลุ่มหนึ่งไปตรวจราชการต่างจังหวัด เมื่อไปถึงในเมืองพอดิมีคนเดินผ่านมา ข้าราชการคนหนึ่งในรถพูดด้วยเสียงอันดังถามไปว่า "ไปไหนมา" ปรากฏว่าราษฎรคนนั้นเดินเฉย ไม่ได้เหลียวมาดูแต่ประการใด ข้าราชการอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กันร้องถามไปอีกว่า "คุณลุงไปไหนมาครับ" ก็ได้รับคำตอบจากคนผู้นั้นทันทีว่า "ผมไปอำเภอมาครับ" ในเรื่องนี้จะเห็นได้ว่า เพียงแต่ถ้อยคำและน้ำเสียงยกย่องนิดหน่อยเท่านั้น ก็ทำให้คนเรามีปฏิกริยาผิดกันไปได้

๓. การยอมรับในสังคม (BELONGING)

ความต้องการของมนุษย์ที่สำคัญอีกอันหนึ่งก็คือ ต้องการที่จะให้สังคมยอมรับตนเข้าเป็นสมาชิกอยู่ด้วย หรือ คือความต้องการเข้าพวกเข้าหมู่ มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ นั้นเอง (SENSE OF PARTICIPATION) เมื่อคนเรามีความรู้สึกว่าสังคมยอมรับเขาไว้เป็นสมาชิกและให้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ แล้ว ก็จะเกิดความภาคภูมิใจและมีความรับผิดชอบรักชาติส่วนได้เสียของสังคมนั้นอย่างเต็มที่ ในวงงานด้านต่าง ๆ ก็เช่นกัน นักบริหารหรือผู้ที่เป็นผู้บังคับบัญชาจะต้องทำให้คนงานรู้สึกว่าเขเป็นส่วนหนึ่งของที่ทำงานหรือหน่วยงานนั้น โดยให้คนงานได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงานทั้งในด้านการทำงานและในด้านสังคม เช่น ให้คนงานได้มีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นต่าง ๆ ในการทำงาน ให้คนงานได้รู้สึกว่า ตนมีส่วนร่วมที่สำคัญในความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการทำงานนั้น ตลอดจนให้คนงานได้เข้าร่วมในงานสังคมต่าง ๆ ของหน่วยงาน เช่น รับประทานเลี้ยงร่วมกันหรือร่วมในงานสังสรรค์อื่น ๆ เป็นต้น เหล่านี้จะทำให้ผู้ร่วมงานทั้งหมดภาคภูมิใจและมีความรู้สึกคล้ายกับว่าตนเป็นเจ้าของหน่วยงานนั้น ร่วมอยู่กับผู้อื่นด้วย ซึ่งจะส่งผลให้คนงานทั้งหมดให้ความร่วมมือร่วมใจในการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี ความที่มนุษย์ต้องการเป็นผู้หนึ่งในสังคมนั้น จึงเกิดมีวัฒนธรรมของการทักทายเมื่อพบกัน และแสดงความเป็นส่วนหนึ่งซึ่งกันและกัน เช่น "สวัสดี" "ฮัลโล" เป็นต้น

มีตัวอย่าง ครั้งหนึ่ง เมื่อทางการของมลรัฐแมสซาชูเซตส์ ขอร้องให้ประชาชนกินขนมปังดำซึ่งมีวิตามินต่าง ๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อร่างกายแทนขนมปังขาวแบบธรรมดา แต่ไม่ได้ผล ได้ใช้วิธีโฆษณาให้ประชาชนหันมานิยมกินขนมปังดำด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ โบปลิว บ้ายโปสเตอร์ ฯลฯ แต่ผลที่ได้รับก็ยังปรากฏว่า ประชาชนยังนิยมบริโภคขนมปังขาวอยู่เป็นส่วนใหญ่อยู่นั่นเอง ทางการของมลรัฐแมสซาชูเซตส์จึงได้เปลี่ยนวิธีใหม่ใช้วิธีแบบถึงตัว (PERSON TO PERSON) คือ ส่งเจ้าหน้าที่ไปตามบ้านของประชาชนเลย เพื่อแนะนำการกินขนมปังดำ ทำให้ชาวบ้านได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ให้เจ้าหน้าที่ได้ฟังบ้าง ซึ่งบางครั้งชาวบ้านก็แสดงความไม่พอใจต่าง ๆ ที่ถูกแนะนำให้กินขนมปังดำ มีการถกเถียงต่อกันบ้าง ผลภายหลังต่อมาปรากฏว่าประชาชนกินขนมปังดำเพิ่มขึ้นถึง ๓๐% ส่วนวิธีโฆษณาดังกล่าวข้างต้นปรากฏว่า ประชาชนกินขนมปังดำเพิ่มขึ้นเพียง ๓๐% เท่านั้น แสดงว่าวิธีการให้ประชาชนได้โอกาสพูดแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ แล้วมีเจ้าหน้าที่ยอมรับฟังได้เต็มที่ให้เหตุผลกันนั้นดีกว่าวิธีการ

ให้ประชาชนได้ฟังแต่อย่างเดียว โดยไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นกับเจ้าหน้าที่ด้วยเลย จึงไม่เกิดความรู้สึกว่าตนมีส่วนร่วมในกิจการส่งเสริมการกินขนมปังดำอยู่ด้วยเลย คือ ขาด SENSE OF BELONGING ประชาชนไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นร่วมด้วย จึงเป็นผลทำให้ไม่ร่วมมือกับทางราชการในการกินขนมปังดำเท่าที่ควร

ELTON MAYO ได้เคยทำการค้นคว้าเรื่องนี้และได้พบว่า เมื่อมีการให้เงินค่าจ้างเพิ่ม คนงานจะทำงานได้ผลดีชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่แล้วค่อย ๆ มากลับทำงานได้ผลลดลงเหมือนก่อนที่จะเพิ่มค่าจ้าง แสดงว่าเงินอย่างเดียวไม่สามารถที่จะทำให้คนงานทำงานได้ผลมากขึ้นอย่างถาวรตลอดไป แต่เมื่อคนงานได้มีความรู้สึกด้าน BELONGING คือให้เขามีสิทธิมีส่วนร่วมในกิจการงาน เช่น ให้โอกาสแก่คนงานที่จะเลือกเวลาหยุดพักกลางวันได้ตามความพอใจ ว่าควรจะเป็นเวลาใดถึงเวลาใด แทนที่จะไปกำหนดว่าจะต้องอยู่ในระยะเวลาเท่านั้นเท่านั้น ทำให้เขามี BELONGING คือ เขากำหนดของเขาได้เอง ตลอดจนการให้เขามีส่วนในการติชมผลผลิตที่บริษัทผลิตออกมาว่าไม่ยุติตรงไหน ควรจะมีการปรับปรุงอย่างไรบ้าง ทำให้คนงานภูมิใจรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าโรงงานเป็นของเขาเอง

ผลการวิจัยต่อมาปรากฏว่า สาเหตุที่ทำให้คนงานทำงานได้เพิ่มขึ้นนั้นมียุ่ ๘ อันดับด้วยกัน และก็ปรากฏว่า ความต้องการที่จะได้รับเงินค่าจ้างเพิ่มขึ้นตกอยู่ในอันดับ ๕ ถึง ๘ ในอันดับสาเหตุความสำคัญสูงสุดมาค่าสุด ๘ อันดับที่จะทำให้ผลงานเพิ่มขึ้นอย่างถาวร

จากการวิจัยดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า ความต้องการมีส่วนร่วม หรือเป็นเจ้าของ นั้นคนงานต้องการมากกว่าเงินเสียอีก เพราะมนุษย์เราอยากมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ มีส่วนในการทำงาน และมีส่วนในความสำเร็จด้วย ซึ่งจะทำให้เกิดความภูมิใจมาก

๔. โอกาสที่จะก้าวหน้า (OPPORTUNITY)

ความต้องการของมนุษย์ที่สำคัญอีกอันหนึ่ง คือ ต้องการที่จะมีโอกาสได้ก้าวหน้าในกิจการด้านต่าง ๆ เช่น ถ้าข้าราชการก็ต้องการได้มีโอกาสเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง ชันตรีก็อยากมีโอกาสได้เลื่อนชั้นเป็นชั้นโท ชั้นเอก และชั้นพิเศษ ต้องการได้มีโอกาสทำงานใหม่ๆ ได้มีโอกาสแสดงฝีมือ ต้องการที่จะได้มีโอกาสศึกษาต่อ

(ยังมีต่อ)

ภัยแดง

โดย

ร.ต.อ. วิโรจน์ ภูจินดา

หัวหน้าฝ่ายวางแผนและวิเคราะห์โครงการ

กองแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย

“...แต่พร้อมกับที่บ้านเมืองของเรากำลังพัฒนาก้าวหน้าไปนี้ ก็มีเหตุการณ์ที่น่าวิตกเกิดขึ้นอีกอย่างหนึ่งด้วย คือ ฝ่ายตรงข้าม ได้แสดงเจตน์จำนงให้ทราบเป็นการแน่ชัดว่า ประเทศไทยเป็นที่หมาย ที่เขาจะรุกรานและได้ลงมือทำการนั้นแล้ว ด้วยการโฆษณาอวดเหย้ย ด้วยการแทรกซึมและด้วยวิธีการอันรุนแรงในที่ที่เขาทำได้ทั่ว ๆ ไป เหตุการณ์ของโลกและของประเทศใกล้เคียงก็ยังคงตั้งเครียดอยู่ จึงเป็นที่น่าห่วงใยว่า พวกเราสามารถป้องกันและปราบปรามการ รุกรานที่กล่าวนั้นแล้ว ภัยอันใหญ่หลวงอาจจะถึงตัวเราได้ไ้่วันใด ก็วันหนึ่ง ท่านทั้งหลายอย่าได้มีความประมาท ขอให้ท่านต่อต้าน การรุกรานนี้ด้วยความร่วมมือทั้งฝ่ายเจ้าหน้าที่ และฝ่ายประชาชน และด้วยความเสียสละ พร้อมทั้งตั้งใจประกอบกรงานด้วยความ ขยันขันแข็ง โดยมุ่งถึงความปลอดภัยและความวัฒนาถาวรของ ประเทศชาติโดยส่วนรวมเป็นสำคัญ”

กระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ดังกล่าวข้างต้นนี้ ทรงพระราชทาน แก่ปวงชนชาวไทยในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๘ ในเรื่องสถานการณ์ทางการเมือง ย่อมเป็นที่ ประจักษ์ชัดว่า ภัยอันชั่วช้า และน่าอนัตราภัยอันใหญ่หลวงมาสู่ความร่มเย็นเป็นสุขของผืนแผ่นดิน ไทยอันเป็นที่รักและหวงแหนยิ่ง ก็คือ “ภัยแดง” อันเป็นลัทธิอุบาทว์ชาติชั่วที่ไม่สามารถนำ ไปใช้กับการดำเนินชีวิตประจำวันของพี่น้องร่วมชาติได้เลย

คอมมิวนิสต์มาศาสนาหมด

ความจริงซึ่งได้พิสูจน์ตนเองตลอดมาแล้วว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์อันชั่วร้ายนั้นมีจุดมุ่งหมายที่จะทำลายความเชื่อถือในลัทธิศาสนาที่พี่น้องร่วมชาติร่วมประเทศไทยต่างเคารพและยึดถือกันมาเป็นเวลานานนับได้เป็นพัน ๆ ปี ลัทธิคอมมิวนิสต์มีอุดมการณ์ที่จะเปลี่ยนความหันเหของจิตใจประชาชนไทยจากความเชื่อทางศาสนาซึ่งนำความสุขกายสุขใจแก่ผู้นับถือให้หันเหไปอุทิศกายถวายชีวิตต่อชนชั้นผู้นำของลัทธิคอมมิวนิสต์เพียงไม่กี่คน โดยบุคคลเหล่านั้นล้วนแต่เป็นมนุษย์อันเต็มไปด้วยความโลภโมโทสัน มีโมหจริตอยากเป็นเจ้าโลกแต่ผู้เดียว ทั้งนี้ ด้วยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง

ข้อเท็จจริงอันนี้ได้ชัดแล้ว ในผืนแผ่นดินใหญ่จีน บรรดาศาสนาไม่ว่าจะเป็นศาสนาพุทธ อิสลาม หรือคริสต์ ก็ตามที่ได้ถูกทำลายโดยลัทธิคอมมิวนิสต์อันชั่วร้ายทั้งสิ้น บรรดาวัดวาอาราม โบสถ์วิหาร และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ต่างถูกลัทธิอุบาทว์ทำลายลงอย่างคนขาดความเมตตาปรานี หากผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งต่างได้รับผลร้ายถึงแก่ความตายไปมากต่อมากด้วยกันแล้ว

โดยเฉพาะที่ประเทศจีนเป็นประเทศที่ประชาชนนับถือศาสนาพุทธ ประชาชนต่างได้รับความทุกข์ทรมานด้านจิตใจอย่างแสนสาหัส บรรดาพระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนได้ถูกควบคุมตัวประดุจดังนักโทษคดีอาญา วัดวา โบสถ์และวิหารทางศาสนาถูกพังทลายอย่างยับเยิน บางแห่งคอมมิวนิสต์บุกเข้าไปทำสิ่งอุจาด อนาจาร ไร้ศีลธรรม เขาบอกว่าคอมมิวนิสต์ไม่ต้องการศาสนา ศาสนาเป็นเครื่องถ่วงความเจริญทางด้านวัตถุ ใช้เป็นสิ่งหลอกลวงประชาชน ศาสนาเป็นสิ่งที่ใช้สำหรับหากินบนหลังคน พระสงฆ์องค์เจ้าถูกจับกุมไม่เว้นแต่ละวัน สุดแต่ข้อกล่าวหาที่คอมมิวนิสต์จะสรรหาใส่ร้ายเอา พระสงฆ์ที่ถูกจับกุมได้รับความยากลำบากยากแค้นแสนสาหัส บางองค์ถูกส่งไปติดสันดานเหมือนนักโทษ

ด้วยปัจจุบันนี้ ความผันแปรของโลกอันประกอบด้วยคนอกคิ โลกคิ และโมหคิ ของกลุ่มคนผู้ปราศจากธรรมะ ความสุจริต ไม่คิดถึงบาปบุญคุณโทษ ไม่ยึดถือบุญคุณและความมีเมตตาปรานี มุ่งทำลายธรรมะอันเป็นคติประจำใจพี่น้องชาวไทยที่มีอยู่แล้วนั้นเสีย โดยพยายามใช้เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายเข้าโฆษณาชวนเชื่อ แทรกซึมบ่อนทำลายความเป็นปึกแผ่น

ความเป็นเอกราชของผืนแผ่นดินไทย และสมบัติที่เราหวงแหนเทอดทูนบูชา คือ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยอาศัยคนไทยบางส่วนผู้มีไมหจริตเป็นเครื่องมือทำลาย “ความเป็นไทย ให้ลงเป็นทาส”

อันสืบเนื่องมาจากเหตุเหล่านี้ เราประชาชนคนไทยอยู่ได้ร่มผ้ากาสาหวัดรับวรพุทธ ศาสนาเป็นส่วนมากต่างได้รับความร่มเย็นเป็นสุข มีอิสระเสรีที่จะเชิดถ่อคำสั่งสอนของพระบรม ศาสตร์องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งได้พิสูจน์ให้เห็นตลอดกาลว่า สามารถนำความร่มเย็นเป็นสุข ความเจริญก้าวหน้า และสันติสุขแก่ผู้ที่เคารพนับถือถ้วนทั่วทุกตัวคน ฉะนั้น เราผู้เป็นศาสนิกชน ทั้งหลายจะยอมให้ภัยคอมมิวนิสต์เข้ามาทำลายศาสนาของเราหรือ หากท่านคิดว่าศาสนายังให้ ความสุขใจ สุขกายแก่ท่านแล้ว ขอให้โปรดร่วมมือช่วยกันต่อต้านทำลายล้างลัทธิอุบาทว์ชั่วร้าย ให้หมดสิ้นไปจากผืนแผ่นดินไทย

พระบารมีพระมหากษัตริย์ปกเกล้าชาวไทย

ในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราช พระมหากษัตริย์เป็นเจ้าของชีวิต เจ้าของเนื้อหนัง เจ้าของแผ่นดิน จึงแสดงให้เห็นประจักษ์ชัดว่า องค์พระมหากษัตริย์และราชบัลลังก์เป็นสิ่งอันพัน มีฐานะตำแหน่ง อยู่เหนือสิ่งอื่นใดในประเทศชาติและในชีวิตจิตใจของคนไทยมาเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้ว

แต่อย่างไรก็ตามที หากพิจารณาประวัติศาสตร์และพงศาวดารกษัตริย์ไทยแล้ว จะเห็นว่าองค์พระมหากษัตริย์ไทย แม้จะมีพระราชอำนาจสิทธิ์ขาดผู้ใดจะคัดค้านละเมิดมิได้ก็จริง แต่ พระมหากษัตริย์ไทยมิได้ทรงใช้พระราชอำนาจนั้น โดยพลการขาดการใคร่ครองก็หาไม่

แม้ปัจจุบัน องค์พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุขของประเทศ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ พระองค์อยู่เหนือการเมืองการปกครอง เป็นผู้ที่สมควรแก่การเคารพสักการบูชา พระองค์ทรงเป็น มิ่งขวัญของปวงชนชาวไทย พระองค์จึงทรงอยู่เหนือจิตใจประชาชนทั้งชาติที่ต่างเทอดทูนกราบไหว้ และต่างมีจิตน้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณอยู่เป็นนิจ มีผลเป็นที่รวมของคนไทยทั้งชาติ อัน เป็นการแสดงถึงพระบารมีปกเกล้าชาวไทย ยิ่งกว่านั้น องค์พระมหากษัตริย์ยังทรงเป็นองค์ศาสน- ูปถัมภ์ไทยพุทธ ไทยอิสลามและไทยคริสต์ จึงต่างมุ่งความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ เป็นอันพันสุดที่จะพรรณนา

เมื่อข้อเท็จจริงข้างต้น เป็นการขัดต่องพระบารมีองค์พระมหากษัตริย์ทรงปกเกล้าชาวไทย แล้วก็ตามที แต่สิทธิคอมมิวนิสต์อุบาทว์หาได้ให้ความเคารพยำเกรงต่อสถาบันอันสูงส่งก็หาไม่ คอมมิวนิสต์ได้พยายามโฆษณาชวนเชื่อโจมตียุแหย่ให้ประชาชนที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ล้มล้างราชบัลลังก์อยู่ตลอดเวลา คอมมิวนิสต์ไม่เคยนึกถึงวีรกรรมพระมหากษัตริย์คุณทอองค์พระมหากษัตริย์ไม่ว่าจะเป็นพ่อขุนรามคำแหงมหาราช สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช สมเด็จพระจุลจอมเกล้ามหาราช หรือแม่พระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบัน ซึ่งล้วนแต่ได้ทรงสร้างคุณงามความดี ทรงปกป้องคุ้มครองให้ชาติไทยพ้นจากการตกเป็นทาส มีชีวิตอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขตลอดมาเป็นเวลาหลายร้อยปี โดยเฉพาะองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ฯ ด้วยแล้ว พระองค์เปี่ยมล้นด้วยพระมหากษัตริย์คุณ ทรงองค์ทรงห่วงใยความทุกข์ยาก ความลำบากยากแค้น ความเดือดร้อนของประชาชนทุกหย่อมหญ้า พระองค์ได้เสด็จไปปกเกล้าชาวไทยทุกพื้นที่ในประเทศไทย ไม่เคยบ่นถึงความยากลำบากในการเสด็จไปในส่วนภูมิภาคเลย ไม่ว่าหนทางจะยากลำบากแสนเข็ญ พระองค์หาได้ท้อถอยไม่ กลับซ้ำทำให้พระองค์อยากจะเสด็จไปเปิดองความทุกข์ยากของประชาชนทุกคน ประชาชนต่างได้เห็นพระพักตร์และเฝ้าชมบารมีอย่างล้นหลาม ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปแห่งหนตำบลใด ด้วยพระราชจริยาวัตรนี้เอง พระบารมีองค์พระมหากษัตริย์ปัจจุบันจึงทรงปกเกล้าชาวไทยอย่างหาที่เปรียบมิได้

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีวีรกรรมอันเกิดจากบารมีปกเกล้าชาวไทยอยู่เรื่องหนึ่งอัน ได้แก่ ครูทิตยสังกฤษ ไร่รอดพ้นจากความตาย ครูทิตย มีภูมิดำเนาอยู่หมู่บ้านค้อน้อย ตำบลกุดบาก กิ่งอำเภอ กุดบาก จังหวัดสกลนคร ครูทิตย ได้ช่วยเหลือทางราชการโดยทำตนเป็นสายลับข่าวการเคลื่อนไหวของพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ให้แก่ทางราชการ ตลอดระยะเวลาผู้ก่อการร้ายไม่พอใจและพยายามลอบฆ่าครูทิตย เมื่อวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๓๐ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ จำนวน ๖๐ คน เข้าปิดล้อมหมู่บ้านค้อน้อยที่ครูทิตยอาศัยอยู่ จึงเกิดการต่อสู้ชนฝ่ายครูทิตยมีตัวคนเดียว ผลการต่อสู้แบบสร้างวีรกรรมตนเอง เป็นเหตุให้ครูทิตยได้รับบาดเจ็บต้องถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาล เรือนครูทิตยได้รับความเสียหายจากการใช้ปืนกลยิงและถูกระเบิดมือขว้างจากพวกผู้ก่อการร้าย แต่มีขีปนาวุธจรวดอย่างยิง พระบรมรูปนายาลักษณ์ของ ล้นเกล้า ล้นกระหม่อมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว องค์ปัจจุบัน กลับมิได้รับความเสียหายแต่สักน้อยเลย ทั้งนี้ ด้วยพระบรมเดชานุภาพของพระองค์ทรงปกป้องคุ้มครอง ครูทิตยให้รอดพ้นจากความตายนั่นเอง

ผลอันเป็นที่ประจักษ์ชัดข้างต้น ย่อมเป็นการแสดงถึงพระบารมีพระมหากษัตริย์ทรงปกเกล้าชาวไทยให้รอดพ้นความตาย มีชีวิตอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข มีจุดรวมหลักชัยของคนไทยทุกคน ฉะนั้น เมื่อท่านปล่อยให้ลัทธิอันชั่วร้าย แทรกซึม บ่อนทำลายประเทศไทยแล้ว องค์พระมหากษัตริย์ก็ไม่อาจยังยืนปกป้องคุ้มครองชาวไทยอยู่ได้ พวกคอมมิวนิสต์จะทำลายล้างระบบกษัตริย์ เพราะถือว่าขัดต่ออุดมการณ์ทางการเมือง ท่านก็จะไม่มีเครื่องยึดเหนี่ยวความเป็นไทยอยู่ต่อไป เมื่อพระองค์ท่านทรงพระมหากรุณาธิคุณต่อความทุกข์ยาก ความเดือดร้อนของพวกเราทุกคนและทุกหัวระแหงแล้ว เราผู้มกัญญกตเวทีต่อพระองค์ท่านจะไม่คิดปกป้องและปราบปรามศัตรูที่คิดทำลายสถาบันกษัตริย์ให้ศัตรูพินาศไปหรืออย่างไร

การปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยเหมาะสมกับขนบธรรมเนียมนิยมของคนไทย

ไกรมาเป็นเจ้าเข้าครอง

กงจะต้องบังคับขับไล่

เคี้ยวเชืงเหินค้ำกรำไป

ตามวิสัยเชิงเช่นผู้เป็นนาย

เขาจักเห็นแก่หน้าค่าช่อ

จะนับถือหงส์พันธุ์นี้ย่อท่ามหาย

ไหนจะต้องเห็น้อยย กล้าบากกาย

ไหนจะอายุทั่วทั้งโลกา

โดยประวัติศาสตร์ชาติไทยแล้ว ชาวไทยเป็นชนชาติที่รักอิสระเสรีมาแต่ครั้งโบราณกาล ชอบความเป็นอิสระในการดำเนินชีวิต ไม่ชอบให้ใครมาบังคับเคี้ยวเชืง ผืนแผ่นดินไทยเรามีความอุดมสมบูรณ์ทั้งในส่วนที่เป็นแผ่นดินและในส่วนที่เป็นแม่น้ำ ดังคำพังเพย “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” ภาพของผืนแผ่นดินไทยจะมองดูทางใดก็เป็นภาพของความอุดมสมบูรณ์ มีอิสระในการที่จะกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้อย่างเสรี นี่เป็นลักษณะขนบธรรมเนียมประเพณีของคนไทยมานาน สิ่งเหล่านี้จะพบและหาได้เฉพาะรูปแบบการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยเท่านั้น

สำหรับการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ประชาชนปราศจากสิทธิเสรีภาพในทางการเมือง การปกครอง การบริหาร การเศรษฐกิจ และการสังคม ทุกชะตาชีวิตลัทธิคอมมิวนิสต์เผด็จการ กลุ่มน้อยจะเป็นผู้บังคับการทั้งสิ้น นับตั้งแต่ท่านตนจนจนกระทั่งท่านหลับนอนไป คอมมิวนิสต์สั่งให้ท่านทำอะไร ที่ไหน เมื่อใด ทุกคนต้องปฏิบัติตามขัดขืนไม่ได้ หากมีการขัดขืนก็หมายถึงชีวิตเป็นอันสิ้นสุดลง หรืออย่างดึกถูกส่งไปทรมานในดินแดนกักกัน คือ ค่ายกรรมกร มีผลไม่ต่างอะไรกับการติดคุก

เราเคยชินกันแต่รูปการปกครองโดยกฎหมาย เมื่อมีกฎหมายออกมาใช้ในบ้านเมือง ใครไม่ทำตามก็ถือว่าเป็นความผิด จะได้รับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น สิ่งนี้ในประเทศคอมมิวนิสต์หาไม่ ในระบอบคอมมิวนิสต์ผู้บริหารกับประชาชนแยกกันคนละส่วนเด็ดขาด ถ้าชนชั้นถือว่าเป็นประชาชนแล้ว ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารไม่ว่ารูปใด มีหน้าที่ของการเป็นพลเมืองอยู่อย่างเดียว คือ ทำงานตามคำสั่ง ตรงกันข้าม ถ้าเป็นการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตย ประชาชนกลับมีหน้าที่ในเรื่องนี้โดยตรง ประชาชนมีสิทธิมีเสียงในการที่จะเลือกผู้ใดเข้าไปปกครองบ้านเมืองของคุณได้อย่างเสรี

ลักษณะการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยแล้ว ทุกคนยอมเสมอกันในทางกฎหมาย มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน มีเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย และสามารถแสดงความคิดเห็นได้โดยเสรี การปกครองก็เป็นของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชนเท่านั้น ในระบอบคอมมิวนิสต์จะไม่พบสิ่งนี้เลย ดังนั้น การปกครองระบอบเสรีประชาธิปไตยจึงเหมาะสมกับการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชนคนไทยและเข้ากับขนบธรรมเนียมประเพณีไทยได้อย่างสนิทสนมกลมกลืน เมื่อการปกครองระบอบเสรีประชาธิปไตยอำนวยประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นที่คาดหวังว่า จะเป็นระบอบการปกครองของไทยที่จรัสยั่งยืน มากกว่าที่จะหันเหเข้าสู่ระบบการปกครองที่แม้แต่การกดขี่บังคับขู่เข็ญประชาชนเช่นลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งไม่อาจเป็นที่พึงประสงค์ของคนไทยโดยรวม

ความผาสุกบนผืนแผ่นดินไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศใด เราคงความเป็น "ไท" อยู่เรื่อยมา ความเป็นไทยและมีเอกราชนี้ทำให้คนไทยทุกคนเกิดความภูมิใจและมีชีวิตอย่างมีความผาสุกบนผืนแผ่นดินไทย

เมืองไทยเรานี้แสนดีหนักหนา "ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว" ประชาชนต่างมีอิสระในอันจะดำเนินชีวิตและ การทำมาหากิน ได้อย่างเสรีดังคำ ในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงตอนหนึ่ง

ว่า “ใครใคร่ค้าช้าง ค้า ใครใคร่ค้าม้า ค้า” ทุกคนอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข ไม่ต้องอนาทร ร้อนใจต่อความเดือดร้อนใด ๆ นี่จะทำอะไรก็ได้สมควรความตั้งใจ ซึ่งจะหาไม่ได้ในดินแดนที่มี การปกครองแบบคอมมิวนิสต์

อนึ่ง โดยสภาพทางภูมิศาสตร์แล้ว ภาคเหนือของผืนแผ่นดินไทยเป็นที่ที่ธรรมชาติได้ สร้างสรรไว้พร้อมทุกอย่าง มีภูเขาสูงเป็นพืดติดกันไป มีแม่น้ำลำธารติดกันหลายสายไหลจาก เหนือลงใต้หล่อเลี้ยงภูมิภาคให้ชุ่มน้ำ เหมาะแก่การเพาะปลูกอย่างยิ่ง ภาคกลางนั้น เป็นที่ รวบลุ่ม กว้างขวาง มีแม่น้ำสายใหญ่ ๆ ไหลลงสู่ความชุ่มชื้นให้แก่ผืนแผ่นดินเป็นอันมาก ทั้ง สองภาคนี้ ประชาชนจึงมีฐานะค่อนข้างดี เมื่อเปรียบเทียบกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็น พื้นที่ราบสูงมาก เนื้อดินส่วนใหญ่เป็นดินปนทราย ที่ดินมักแห้งแล้ง ภาคนี้จึงเป็นภาคที่ผู้ก่อการ ร้ายคอมมิวนิสต์ได้ประกาศจะเข้าดำเนินการยึดครองเป็นแห่งแรก สำหรับภาคใต้ เป็นแผ่นดิน แควบแหลมยื่นออกไปสู่ทะเล มีน้ำดี มีดินดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีสมบัติได้ธรณีจำนวมหาศาล ประชาชนส่วนใหญ่จึงมีการกินดีอยู่ดี ซึ่งยากต่อพวกผู้ก่อการร้ายจะเข้าแทรกซึมบ่อนทำลายได้

ด้วยเหตุนี้ ผืนแผ่นดินไทยจึงเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มีความร่มเย็นเป็นสุข มีความเมตตาปรานีที่ชาวไทยมีอยู่แก่เพื่อนมนุษย์ทั่วหน้ามาตลอดเวลาแห่งประวัติศาสตร์ ชาติไทย ข้อเท็จจริงอันนี้ บรรพบุรุษของเราได้เสียสละเลือดเนื้อปกป้องคุ้มครองรักษาไว้ให้เรามีความผาสุก อยู่บนผืนแผ่นดินไทย เป็นมรดกตกทอดมาถึงเรา แต่อย่างไรก็ตามที่ ปัจจุบันนี้ ความสูญเสีย เลือดเนื้อและชีวิตของบรรพบุรุษเพื่อขำรังไว้ซึ่งเอกราชของแผ่นดินไทย ก็ยังกักก้องเป็นอนุสติ ฝังรากฐานอยู่ในจิตใจให้พี่น้องร่วมชาติร่วมประเทศมีกำลังใจต่อสู้บ่อนกันและปราบปรามพวกก่อ การร้ายคอมมิวนิสต์อยู่ตราบเท่าทุกวันนี้

เมื่อข้อเท็จจริงเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า เมืองไทยเรามีความผาสุกไม่ว่าจะเป็นการ ดำเนินชีวิตประจำวัน การทำมาหากิน การนับถือศาสนาเป็นไปอย่างอิสระเสรี ไม่ต้องถูกจำกัด ตติสิทธิ์และความพอใจ เราในฐานะผู้พึงใบบุญผืนแผ่นดินไทยจะละมือละเท้าไม่ร่วมมือช่วยกัน ปกป้องคุ้มครองให้ผืนแผ่นดินไทยมีความร่มรื่นผาสุกต่อไปชั่วลูกชั่วหลานของเราอย่างนั้นหรือ เราต้องลุกขึ้นมาช่วยกันรักษาความเป็น “ไท” ให้ยืนยงคงอยู่ดังคำกลอนที่ว่า

หากสยามยังอยู่ยง	ยืนยง
ไทยก็เหมือนอยู่คง	ชีพด้วย
หากสยามพินาศลง	ไทยอยู่ ได้ฤา
เราก้เหมือนมอดม้วย	หมดสิ้นสกุลไทย

ความสามัคคีสร้างความสงบสุขให้พลเมือง

ความสามัคคีระหว่างชนในชาติเป็นสิ่งที่ทุกรัฐบาลต่างปรารถนาอย่างยิ่ง ความสามัคคีเป็นพลังอันสำคัญซึ่งสามารถลดบันดาลให้การสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์คนเดียวไม่อาจจะทำได้ ความสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกัน ประวัติศาสตร์ของทุกประเทศในโลกย่อมชี้ให้เห็นผลของความสามัคคีแล้ว แม้นตามนิตยาคติโบราณเรื่อง กษัตริย์ลิจฉวีวงศ์โบราณ ก็คงทำให้คนไทยประจักษ์แจ้ง การแตกความสามัคคีทำให้บ้านเมืองแตกสาแหรกขาด ทำให้ประเทศตกเป็นทาสเป็นเมืองขนมามากต่อมากแล้ว

ความสามัคคีมีอยู่ที่ใดความสงบสุขย่อมบังเกิดแก่พลเมืองในหมู่นั้นทันที เมื่อใดก็ตามที่คนในชาติมีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแล้ว ย่อมเป็นการยากเหลือเกินที่อริราชศัตรูจะเข้ามาโฆษณาชวนเชื่อ ยุให้แยกแตกความสามัคคีได้ หรือจะมีการแทรกซึมบ่อนทำลาย ชนในชาติที่มีแต่ความสามัคคีก็สามารถรวมพลังป้องกันต่อต้านปราบปรามให้ฝ่ายตรงข้ามพ่ายแพ้ไปในที่สุด ฉะนั้น ความสามัคคีนอกจากจะสามารถสร้างความสงบสุขให้พลเมืองแล้ว ยังใช้เป็นเครื่องมือต่อต้านการรุกรานของอริราชศัตรูได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

เนื่องด้วยเหตุนี้เอง รัฐบาลปัจจุบันจึงได้เรียกร้องให้ทุกคนในชาติมีความสามัคคีตั้งคำขวัญที่ว่า “ความสามัคคีระหว่างชนในชาติ เป็นพลังอันสำคัญในการป้องกันประเทศ” ทั้งนี้และเป็นผลสืบเนื่องมาจากความสามัคคีเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นของการอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุข เมื่อบ้านเมืองอยู่ในภาวะปกติแล้ว การปกครองประเทศย่อมดำเนินไปอย่างราบรื่น

แต่ในทางตรงกันข้าม ปัจจุบันนี้ บ้านเมืองของเราอยู่ในภาวะคับขันและล่อแหลมต่ออันตรายของการคุกคาม แทรกซึม บ่อนทำลาย ของพวกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์อย่างร้ายแรง ความสามัคคีระหว่างพี่น้องร่วมชาติร่วมประเทศจึงเป็นสิ่งซึ่งรัฐบาลต้องการอย่างสูง เราในฐานะพลเมืองดี สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความร่วมมือแก่รัฐบาลด้วยความสามัคคีในการป้องกันและปราบปรามภัยคอมมิวนิสต์ให้หมดสิ้นซากไปจากผืนแผ่นดินไทย

“เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่จะต้องช่วยกันป้องกันและรักษาแผ่นดินไทยให้มีความมั่นคงและปลอดภัย”

คำขวัญของ ฯพณฯ จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

จบ

กฎหมาย

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ ^{ขั้น}พื่นความรู้
วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ
การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการ
ของข้าราชการตำรวจ (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๓๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๐

เป็นปีที่ ๒๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยการกำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ ^{ขั้น}พื่นความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า "พระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ ^{ขั้น}พื่นความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๐"

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบัญญัติหมายเลข ๑ อัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่มียศ และบัญญัติหมายเลข ๒ อัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่ไม่มียศ ท้ายพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ ^{ขั้น}พื่นความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ ^{ขั้น}พื่นความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ใช้บัญญัติหมายเลข ๑ อัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่มียศ และบัญญัติหมายเลข ๒ อัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่ไม่มียศท้ายพระราชกฤษฎีกานี้แทน ตามลำดับ

มาตรา ๔ การปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่มียศ และข้าราชการตำรวจที่ไม่มียศ ให้ตรงกับชั้นยศ
อันดับ และอัตราเงินเดือนปกติตามบัญชีหมายเลข ๑ และบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ให้เป็นไปตาม
ที่คณะกรรมการกำหนด

การปรับอัตราเงินเดือนตามวรรคแรก ให้มีการเลื่อนเงินเดือนตามปกติเสียก่อน และเฉพาะเพื่อประโยชน์
แก่การนี้ ให้ถือว่าบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่มียศบัญชีหมายเลข ๑ และบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจ
ที่ไม่มียศบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ พันความรู้ วิธีคัดเลือก
วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๐๐
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกากำหนดอัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ พันความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก
การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๒ ยัง
คงใช้บังคับอยู่

มาตรา ๕ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาบรรจุบุคคลซึ่งเคยเป็นข้าราชการตำรวจ และออกจากราชการไป
ก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับเข้ารับราชการ ให้ปรับอัตราเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกจากราชการให้เข้าชั้น
ยศ อันดับ และอัตราเงินเดือนปกติตามที่คณะกรรมการกำหนด ตามความในมาตรา ๔ วรรคแรก

ในกรณีที่มีผู้เข้ารับราชการเป็นผู้ซึ่งออกจากราชการก่อนมีการปรับอัตราเงินเดือน ตามพระราชกฤษฎีกากำหนด
อัตราเงินเดือน กำหนดคุณสมบัติ พันความรู้ วิธีคัดเลือก วิธีสอบคัดเลือก การบรรจุ การเลื่อนเงินเดือน การแต่งตั้ง
และการออกจากราชการของข้าราชการตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๒ ให้ปรับอัตราเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับอยู่ก่อน
ออกจากราชการ ตามพระราชกฤษฎีกานี้ก่อน แล้วจึงปรับอัตราเงินเดือนตามความในวรรคแรก

มาตรา ๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ พ.ร.ฎ. นี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๕๐ วันที่ ๒๖ ก.ย. ๒๕๑๐

“บัญชีหมายเลข ๓

อัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจทัมยศ

ชั้น	ยศ	อัตราเงินเดือนปกติ
ชั้นพลตำรวจ	พลตำรวจ พลตำรวจอาสาสมัคร และ พลตำรวจสำรอง	๓๕ บาท
	พลตำรวจพิเศษ พลตำรวจสมัคร และ พลตำรวจสำรองพิเศษ	๕๕๐-๕๗๐-๖๐๐ บาท
ชั้นประทวน	สิบตำรวจตรี	๖๐๐-๖๓๐ บาท
	สิบตำรวจโท	๖๖๐-๖๙๐-๗๒๐ บาท
	สิบตำรวจเอก	๗๕๐-๗๘๐-๘๑๐ บาท
	จ่าสิบตำรวจ	๘๕๐-๙๐๐-๙๕๐ บาท
ชั้นสัญญาบัตร	จ่าสิบตำรวจและนายดาบตำรวจ (พิเศษ)	๑,๐๐๐-๑,๐๗๕-๑,๑๕๐-๑,๒๒๕-๑,๓๐๐ บาท
	ร้อยตำรวจตรี	๘๕๐-๙๐๐-๙๕๐ บาท
	ร้อยตำรวจโท (อันดับ ๑)	๑,๐๐๐-๑,๐๗๕-๑,๑๕๐-๑,๒๒๕-๑,๓๐๐ บาท
	ร้อยตำรวจโท (อันดับ ๒)	๑,๔๐๐-๑,๕๐๐-๑,๖๐๐ บาท
	ร้อยตำรวจเอก (อันดับ ๑)	๑,๔๐๐-๑,๕๐๐-๑,๖๐๐-๑,๗๐๐-๑,๘๐๐ บาท
	ร้อยตำรวจเอก (อันดับ ๒)	๑,๘๐๐-๒,๐๕๐-๒,๒๐๐ บาท
	พันตำรวจตรี (อันดับ ๑)	๑,๘๐๐-๒,๐๕๐-๒,๒๐๐-๒,๓๕๐-๒,๕๐๐-๒,๖๕๐ บาท
	พันตำรวจตรี (อันดับ ๒)	๒,๘๐๐-๓,๐๐๐-๓,๒๐๐ บาท
	พันตำรวจโท (อันดับ ๑)	๒,๘๐๐-๓,๐๐๐-๓,๒๐๐-๓,๔๐๐-๓,๖๐๐ บาท
	พันตำรวจโท (อันดับ ๒)	๓,๘๐๐-๔,๐๕๐ บาท
	พันตำรวจเอก (อันดับ ๑)	๓,๘๐๐-๔,๐๕๐-๔,๓๐๐-๔,๕๕๐ บาท
	พันตำรวจเอก (อันดับ ๒)	๔,๘๐๐-๕,๑๐๐ บาท
	พันตำรวจเอก (พิเศษ) (อันดับ ๑)	๔,๘๐๐-๕,๑๐๐-๕,๔๐๐-๕,๘๐๐ บาท
	พันตำรวจเอก (พิเศษ) (อันดับ ๒)	๖,๒๐๐-๖,๖๐๐ บาท
	พลตำรวจจัตวา (อันดับ ๑)	๔,๘๐๐-๕,๑๐๐-๕,๔๐๐-๕,๘๐๐ บาท
	พลตำรวจจัตวา (อันดับ ๒)	๖,๒๐๐-๖,๖๐๐ บาท
	พลตำรวจตรี (อันดับ ๑)	๖,๒๐๐-๖,๖๐๐-๗,๐๐๐ บาท
	พลตำรวจตรี (อันดับ ๒)	๗,๔๐๐-๗,๘๐๐ บาท
	พลตำรวจโท (อันดับ ๑)	๗,๔๐๐-๗,๘๐๐-๘,๒๐๐ บาท
	พลตำรวจโท (อันดับ ๒)	๘,๖๐๐ บาท
พลตำรวจเอก	๘,๖๐๐-๙,๐๐๐ บาท”	

“บัญชีหมายเลข ๒

อัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจที่ไม่มียศ

ชั้น	อันดับ	อัตราเงินเดือนปกติ
ข้าราชการตำรวจชั้นจัตวา	๑	๕๔๐--๕๗๐--๖๐๐--๖๓๐--๖๖๐ บาท
	๒	๖๕๐--๗๒๐--๗๕๐--๗๘๐--๘๑๐ บาท
	๓	๘๕๐--๙๐๐--๙๕๐--๑,๐๐๐--๑,๐๕๐ บาท
	๔	๑,๑๐๐--๑,๑๕๐--๑,๒๐๐--๑,๒๕๐--๑,๓๐๐ บาท
ข้าราชการตำรวจชั้นตรี	๑	๘๕๐--๙๐๐--๙๕๐--๑,๐๐๐--๑,๐๕๐ บาท
	๒	๑,๑๐๐--๑,๑๕๐--๑,๒๐๐--๑,๒๕๐--๑,๓๐๐ บาท
	๓	๑,๔๐๐--๑,๕๐๐--๑,๖๐๐--๑,๗๐๐--๑,๘๐๐ บาท
ข้าราชการตำรวจชั้นโท	๑	๑,๓๐๐--๑,๔๐๐--๑,๕๐๐--๑,๖๐๐--๑,๗๐๐ บาท
	๒	๑,๘๐๐--๑,๙๐๐--๒,๐๐๐--๒,๑๕๐--๒,๓๐๐ บาท
	๓	๒,๔๕๐--๒,๖๐๐--๒,๗๕๐--๒,๙๐๐--๓,๐๕๐ บาท
ข้าราชการตำรวจชั้นเอก	๑	๒,๗๕๐--๒,๙๐๐--๓,๐๕๐--๓,๒๐๐--๓,๓๕๐ บาท
	๒	๓,๕๐๐--๓,๖๕๐--๓,๘๐๐--๓,๙๕๐--๔,๑๐๐ บาท
	๓	๔,๒๕๐--๔,๔๐๐--๔,๖๐๐--๔,๘๐๐--๕,๐๐๐ บาท
ข้าราชการตำรวจชั้นพิเศษ	๑	๕,๔๐๐--๕,๖๐๐--๕,๘๐๐--๕,๐๐๐--๕,๒๐๐ บาท
	๒	๕,๔๐๐--๕,๗๐๐--๖,๐๐๐--๖,๓๐๐--๖,๖๐๐ บาท
	๓	๗,๐๐๐--๗,๔๐๐--๗,๘๐๐--๘,๒๐๐ บาท”

กฎ ก.พ.

ฉบับที่ ๕๗๒ (พ.ศ. ๒๕๓๐)

ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗
ว่าด้วยการเทียบตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น ในกรมการแพทย์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ (๘) และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗ ก.พ. ออกกฎ ก.พ. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎ ก.พ. นี้ให้ใช้บังคับแก่กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๕๖๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗

ข้อ ๓ ตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นให้กำหนดเทียบกับตำแหน่งข้าราชการพลเรือน และให้กำหนดตำแหน่งซึ่งเป็นตำแหน่งผู้บังคับบัญชาส่วนราชการ ดังต่อไปนี้

<u>ตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่น</u>	<u>เทียบกับตำแหน่ง</u>	<u>เป็นตำแหน่งผู้บังคับบัญชา</u>
ครูอำนวยการบำบัดจิต	เสมียนพนักงาน	
พนักงานเภสัชกรรมจิต	”	
ครูอำนวยการบำบัดจิต	ประจำแผนก	
พยาบาลสาธารณสุขตรี	”	
นักจิตวิทยาตรี	”	
นักกายภาพบำบัดตรี	”	
นักจิตวิทยาโท	หัวหน้าแผนก	
นายแพทย์โทผู้อำนวยการโรงพยาบาล	”	โรงพยาบาล ในฐานะหัวหน้าแผนก
อาจารย์ผู้ปกครองโท	”	
พยาบาลเอก	หัวหน้ากอง	โรงพยาบาล ในฐานะหัวหน้ากอง
นายแพทย์เอกผู้อำนวยการโรงพยาบาล	”	
นายแพทย์พิเศษทางกุมารเวชศาสตร์	ผู้อำนวยการกอง	
นายแพทย์พิเศษทางพยาธิวิทยา	”	

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

(ลงชื่อ) จอมพล ถนอม กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ.

หมายเหตุ กฎนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๔ ตอนที่ ๕๕ วันที่ ๖ ต.ค. ๒๕๓๐

ระเบียบ

ที่ สร. ๐๔๐๓/ว. ๕๖

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๕ กันยายน ๒๕๑๐

เรื่อง การกำหนดการปรับอัตราเงินเดือนลูกจ้างประจำของทางราชการและพนักงานเทศบาล
 เรือน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย บัญชีกำหนดการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน

ด้วยในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๑๐ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่า ได้มีการปรับปรุงอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ แล้ว สมควรให้ลูกจ้างประจำของทางราชการและพนักงานเทศบาลได้รับการปรับปรุงอัตราเงินเดือนด้วย จึงลงมติให้ปรับปรุงอัตราเงินเดือนลูกจ้างประจำของทางราชการและพนักงานเทศบาล และปรับเข้ารับในอัตราใหม่ โดยอนุโลมเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน ดังบัญชีกำหนดการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนที่ได้ส่งมาพร้อมนี้ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ เป็นต้นไป

จึงขอขึ้นบัญชี

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธี
 (นายมนูญ บริสุทธี)
 เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติธรรม

หมายเหตุ บัญชีกำหนดการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ได้พิมพ์ลงในวารสาร ฯ ปีที่ ๑๒ ฉบับที่ ๑๐
 ตุลาคม ๒๕๑๐ แล้ว

ด่วนมาก

ที่ สร. ๐๔๐๓/ว. ๑๐๒

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๒๗ กันยายน ๒๕๑๐

เรื่อง การยกเลิกระเบียบเงินเพิ่มพิเศษเพื่อช่วยเหลือค่าครองชีพข้าราชการและลูกจ้างชั้นผู้น้อย พ.ศ. ๒๕๐๘
เรียน เวียงกระทรวงทบวงกรม

อ้างถึง หนังสือที่ สร. ๐๔๐๓/ว. ๕๕ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๐

ตามที่ได้อพยพมติคณะรัฐมนตรีให้ยกเลิกระเบียบเงินเพิ่มพิเศษ เพื่อช่วยเหลือค่าครองชีพข้าราชการและลูกจ้างชั้นผู้น้อย พ.ศ. ๒๕๐๘ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ เป็นต้นไป นั้น

บัดนี้ กระทรวงการคลังรายงานว่า ในขณะที่ส่วนราชการต่าง ๆ ยังเบิกเงินเดือนหรือค่าจ้างประจำตามอัตราที่ปรับปรุงใหม่ไม่ทันในเดือนตุลาคม ๒๕๑๐ จะเป็นการกระทบกระเทือนรายได้ของผู้ที่เคยได้รับเงิน พ.ช.น. อยู่เดิมรวมตลอดทั้งเงิน พ.ช.น. ค้างเบิกข้ามปีด้วย เพื่อบรรเทาความเดือดร้อน กระทรวงการคลังจึงเห็นควรให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเดือนหรือค่าจ้างประจำ ดังต่อไปนี้

๑. ขณะที่เบิกเงินเดือนหรือค่าจ้างประจำจากคลังในอัตราเดิม ตามบัญชีถือจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๐ ให้เบิกเงินจากงบประมาณเงินเดือนหรืองบประมาณค่าจ้างประจำของกระทรวงทบวงกรมนั้น ๆ ได้อีกจำนวนหนึ่ง เป็นเงินเท่ากับ พ.ช.น. ตามสิทธิที่เคยได้รับ โดยแยกยอดไว้ต่างหากจากกันดังที่เคยปฏิบัติ

๒. เมื่อได้มีการเบิกจ่ายเงินเดือนหรือค่าจ้างประจำตามอัตราที่ได้ปรับปรุงใหม่แล้ว ก็ให้หักยอดเงินจำนวนดังกล่าวใน ๑. ออก คงไว้แต่ส่วนที่เหลือ

๓. เงิน พ.ช.น. ที่ค้างเบิก ให้เบิกจากเงินเดือนหรือค่าจ้างประจำเหลือจ่ายตามหมวดรายจ่ายที่เบิกในงบประมาณปีปัจจุบัน

จึงขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๑๐ ลงมติเห็นชอบด้วย และให้ปฏิบัติตามที่กระทรวงการคลังเสนอ

จึงขออัยยมา เพื่อดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธิ์
(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติธรรม

๒๖ กันยายน ๒๕๑๐

เรื่อง ลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้าง

เรียน เวียงกระทรวงทบวงกรม

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาระเบียบในเรื่องนี้

ด้วยกระทรวงการคลังได้เสนอร่างระเบียบว่าด้วยลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๐ มาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๑๐ ลงมติเห็นชอบด้วย และให้ถือเป็นระเบียบปฏิบัติต่อไปได้ ซึ่งได้นำเสนอท่านนายกรัฐมนตรีลงนามในระเบียบว่าด้วยลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้างแล้ว ดังสำเนาที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอขึ้นบัญชีมา เพื่อถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธ์
(นายมนูญ บริสุทธ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองกลาง

ระเบียบว่าด้วยลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ
โดยไม่ขอรับค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบว่าด้วยลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้าง คณะรัฐมนตรีจึง ได้ลงมติให้วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบว่าด้วยลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้าง พ.ศ. ๒๕๑๐”

ข้อ ๒. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๓. ให้ยกเลิกบรรดาระเบียบข้อบังคับหรือข้อตกลงอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อกำหนดแห่งระเบียบนี้

ข้อ ๔. ในระเบียบนี้

“ส่วนราชการ” หมายความว่า ส่วนราชการตามบัญชีแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

“หัวหน้าส่วนราชการ” หมายความว่า หัวหน้าส่วนราชการเจ้าของงบประมาณที่เทียบเท่าอธิบดีขึ้นไป

“ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน รายชั่วโมง ที่จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะประจำโดยไม่มีกำหนดเวลาตามอัตราและจำนวนที่กำหนดไว้

ข้อ ๕. ลูกจ้างประจำผู้ลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้าง นอกจากผู้ได้รับทุนของทางราชการตามข้อ ๖ ต้องรับข้อผูกพันกับทางราชการและปฏิบัติดังต่อไปนี้—

๕.๑ ขึ้นใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงเจ้ากระทรวง และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงหยุดงานเพื่อไปศึกษาได้

๕.๒ เมื่อครบกำหนดวันที่รับอนุญาตให้ลา ต้องกลับมาปฏิบัติงานในสังกัดเดิม ไม่น้อยกว่าสองเท่าของเวลาที่รับอนุญาตให้ลา

๕.๓ ผู้ไม่ปฏิบัติตาม ๕.๒ ต้องให้ค่าปรับแก่ทางราชการโดยคำนวณจากจำนวนเงินค่าจ้าง อัตราปกติก่อนลาไปศึกษาคูณด้วยระยะเวลาที่อนุญาตให้ลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ได้ผลลัพธ์เท่าใดเบนเงินค่าปรับที่ต้องให้แก่ทางราชการ

ผู้ที่กลับจากการศึกษามาปฏิบัติงานไม่ครบตามกำหนดให้ลดค่าปรับลงตามส่วน

ข้อตกลงดังกล่าวให้ทำเป็นสัญญาโดยมีบุคคลที่ทางราชการเชื่อถือ เป็นผู้ค้ำประกันตามแบบต่อท้ายระเบียบนี้

๕.๔ ค่าปรับตาม ๕.๓ ให้ชำระทันที เว้นแต่มีเหตุอันสมควร หัวหน้าส่วนราชการ จะผ่อนผันให้ชำระเป็นรายเดือน ภายในระยะเวลาไม่เกินเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษา โดยไม่เสียดอกเบี้ยก็ได้

ข้อ ๖. ลูกจ้างประจำผู้ลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้างเนื่องจากได้รับทุนของทางราชการ และมีข้อผูกพันที่จะต้องปฏิบัติตามสัญญาที่ทำไว้กับส่วนราชการ หรือสำนักงาน ก.พ. อยู่แล้ว ก็ให้เป็นไปตามสัญญาดังกล่าว

ข้อ ๗. การพิจารณาอนุญาตให้ลูกจ้างประจำลาไปศึกษา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้าง ให้อยู่ในดุลพินิจของเจ้ากระทรวงโดยหลักเกณฑ์ดังนี้ —

๗.๑ การศึกษานั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนราชการเจ้าสังกัดหรือส่วนรวมของชาติ

๗.๒ ไม่ต้องจ้างคนปฏิบัติงานแทนในตำแหน่งนั้น

๗.๓ ไม่เป็นเหตุให้งานล่าช้าหรือเสียหาย

๗.๔ เหตุอื่นที่เห็นควรประกอบการพิจารณา

ข้อ ๘. เมื่อเจ้ากระทรวงได้อนุญาตให้ลูกจ้างประจำลาไปศึกษา ณ ต่างประเทศ โดยไม่ขอรับค่าจ้างแล้ว ให้หัวหน้าส่วนราชการเจ้าสังกัดปฏิบัติดังนี้—

๘.๑ ให้งดจ่ายค่าจ้างตั้งแต่วันที่ลูกจ้างประจำผู้นั้นลาหยุดงานเพื่อเดินทางไปศึกษา ณ ต่างประเทศ ถึงก่อนวันกลับเข้าปฏิบัติงานในสังกัดเดิม

๘.๒ ห้ามเพิ่มค่าจ้างตลอดระยะเวลาที่ลาไปศึกษา ณ ต่างประเทศ

๘.๓ ทำสัญญาการลาไปศึกษา และสัญญาค้ำประกันตามแบบที่กำหนด และส่งสำเนาซึ่งรับรองถูกต้องให้กรมบัญชีกลาง ๑ ชุด

๘.๔ ดำเนินการฟ้องคดี ในเมื่อไม่ปฏิบัติตามสัญญา

ข้อ ๙. ส่วนราชการใดมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้กระทรวงการคลังเป็นผู้วินิจฉัย ถ้าส่วนราชการนั้นไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัย ก็ให้เสนอคณะรัฐมนตรีวินิจฉัยชี้ขาด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๐

(ลงชื่อ) จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

(แบบสัญญาใช้เกณฑ์ค่าจ้างคุณระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตเป็นค่าปรับอย่างเดียว)

สัญญาของลูกจ้างประจำลาไปศึกษา ณ ต่างประเทศ

โดยไม่รับค่าจ้าง

ที่.....
วันที่ เดือน..... พ.ศ.....

ข้าพเจ้า..... ลูกจ้างประจำ

ตำแหน่ง..... กอง..... กรม.....

อัตราค่าจ้างรับจริงเดือนละ..... บาท ได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษาวิชา.....

โดยทุน..... มีกำหนดเวลา..... ปี..... เดือน..... วัน ตั้งแต่

วันที่..... เดือน..... พ.ศ..... ซึ่งเป็นวันหยุดเพื่อเดินทางไปศึกษาวิชาในต่างประเทศ

ข้าพเจ้าขอให้สัญญาและรับรองต่อ..... ดังนี้ข้อความดังต่อไปนี้.—

ข้อ ๑. ในระหว่างเวลาที่ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้ไปศึกษาวิชาอยู่นี้ ข้าพเจ้าจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งระเบียบการและคำสั่งของ..... และของรัฐบาลเกี่ยวกับกรณีลูกจ้างประจำลาไปศึกษาวิชาต่างประเทศโดยไม่ขอรับค่าจ้างที่มีอยู่แล้วในวันทำสัญญานี้ หรือที่จะออกต่อไปในภายหลังโดยเคร่งครัด ทั้งจะอยู่ในความควบคุมของเอกอัครราชทูตหรืออัครราชทูต หรือผู้ดูแลนักเรียนประจำในประเทศนั้น หรือถ้าเป็นประเทศที่ไม่มีเอกอัครราชทูตหรืออัครราชทูต หรือผู้ดูแลนักเรียนประจำอยู่ก็จะอยู่ในความควบคุมของผู้ที่ ก.พ. ได้มอบหมายให้เป็นผู้ดูแล ณ ที่นั้น

ข้อ ๒. ข้าพเจ้าจะอดสูทหาเสียศึกษาวิชาให้เสร็จโดยเร็วที่สุด จะสนใจและแสวงหาความรู้ทั่วไปเพิ่มเติมเป็นเนืองนิจ

ข้อ ๓. ข้าพเจ้าจะประพฤติตนให้สุภาพ จะไม่ทำกราดใจ ใดๆ อันเป็นทางที่จะนำมาซึ่งความเสียหายแก่ชื่อเสียงของคนไทย และจะไม่ก่อหนี้สินขึ้นเป็นอันขาด

ข้อ ๔. ข้าพเจ้าจะไม่ฟุ้งเฟ้อ และจะไม่ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย จะประหยัดและจะใช้จ่ายเฉพาะในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น

ข้อ ๕. ข้าพเจ้าจะรักษาและเชิดชูความสามัคคีในหมู่คนไทย และจะช่วยเหลือคนไทยตามความสามารถในสิ่งที่ชอบที่ควร

ข้อ ๖. ข้าพเจ้าจะไม่ดื่มเหล้าในเพศตรงข้าม มั่วสุมในการพนันและหมกมุ่นกับเครื่องค้ำมีนเมาซึ่งล้วนเป็นเหตุที่จะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่การศึกษา ความประพฤติอันงาม

ข้อ ๗. ในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังศึกษาอยู่นี้ หากข้าพเจ้าประพฤติผิดสัญญาด้วยประการใด ใดๆ ก็ดี หรือเมื่อ..... หรือรัฐบาลพิจารณาเห็นมีเหตุผลอันสมควรเรียกข้าพเจ้ากลับประเทศ ข้าพเจ้าจะกลับโดยเร็วที่สุด

ข้อ ๘. เมื่อข้าพเจ้าเสร็จการศึกษาแล้วก็ดี หรือการศึกษาของข้าพเจ้าต้องยุติลงด้วยเหตุถูกเรียกกลับมา
ศึกษาข้อ ๗ หรือต้องยุติลงด้วยเหตุอื่นใดก็ดี ข้าพเจ้าสัญญาว่าข้าพเจ้าจะต้องเข้าปฏิบัติงานใน
..... เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองเท่าของเวลาที่ไปศึกษา ถ้าข้าพเจ้าไม่กลับหรือกลับมา แต่ไม่ปฏิบัติงานเลย หรือ
ปฏิบัติงานไม่ครบกำหนดเวลาที่กล่าว ข้าพเจ้ายินยอมให้ปรับดังนี้.---

(ก) ถ้าไม่ปฏิบัติงานเลย ข้าพเจ้าให้ปรับเป็นจำนวนเงินตามที่ระบุไว้ในข้อ ๘.

ถ้าข้าพเจ้าปฏิบัติงานบ้างแล้ว แต่ไม่ครบกำหนดเวลาที่ข้าพเจ้าให้สัญญาไว้ในวรรคต้น ข้าพเจ้ายินยอม
ให้ปรับตามจำนวนเงินที่ลดลงตามส่วนจากจำนวนเต็มตามที่ จะกำหนด

(ข) การส่งใช้เงินคืนตามข้อ ก. ข้าพเจ้าสัญญาจะส่งใช้ทั้งหมดทันที หรือถ้า.....
..... ผ่อนผันให้ผ่อนชำระได้เป็นรายเดือนภายในเวลาไม่เกินเวลาที่ไปศึกษาโดยไม่เสียดอกเบี้ย ข้าพเจ้าสัญญา
ว่าข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามข้อผ่อนผันนั้นโดยมิให้ขาดได้

ข้อ ๙. การปรับตามข้อ ๘ ข้าพเจ้ายินยอมให้ปรับตามเกณฑ์ค่าจ้างอัตราปกติ เดือนละ.....บาท
คูณด้วยระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษา.....ปี.....เดือน.....วัน เป็นจำนวนเงิน.....
.....บาท (.....ตัวอักษร.....)

ข้อ ๑๐. ข้าพเจ้ายินยอมให้.....หักเงินบำเหน็จ เงินทำขวัญ หรือเงินอื่นใด
ของข้าพเจ้าเพื่อชดใช้เงินที่ข้าพเจ้าจะต้องรับผิดชอบตามสัญญานี้ได้

ข้อ ๑๑. ถ้าข้าพเจ้ามิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามสัญญานี้ ข้าพเจ้ายินยอมให้.....
.....ฟ้องร้องเรียกเงินที่ค้างชำระได้ทันที มิพักต้องบอกกล่าวก่อน

ข้อ ๑๒. ในการทำสัญญานี้ ข้าพเจ้าขอให้.....
เป็นผู้ทำสัญญาค้ำประกัน

หนังสือสัญญานี้ข้าพเจ้าได้อ่านทราบความและเข้าใจดีตลอดแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าพยานเป็น
สำคัญ

(ลงชื่อ) ผู้ทำสัญญา
(ลงชื่อ) ผู้แทน
(ลงชื่อ) พยาน
(ลงชื่อ) พยาน

สัญญาค้ำประกัน

ที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่.....ชอย.....ถนน.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

อาชีพ.....ขอทำสัญญาค้ำประกันให้ไว้แก่

.....ตั้งมีข้อความต่อไปนี้ คือ.---

ข้อ ๑. ตามที่.....ได้รับอนุญาตให้ลาไป

ศึกษา ณ ประเทศ.....และได้ทำสัญญาไว้ต่อ

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....นั้น ข้าพเจ้าทราบและเข้าใจข้อความในสัญญา

ดังกล่าวแล้ว จึงขอทำสัญญาค้ำประกันไว้ต่อ

ว่าถ้า.....ผิดสัญญาดังกล่าวด้วยประการใด ๆ ก็ดี ข้าพเจ้ายินยอม

ชำระหนี้ให้แก่.....ตามความรับผิดชอบของ

ตามสัญญาดังกล่าวทั้งสิ้นทุกประการ

ข้อ ๒. ข้าพเจ้าขอแสดงหลักทรัพย์ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของข้าพเจ้า และซึ่งปลอดจากภาระผูกพันใด ๆ อันทำ

ให้ทรัพย์สินนี้เสื่อมค่า เพื่อเป็นหลักประกันในการค้ำประกันไว้ต่อ

.....ดังนี้.---

ที่ดิน ก. โฉนดเลขที่.....เนื้อที่.....ไร่.....งาน.....วา

อยู่ที่ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ราคาประมาณ.....บาท (.....)

ข. โฉนดเลขที่.....เนื้อที่.....ไร่.....งาน.....วา

อยู่ที่ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ราคาประมาณ.....บาท (.....)

หลักทรัพย์อื่น ๆ

ก.

.....

.....

ข.

.....

ข้อ ๓. ข้าพเจ้าสัญญาว่าจะไม่ก่อหนี้สินหรือภาระผูกพันใด ๆ ในทรัพย์สินของข้าพเจ้าตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒

แห่งสัญญานี้ ตลอดระยะเวลาที่สัญญาค้ำประกันฉบับนี้ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่

ข้อ ๔. ข้าพเจ้าสัญญาว่า แม่
จะผ่อนเวลาชำระหนี้ให้แก่
ข้าพเจ้าก็ตกลงยินยอมรับผิดชอบต่อไป

หนังสือฉบับนี้ข้าพเจ้าได้อ่านทราบข้อความและเข้าใจดีตลอดแล้ว จึงลงลายมือชื่อต่อหน้าพยานเป็นสำคัญ

(ลงชื่อ) ผู้รับประกัน
(ลงชื่อ) พยาน
(ลงชื่อ) พยาน

ที่ สร. ๐๔๐๑/ว. ๑๐๘

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๕ ตุลาคม ๒๕๑๐

เรื่อง โกวคำข้าราชการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยได้รับเงินเดือนเต็มของข้าราชการพลเรือนและตุลาการ
เวียน เวียนกระทรวงทบวงกรม

อ้างถึง หนังสือที่ สร. ๐๔๐๑/ว. ๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๐๘

ตามที่ได้ยื่นข้อมติคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยที่จะไม่ใช้ระบบโกวคำข้าราชการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ โดยได้รับเงินเดือนเต็มของข้าราชการพลเรือนและตุลาการ แก่ผู้ที่ได้รับทุนของโรงพยาบาลหรือมหาวิทยาลัยต่างประเทศ โดยให้ได้รับยกเว้นมิต้องอยู่ในระบบโกวคำ และให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ที่ได้รับทุนขององค์การหรือมูลนิธิต่างประเทศ ด้วย นั้น

บัดนี้ สำนักนายกรัฐมนตรีเสนอตามรายงานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่า ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด ได้มอบเงินแก่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน ๓ ล้านบาท เพื่อเป็นทุนจัดหาผลประโยชน์มาใช้ช่วยส่งเสริมการศึกษาในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ซึ่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ทำการสอบคัดเลือกอาจารย์ในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เพื่อรับทุนผลประโยชน์จากเงินฝากดังกล่าว เพื่อไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ ตามความต้องการของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เพื่อกลับมาเป็นอาจารย์สอนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้ว แต่ผู้ที่สอบคัดเลือกได้ยังไม่สามารถจะเดินทางไปศึกษาได้ เพราะจะต้องรอโกวคำฯ เสียก่อน ซึ่งสำนักนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ทุนนี้นับได้ว่าเป็นทุนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นทุนที่ช่วยเหลือเพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดส่งอาจารย์หรือนิสิตในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ เพื่อกลับมาเป็นอาจารย์โดยเฉพาะ ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกันกับทุนของมหาวิทยาลัยต่างประเทศ และตามโครงการนั้น มหาวิทยาลัยจะจัดส่งไปปีละ ๑ คน ตามกำลังเงินผลประโยชน์ที่จะได้รับ จึงเห็นว่าผู้ที่ได้รับทุนในกรณีเช่นนี้ ไม่น่าจะต้องเข้าอยู่ในโกวคำข้าราชการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ของสำนักนายกรัฐมนตรี และได้ส่งเรื่องให้ ก.พ.พิจารณาแล้ว ก.พ.ลงมติว่า

เนื่องจากทุนดังกล่าวมิใช่ทุนองค์การระหว่างประเทศ หรือมูลนิธิต่างประเทศ หรือมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ที่จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องเข้าอยู่ในโควตาข้าราชการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ตามนัยหนังสือที่ น.ว.๖๒/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๐๕ ก.พ. จึงไม่อาจพิจารณาเรื่องนี้แต่อย่างใด หากสำนักงานนายกรัฐมนตรีเห็นว่า ทุนนี้ควรจะได้รับยกเว้นโควตาฯ เช่นเดียวกับทุนของมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ก็ขอให้นำเรื่องนี้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติให้ยกเว้นโควตาแก่ข้าราชการผู้ได้รับทุนนี้ไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศเป็นกรณีพิเศษก่อน แล้วจึงเสนอขอให้ ก.พ. พิจารณาอนุมัติการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศของข้าราชการตามระเบียบต่อไป

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๑๐ ลงมติว่า ทุนที่มีผู้ให้ทำเองนี้ ให้ผู้ได้รับทุนได้รับยกเว้นโควตาข้าราชการลาไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ เช่นเดียวกับทุนของมหาวิทยาลัยต่างประเทศ
จึงขอขึ้นบัญชีมา เพื่อดำเนินปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธิ์
(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองกลาง

ท สร. ๐๔๐๓/ว. ๑๑๐

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๕ ตุลาคม ๒๕๑๐

เรื่อง การกำหนดอัตราเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ
เรียน (เวียนกระทรวงทบวงกรม)
อ้างถึง —

ตามที่ได้ยื่นข้อมติ คณะรัฐมนตรีวางหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการ กำหนดอัตราเงินเดือน ขั้นสูงสุด ของข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษไว้ คือ

๑. ปลัดกระทรวงหรือเทียบเท่า กำหนดให้ชั้นพิเศษ อันดับ ๓ และเดือนเงินเดือนให้ได้ถึงขั้นสูงสุดของอันดับ คือ ๘,๐๐๐ บาท
๒. รองปลัดกระทรวง กำหนดให้ชั้นพิเศษ อันดับ ๓ และเดือนเงินเดือนให้ได้ถึงขั้นสูงสุดของอันดับ คือ ๘,๐๐๐ บาท
๓. อธิบดีหรือเทียบเท่า กำหนดให้ชั้นพิเศษ อันดับ ๓ และเดือนเงินเดือนให้ได้ถึงขั้นสูงสุดของอันดับ คือ ๘,๐๐๐ บาท
๔. รองอธิบดีหรือเทียบเท่า กำหนดให้ชั้นพิเศษ อันดับ ๒ และเดือนเงินเดือนให้ได้ถึงขั้นสูงสุดของอันดับ คือ ๗,๒๐๐ บาท

๕. ผู้อำนวยการส่วน กำหนดให้เช่นเดียวกับรองอธิบดี

๖. ผู้อำนวยการกอง กำหนดให้ชั้นพิเศษ อันดับ ๒ แต่เดือนเงินเดือนให้ได้ถึงชั้น ๖,๒๐๐ บาท

และแม้จะได้กำหนดอันดับเงินเดือนไว้ดังกล่าวข้างต้นก็ดี การที่จะเลื่อนให้ถึงชั้นเงินเดือนที่กำหนดได้หรือไม่ จะต้องพิจารณาถึงปริมาณและคุณภาพของงาน ตลอดจนผลการปฏิบัติของผู้ดำรงตำแหน่งเป็นสำคัญด้วย นั้น

ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๑๐ คณะรัฐมนตรีได้มีมติกำหนดอัตราเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ ตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าปลัดกระทรวงไว้ เดือนละ ๘,๖๐๐ บาท ส่วนอัตราเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษตำแหน่งอื่น ๆ คงให้เป็นไปตามเดิม โดยถือตามอัตราเงินเดือนที่ได้ปรับเทียบแล้ว ตามบัญชีปรับเทียบเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ซึ่งออกใช้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐

จึงขอขึ้นชั้นมา เพื่อถือเป็นระเบียบปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธิ์

(นายมนูญ บริสุทธิ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติกรรม

ที่ สร. ๐๔๐๓/ว. ๑๑๒

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๑ ตุลาคม ๒๕๑๐

เรื่อง การขึ้นบัญชีการสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้น

เรียน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือที่ น.ว. ๗๕/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๐๒

ตามที่ได้ขึ้นชั้นมติคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยกับการขึ้นบัญชีผู้ที่สอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๗ ได้ไว้มีกำหนดเวลา ๒ ปี เช่นเดียวกับการสอบแข่งขันตามที่ ก.พ. เสนอ นั้น

ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๑๐ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่า การเลื่อนชั้นข้าราชการนั้น นอกจากเป็นการให้ความดีความชอบแก่ข้าราชการอย่างหนึ่งแล้ว ยังเป็นการจัดวางตัวบุคคลให้เหมาะสมแก่ตำแหน่งหน้าที่อีกด้วย จึงควรให้อยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาได้ตามความเหมาะสม แต่ทั้งนี้ก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติของกฎหมายด้วย สำหรับการเลื่อนข้าราชการชั้นตรีขึ้นเป็นชั้นโท และชั้นโทขึ้นเป็นชั้นเอกนั้น

นอกจากจะต้องทำการสอบคัดเลือกตามความในมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ แล้ว คณะรัฐมนตรียังได้ลงมติไว้ให้ชั้นบัญชีผู้สอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นได้ไว้มีกำหนด ๒ ปี เพิ่มขึ้นจากที่ กฎหมายกำหนดไว้อีกด้วย การที่กำหนดให้ชั้นบัญชีไว้มีกำหนด ๒ ปี ในบางกรณีไม่เป็นการเหมาะสม สมควรที่จะได้ ผ่อนคลายให้ผู้สอบเลื่อนชั้นได้ที่ได้ชั้นบัญชีไว้เกิน ๒ ปี และผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรให้เลื่อนชั้นได้ ได้มีโอกาสได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นได้ด้วยตามที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร คณะรัฐมนตรีจึงลงมติให้แก้ไขเพิ่มเติมมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้ว่า ผู้ที่สอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้ ผู้ใด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี พิจารณาเห็นว่า เป็นผู้มีความ สมบัติครบถ้วนสมควรได้เลื่อนชั้น ก็ให้ดำเนินการเพื่อเลื่อนชั้นผู้นั้นได้ แม้ผู้นั้นจะได้ชั้นบัญชีผู้สอบคัดเลือกได้ไว้เกิน กำหนดเวลา ๒ ปี นับแต่วันประกาศผลการสอบคัดเลือกแล้วก็ตาม แต่ถ้าได้มีการสอบคัดเลือกใหม่แล้ว บัญชีการสอบ คัดเลือกควรวางก่อนจึงให้เป็นอันยกเลิก

จึงขอขึ้นชั้นมา เพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธิ์

(นายมนูญ บริสุทธิ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ที่ สร. ๐๔๐๓/ว. ๑๑๖

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๐

เรื่อง ระเบียบการจ่ายเงินค่าทดแทนและการพิจารณาบำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พ.ศ.

๒๕๑๐

เรียน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาระเบียบดังกล่าวข้างต้น

ด้วยกองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ ได้เสนอร่างระเบียบการจ่ายเงิน ค่าทดแทนและการพิจารณา บำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาเพื่อดำเนินการ

คณะรัฐมนตรี ได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๐ ลงมติเห็นชอบด้วยและให้ดำเนินการต่อไปได้ ซึ่งได้นำเสนอท่านนายกรัฐมนตรี พิจารณาลงนามในระเบียบดังกล่าวแล้ว ดังสำเนาที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

จึงขอขึ้นชั้นมา

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธิ์

(นายมนูญ บริสุทธิ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติธรรม

(สำเนา)

การจ่ายเงินค่าทดแทนและการพิจารณาบำเหน็จความชอบ
ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์

พ.ศ. ๒๕๓๐

โดยที่เป็นการสมควรจ่ายเงิน ค่าทดแทน และพิจารณาบำเหน็จความชอบ ให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ จนได้รับอันตรายหรือบ้วยเจ็บ คณะรัฐมนตรีจึงมีมติให้วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบการจ่ายเงินค่าทดแทน และพิจารณาบำเหน็จความชอบ ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พ.ศ. ๒๕๓๐”

ข้อ ๒. ในระเบียบนี้

“เงินเดือน” หมายความว่า เงินเดือนอัตราที่ได้รับจริงรวมทั้งเงินเพิ่มค่าวิชา (พ.ค.ว.) เงินเพิ่มค่าโถงรวม ค่านักบินหรือผู้ทำงานในอากาศ ค่าปฏิบัติการเสี่ยงอันตรายต่างๆ และเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ

“ค่าจ้าง” หมายความว่า เงินค่าจ้างรายเดือนที่ตกลงจ้าง หรือค่าจ้างรายวัน หรือค่าจ้างรายชั่วโมง ในอัตราปกติ ที่ตกลงจ้างตามเวลาที่งานที่ส่วนราชการกำหนดเป็นเกณฑ์คำนวณค่าจ้างเป็นรายเดือน แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓. ผู้ที่จะได้รับเงินค่าทดแทนตามระเบียบนี้ ต้องเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากทางราชการให้มีหน้าที่ในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ และต้องเป็นผู้ได้รับอันตรายหรือบ้วยเจ็บเนื่องจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ดังกล่าวด้วย

ข้อ ๔. เพื่อประโยชน์ในการคำนวณเงินค่าทดแทน ตามข้อ ๕.

สมาชิกกองอาสารักษาดินแดนให้ใช้อัตราเงินเดือน ตามระเบียบกองอาสารักษาดินแดน ว่าด้วยอัตราเงินเดือนผู้บังคับบัญชาและสมาชิกกองอาสารักษาดินแดน เพื่อใช้ประกอบการคำนวณเงินบำนาญพิเศษเป็นเกณฑ์คำนวณเงินค่าทดแทนตามระเบียบนี้

ข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการหรือทหารกองประจำการ หรือสมาชิกกองอาสารักษาดินแดน หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากทางราชการที่มีเงินเดือนต่ำกว่าหรือเทียบเท่าแล้วต่ำกว่า ๔๕๐ บาท หรือผู้ที่ไม่มีเงินเดือนของทางราชการ ให้ใช้อัตราเงินเดือน ๔๕๐ บาท เป็นเกณฑ์สำหรับคำนวณเงินค่าทดแทนตามระเบียบนี้

ข้อ ๕. ผู้ใดได้รับ อันตราย หรือบ้วยเจ็บ จนต้องเข้ารับการรักษาพยาบาล ในโรงพยาบาล หรือ สถานพยาบาล เนื่องจากการต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือเนื่องจากการกระทำของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ให้ได้รับเงินค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตลอดเวลาที่เข้ารับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลนั้น เว้นแต่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตามระเบียบของทางราชการหรือหน่วยงานอื่นแล้ว ห้ามมิให้รับเงินค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตามระเบียบนี้

นอกจากนี้ให้ได้รับเงินชดเชยการเจ็บป่วยเป็นรายวันในอัตราดังนี้

(๑) หนึ่งในสามสิบของอัตราเงินเดือน หรือค่าจ้าง ในกรณีที่อยู่รักษาตัวในโรงพยาบาล หรือสถานพยาบาล

(๒) หนึ่งในหกสิบของอัตราเงินเดือน หรือค่าจ้าง ในกรณีต้องอยู่พักฟื้นตามคำสั่งของแพทย์ที่รักษา การคำนวณเงินชดเชยรายวันถ้ามีเศษของบาทให้ตัดเป็นหนึ่งบาท ส่วนการนับวันให้ถือการนับวันของโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลนั้น

ข้อ ๖. ผู้ใดได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บ เนื่องจากการต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือเนื่องจากการกระทำของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ให้ได้รับเงินค่าทดแทนโดยจ่ายครั้งเดียวในอัตราดังนี้

- (๑) เสียชีวิตได้ ๒๕ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๒) หูพิการไม่สามารถรับราชการได้ ได้ ๓๐ เท่าของเงินเดือน
- (๓) แขนขาดข้างหนึ่งได้ ๒๕ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๔) ขาขาดข้างหนึ่งได้ ๒๒ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๕) มือขาดข้างหนึ่งได้ ๑๘ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๖) เท้าขาดข้างหนึ่งได้ ๑๕ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๗) ตาบอดข้างหนึ่งได้ ๑๐ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๘) หูหนวกทั้งสองข้างได้ ๘ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๙) หูหนวกข้างหนึ่งได้ ๔ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๐) นิ้วหัวแม่มือขาดนิ้วหนึ่งได้ ๔ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๑) นิ้วขาดนิ้วหนึ่งได้ ๓ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๒) นิ้วกลางขาดนิ้วหนึ่งได้ ๓ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๓) นิ้วนางขาดนิ้วหนึ่งได้ ๒ เท่าครั้งของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๔) นิ้วก้อยขาดนิ้วหนึ่งได้ ๑ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๕) นิ้วหัวแม่เท้าขาดนิ้วหนึ่งได้ ๓ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๖) นิ้วเท้าอื่นขาดนิ้วหนึ่งได้ ๑ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง
- (๑๗) สูญเสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถสืบพันธุ์ได้ ๒๕ เท่าของเงินเดือนหรือค่าจ้าง

(๑๘) การสูญเสียอวัยวะอื่นใดนอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในข้อ (๑) ถึงข้อ (๑๗) จะได้รับเงินค่าทดแทนเป็นจำนวนเงินเท่าใดให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการพิจารณาบำเหน็จพิเศษ ของกองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์ เป็นผู้กำหนดโดยให้คณะกรรมการดังกล่าวพิจารณาเปรียบเทียบผลที่เกิดจากการสูญเสียอวัยวะนั้นกับผลที่เกิดจากการสูญเสียอวัยวะตามที่กล่าวไว้ในข้อ (๑) ถึงข้อ (๑๗) เป็นเกณฑ์ในการกำหนดเงินค่าทดแทน

เพื่อประโยชน์ในการคำนวณเงินค่าทดแทนตามระเบียบนี้ แขนขาดหมายความว่าขาดเหนือข้อศอกขึ้นมา ขาขาด หมายความว่าขาดเหนือหัวเข่าขึ้นมา มือขาด หมายความว่าขาดที่ใดที่หนึ่งตั้งแต่ข้อมือถึงข้อศอก เท้าขาด หมายความว่าขาดที่ใดที่หนึ่งตั้งแต่ข้อเท้าถึงหัวเข่า นิ้วขาด หมายความว่าขาดอย่างน้อย ๑ ข้อ ในกรณีที่ฝ่ามือหรือฝ่าเท้าขาด ให้คำนวณตามจำนวนนิ้วที่ขาด

การสูญเสียสมรรถภาพในการทำงานของมือ แขน เท้า ขา หรือนิ้วโดยสิ้นเชิง ซึ่งไม่สามารถจะรักษาให้หายเป็นปกติได้ ให้ถือเสมือนหนึ่งอวัยวะส่วนนั้นขาด

ข้อ ๗. ผู้ใดได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บจนพิการ แต่มิใช่เนื่องมาจากการต่อสู้กับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือจากการกระทำของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ก็ให้ได้รับเงินค่าทดแทนเป็นเงินก้อนหนึ่งของอัตราที่กำหนดไว้ในข้อ ๖.

ข้อ ๘. ผู้ใดได้รับอันตราย หรือป่วยเจ็บจนถึงทุพพลภาพ และไม่สามารถรับราชการหรือปฏิบัติงานต่อไป อีกเลยก็ดี หรือได้รับอันตราย หรือป่วยเจ็บจนถึงแก่ความตายก็ดี ถ้าผู้นั้นเป็นผู้ที่อยู่ในข่ายจะได้รับเงินบำเหน็จบำนาญ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ หรือกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญส่วนท้องถิ่น ก็ให้เจ้าสังกัดพิจารณาความดี ความชอบ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหม ว่าด้วยการพิจารณำบำเหน็จ บำเหน็จพิเศษในเวลาเหตุฉุกเฉินโดยอนุโลม

ข้อ ๙. ผู้ที่ได้รับเงินค่าทดแทนตามระเบียบนี้ ไม่ถูกตัดสิทธิที่จะได้รับการพิจารณำบำเหน็จความชอบปกติ ประจำปี

ข้อ ๑๐. ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้คณะกรรมการพิจารณำบำเหน็จพิเศษของ กองบัญชาการปราบปรามคอมมิวนิสต์พิจารณาชี้ขาด

ข้อ ๑๑. ผู้ได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บ เนื่องจากการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๘ เป็นต้นมา ซึ่งมีคุณสมบัติครบถ้วนตามระเบียบนี้ ให้ได้รับเงินค่าทดแทนและการพิจารณาความดี ความชอบตามระเบียบนี้ด้วย

ข้อ ๑๒. ให้ใช้ระเบียบนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๐ เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๐

จอมพล ถนอม กิตติขจร

(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี

ด่วนมาก

ที่ สร. ๐๔๐๓/ว. ๑๑๗

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๐

เรื่อง อัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนที่จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนชั้น

เรียน เวียนกระทรวงทบวงกรม

ด้วย ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้ปรารภว่า การเลื่อนข้าราชการชั้นโทเป็นชั้นเอกบางกรมในสำนักนายกรัฐมนตรีในบางกรณีเป็นการรวดเร็วเกินไป ควรจะได้กำหนดอัตราเงินเดือนขั้นต่ำของผู้สมัครสอบคัดเลือกไว้ สำนักนายกรัฐมนตรี จึงได้หารือเรื่องนี้ไปยัง ก.พ. ซึ่ง ก.พ. ได้พิจารณาเรื่องนี้โดยศึกษาข้อเท็จจริง พร้อมทั้งวิเคราะห์ตามหลักวิชาและเหตุผลหลายประการ เห็นว่าควรกำหนดอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนที่จะสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นโดยถืออัตราเงินเดือนตามบัญชีที่แก้ไข โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ ดังนี้

การสอบเลื่อนชั้นตรีเป็นชั้นโท ควรกำหนดเงินเดือนไม่ต่ำกว่าชั้นตรี อันดับ ๒ ชั้น ๑,๒๐๐ บาท

การสอบเลื่อนชั้นโทเป็นชั้นเอก ควรกำหนดเงินเดือนไม่ต่ำกว่าชั้นโท อันดับ ๓ ชั้น ๒,๓๐๐ บาท

ส่วนการสอบเลื่อนชั้นจัตวาเป็นชั้นตรี เป็นการสอบแข่งขันตามกฎหมาย ซึ่งมีระเบียบกำหนดคุณสมบัติอย่างละเอียดแล้ว จึงไม่ควรกำหนดอัตราเงินเดือนขั้นต่ำ

อนึ่ง สำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นเอกผู้ที่ได้รับการพิจารณาคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นเป็นชั้นพิเศษ ควรจะได้รับเงินเดือนขั้นเอก อันดับ ๒ ชั้น ๔,๑๐๐ บาท

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๑๐ ลงมติว่าไม่ต้องกำหนดอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนที่จะสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นไว้ แต่ในการที่ผู้บังคับบัญชาจะเสนอขอเลื่อนชั้นข้าราชการผู้ที่สอบคัดเลือกได้นั้น ให้ถือปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) การเสนอขอเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นตรีผู้ที่สอบคัดเลือกได้ชั้นเป็นชั้นโท ตามความในมาตรา ๕๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗ ให้เสนอขอเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นตรี ผู้ได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าชั้นตรี อันดับ ๒ ชั้น ๑,๒๐๐ บาท

(๒) การเสนอขอเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นโทผู้ที่สอบคัดเลือกได้ชั้นเป็นชั้นเอก ตามความในมาตรา ๕๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗ ให้เสนอขอเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นโท ผู้ได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าชั้นโท อันดับ ๓ ชั้น ๒,๔๕๐ บาท

อนึ่ง สำหรับการเสนอขอเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นเอกขึ้นเป็นชั้นพิเศษ ตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗ ให้เสนอขอเลื่อนข้าราชการพลเรือนชั้นเอก ผู้ได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าชั้นเอก อันดับ ๒ ชั้น ๔,๑๐๐ บาท

จึงขอเรียนมา.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) นายมนูญ บริสุทธิ์
(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติกรรม

หลักบริหารเบื้องต้น

โดย

ดร. อมร รักษาสัตย์

ผู้อำนวยการ สำนักวิจัย

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ตอนที่ ๖ หลักและโครงสร้างของการบริหารงานบุคคล

ได้กล่าวไว้ในตอนที่ ๓ ว่า วิชาบริหารราชการ คือ ศาสตร์และศิลป์ของการจัดการกิจการสาธารณะและได้กล่าวด้วยว่า การจัดการหมายถึงการนำคน เงิน ทรัพยากร และเวลามาจัดดำเนินการ เพื่อให้ได้ผลงานที่ต้องการ

การนำคน เงิน ทรัพยากร มาปฏิบัตินี้จำเป็นต้องจัดทำอยู่ในระดับหน่วยงาน หรือที่ทางวิชาการเรียกว่า “องค์การ” ไม่ใช่จะนำเงิน คน และทรัพยากร นั้นไปกองอยู่ต่างหากจากกันแล้วจะเกิดผลงานขึ้นเองได้ ผลงานจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อการรวมเอาองค์ประกอบทั้งสามมาผสมผสานกัน การนำองค์ประกอบดังกล่าวมารวมกันและให้ดำเนินการไปในทางที่จะบังเกิดผลร่วมกันนี้ เรียกว่า การจัดองค์การ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในตอนที่ ๔ และ ๕ ฉะนั้น ในลำดับนี้เราจะได้นำองค์ประกอบต่าง ๆ ของการจัดการ คือ คน เงิน และทรัพยากร มาพิจารณาโดยละเอียดเป็นตอน ๆ ไป

ในขั้นแรกนี้จะกล่าวถึงเรื่องของคนเสียก่อน โดยเหตุที่เรื่องของคนเป็นเรื่องใหญ่ มีเนื้อเรื่องมาก จึงต้องแบ่งเสนอเป็น ๓ ตอน คือในตอนที่ ๖ นี้จะกล่าวถึงหลักการของการบริหารงานบุคคลบางประการและจะกล่าวถึงองค์การและระเบียบแบบแผนของการบริหารงานบุคคลของไทยทั้งในราชการและธุรกิจ ซึ่งทางวิชาการเรียกว่า เป็นการพิจารณาทางด้าน “โครงสร้าง” เสียก่อน ในตอนถัดไปจึงจะได้พิจารณาการนำความรู้ทางบริหารงานบุคคลมาใช้ในองค์การโดย

เริ่มตั้งแต่การเข้าทำงานจนถึงการออกจากงาน ซึ่งเรียกเป็นภาษาทางวิชาการได้ว่า “กระบวนการ” โดยที่กระบวนการบริหารงานบุคคลมีขั้นตอนหลายช่วง จึงจะแยกพิจารณาเป็นสองคราว ดังนั้น ในการศึกษาหลักการบริหารเบื้องต้นนี้จะกล่าวถึงการบริหารงานบุคคลรวมเป็นสามตอนด้วยกัน

๑. การบริหารงานบุคคลกับองค์การสมัยใหม่

ในสมัยโบราณองค์การต่าง ๆ มีอยู่ไม่มากนัก และที่มีอยู่ก็ไม่มีหน้าที่มาก เช่น รัฐบาลกลาง ก็ได้แก่ พระมหากษัตริย์กับบรรดาขุนนางข้าราชการ มาประชุมปรึกษาและสั่งการในท้องพระโรงสักแห่งหนึ่ง และมีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยจำนวนไม่มากนักนำพระบรมราชโองการไปปฏิบัติตามหัวเมืองต่าง ๆ ก็มีบรรดาผู้ครองนคร หรือเจ้าเมือง กับขุนนางอีกไม่กี่คน ก็พอทำงานไปได้ นอกจากองค์การเพื่อปฏิบัติราชการแล้วองค์การอย่างอื่น ๆ ก็เกือบไม่มีเลย นอกจากองค์การศาสนา เช่น วัดซึ่งก็มีลักษณะเป็นเอกเทศแก่กัน ไม่ได้ขึ้นแก่กันอย่างองค์การคณะสงฆ์ในปัจจุบัน องค์การธุรกิจไม่มี เพราะราษฎรต่างก็ทำมาหากินแล้วแลกเปลี่ยนสิ่งของซึ่งกันและกัน ไม่มีการซื้อขาย องค์การอุตสาหกรรมก็ไม่มีเพราะการอุตสาหกรรมยังไม่เกิดขึ้น มีแต่หัตถกรรมขนาดย่อมในสภาพเช่นนั้น การบริหารงานบุคคลจึงไม่จำเป็น เพราะองค์การต่าง ๆ มีคนอยู่น้อย และความสัมพันธ์ของบุคคลต่าง ๆ ก็เป็นไปในหมู่วิวางใจ คนรู้จักกันทั้งนั้น โดยเราอาจลองหลับตานึกดูภาพราชสำนักสมัยกรุงเก่าเป็นตัวอย่างก็ได้

การบริหารงานบุคคลเริ่มเกิดขึ้น เมื่อเกิดมีองค์การต่าง ๆ มากขึ้น และแต่ละองค์การก็มีหน้าที่มาก ทำให้ต้องมีคนทำงานมากขึ้น ก่อให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องจัดระเบียบต่าง ๆ ให้มีขึ้นให้พอเพียงกับความต้องการของยุคสมัยนั้น ๆ

ในสมัยปัจจุบันองค์การต่าง ๆ มีมากมายทั้ง เช่น รัฐบาล เทศบาล ห้างร้านของเอกชน ของกลุ่มชน องค์การระหว่างประเทศ บริษัท โรงงาน องค์การศาสนา โรงเรียน วิทยาลัย ตลอดจนอุตสาหกรรม บริการต่าง ๆ ฯลฯ องค์การเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีเจ้าหน้าที่นับร้อย นับพัน จนถึงเรือนแสนหรือเรือนล้าน (กรณีของรัฐบาลประเทศใหญ่ ๆ) หรือแม้แต่ในอุตสาหกรรมและธุรกิจขนาดเล็กมากก็มีคนงานนับสิบ ๆ ขึ้นไป ประกอบกับความเจริญทางเศรษฐกิจสังคมและการแข่งขันทั่ว ๆ ไป ทำให้้องค์การต้องพยายามนำหลักการบริหารงานบุคคลต่าง ๆ มาใช้ตามความจำเป็นและเหมาะสมของแต่ละองค์การ เช่น องค์การขนาดใหญ่ (รัฐบาล หรือบริษัท

ใหญ่ ๆ) ก็ต้องนำมาใช้มากทุกขั้นตอนของกระบวนการบริหารงานบุคคล จนถึงขั้นร้านค้าขนาดเล็กก็ยังต้องใช้วิธีให้โบนัสปลายปี (อันเป็นวิธีการจูงใจบุคคล) หรือการขึ้นเงินเดือน (อันเป็นหลักเกี่ยวกับค่าจ้าง) เป็นอย่างน้อย มิฉะนั้น องค์การจะไม่อาจตั้งอยู่ได้ เพราะจะไม่มีใครทำงานอยู่ได้โดยไม่มีระเบียบแบบแผนเลย (นอกจากจะเป็นบริษัทหรือห้างร้านของเราเองใช้คนในครอบครัวช่วยกันทำ) โดยนัยนี้การศึกษาถึงเรื่องการบริหารงานบุคคลจึงจะเป็นประโยชน์มากแก่นักบริหารทุกคน ทุกระดับ ทุกขนาดขององค์การ

๒. หลักการของการบริหารงานบุคคลสมัยเก่า คือ การขาดหลักการ

การบริหารงานบุคคลแต่เดิมมาเมื่อเริ่มมีองค์การขนาดกลางขนาดใหญ่ขึ้น มักจะจัดก็ไปตามใจชอบของผู้เป็นเจ้าของหรือผู้บังคับบัญชาขององค์การนั้นๆ โดยมากก็จะรับคนที่เป็นลูกหลานญาติพี่น้อง คนรู้จักใกล้ชิด มาร่วมทำงานด้วย การคัดเลือกก็ตั้งอยู่บนฐานความพอใจของผู้ว่าจ้างหรือหัวหน้ายิ่งกว่าจะใช้หลักความรู้ ความสามารถ การตั้งอัตราเงินเดือนอาจให้เป็นรายเดือน รายปี รายสะดวก หรือแม้แต่ไม่ให้เงินเพียงแต่ให้อยู่กินด้วยผักฝืนทำงานด้วย การเริ่มเข้าทำงาน การออกจากงาน การลงโทษ การให้บำเหน็จต่างๆ เหล่านี้ก็เป็นที่ไปตามอัธยาศัยเป็นส่วนมาก อาจพูดได้ว่า การบริหารงานบุคคลในลักษณะนี้เป็นแบบที่ไม่มีหลักการที่แน่นอน วิถีปฏิบัติเช่นนั้นเกิดขึ้นในองค์การทุกชนิดทั้งของหลวงและของราษฎร ในส่วนที่เป็นของหลวงคือรัฐบาลนั้น บางครั้งก็มีการจัดโครงสร้างขององค์การของรัฐที่แน่นอนและดูเหมือนจะมีระเบียบแบบแผนในการบริหารงานบุคคลอยู่บ้าง แต่โดยเนื้อแท้แล้วก็เป็นที่ไปตามอัธยาศัยของผู้เป็นใหญ่ เช่นในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ กษัตริย์ทรงแต่งตั้งโยกย้ายถอดถอนบำเหน็จความชอบและลงทัณฑ์ได้ตามพระราชอัธยาศัยได้ทุกโอกาส ในบางประเทศแม้จะเป็นประชาธิปไตยก็ยังใช้วิธีการบริหารงานบุคคลแบบเล่นพรรคเล่นพวก ที่เป็นญาติพี่น้องหรือมีผู้ทักความเกี่ยวพันกันทางการเมือง วิธีการบริหารงานบุคคลแบบนี้ทางวิชาการเรียกว่า “ระบบอุปถัมภ์” หรือที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษเรียกว่า **Spoils System** (หมายถึงฝ่ายที่มีชัยชนะในทางการเมืองเป็นฝ่ายกินเมืองทั้งหมด ตำแหน่งหน้าที่ที่มีอำนาจต่างๆ ก็แบ่งสรรกันไปในระหว่างผู้ชนะ) หรือ **Patronage System** (คือใครอยู่ในอุปการะของใคร จะด้วยเหตุใดก็ตาม ก็ได้รับอุปถัมภ์ให้มีตำแหน่งหน้าที่ในราชการได้) หรือ **Partisan System** (คือระบบถือพรรคถือพวก) หรือ **Nepotism** (คือลัทธิสนับสนุนญาติพี่น้องเป็นสกุลวงศ์) ฯลฯ

ต่อมาเมื่อองค์กรต่าง ๆ เติบโตขึ้นการแข่งขันยากยิ่งขึ้น องค์กรต่างๆ ก็ต้องการบุคคลที่มีความรู้ความสามารถที่แท้จริงมาดำเนินการ แม้แต่ในองค์กรของเอกชนขนาดใหญ่ ปรากฏว่า ถ้าจะมีองค์กรขนาดใหญ่จริงๆ แล้ว ก็ยากที่บุคคลคนเดียวหรือครอบครัวเดียวจะเป็นเจ้าของได้ทั้งหมด ต้องเปิดขายหุ้นเพื่อขยายต้นทุนให้กว้างขวางออกไปในรูปบริษัท คือ มีเจ้าของหลายคน เมื่อมีเจ้าของมากขึ้นแม้บางคนจะเป็นหุ้นใหญ่ แต่ก็ไม่สามารถจะบริหารงานได้ตามลำพังตนเองทุกอย่าง จำเป็นต้องใช้บุคคลภายนอกมาดำเนินการอย่างที่เราเรียกว่า ใช้นักบริหารธุรกิจมาจัดการ การเป็นเจ้าของกับการเป็นผู้จัดการจึงแยกออกจากกันไปทุกที ๆ จนในปัจจุบันบริษัทใหญ่ ๆ ในโลกมีลักษณะดังกล่าวนี้ โดยนัยนี้ พวกเจ้าของ (ผู้ถือหุ้น) ย่อมสนใจจะได้คนดีคนเก่งมาทำงานเพื่อให้บริษัทของตนมีกำไรมาก ตนจะได้ส่วนแบ่งมาก ฉะนั้น การบริหารงานบุคคลโดยมีหลักเกณฑ์ดังเกิดขึ้น

ในราชการก็เช่นกัน รัฐบาลมีภาระหน้าที่มากขึ้นและยุ่งยากขึ้น ต้องใช้ความรู้ทางวิชาการสาขาต่าง ๆ จึงต้องการคนมาทำงานมากขึ้นและมีความรู้มากขึ้น การใช้ระบบอุปถัมภ์จึงไม่อาจทำงานให้ลุล่วงไปได้ โดยเฉพาะในประเทศประชาธิปไตยเกิดมีความรู้สึกสำนึกกันว่า ประเทศไม่ใช่ของพรรคใดพรรคหนึ่ง และคนในพรรคแต่ละพรรคก็ไม่มีเพียงพอหรือไม่มีความสามารถพอที่จะทำงานได้ทุกอย่าง และมีความรู้สึกควรแยกราชการประจำออกจากฝ่ายการเมือง เปรียบข้าราชการประจำเหมือนฝ่ายจัดการของบริษัท ส่วนประชาชนเป็นเจ้าของประเทศเหมือนผู้ถือหุ้น โดยมีคณะรัฐบาลหรือฝ่ายการเมืองมาเป็นผู้ควบคุมการบริหารงาน เปรียบเหมือนคณะกรรมการของบริษัท เมื่อเป็นเช่นนั้นพวกผู้จัดการ คือ ข้าราชการประจำ จะต้องมีความรู้ความสามารถมาก ความรู้สึกหรืออุดมคติเช่นนั้น ก่อให้เกิดความพยายามที่จะจัดระบบราชการให้ตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความรู้ความสามารถ เรียกว่าระบบคุณธรรม หรือระบบคุณวุฒิ หรือที่เรียกว่า **Merit System** ที่กล่าวมานี้เป็นแนวความคิดของฝรั่งตะวันตก ส่วนของไทยมีลักษณะต่างกันอย่างเล็กน้อย จึงจะขอนำมากล่าวในตอนนี้เสียก่อน คือ

การรับราชการแต่ก่อนนั้น ถือว่าเป็นหน้าที่ที่ประชาชนต้องมีต่อพระเจ้าแผ่นดินผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน จะเห็นได้จากประวัติศาสตร์ของไทย เราเกณฑ์คนเข้ารับราชการโดยให้ผู้ชายอายุ ๓๘-๖๐ ปี (ผู้มีอายุ ๓๘-๕๐ ปี เรียกว่า ไพร่สาม อายุ ๕๐-๖๐ ปี เรียกว่า ไพร่หลวง)

เข้ารับราชการ การทำราชการสมัยโน้นต้องเอาอาหารเอาของมาใช้ทำเองทั้งสิ้น การรับราชการ
 นม ๒ ผลัด คือ ทำงาน ๖ เดือน กลับบ้าน ๖ เดือน จนกว่าจะมีลูกชายอายุ ๓๗ ปี มาทำงาน
 แทนได้ ๓ คน การรับราชการไม่มีเงินเดือน จึงไม่มีใครอยากทำเพราะเป็นการเหนื่อยยากเปล่า
 เจ้าขุนมูลนายจะใช้ให้ทำอะไรก็ได้ นี่เป็นเพียงการรับราชการตามกฎหมายเท่านั้น คนส่วนใหญ่
 ไม่ได้เข้ามารับราชการ แต่เสียเงินให้เป็นการทดแทนกันที่เราเรียกกันว่า “ค่าราชการ” เสียมีละ
 ไม่ก็บาท (สมัยเงินหายาก) มีบางพวกที่อยู่ไกลก็ต้องส่งเงินของเรียกว่า “ส่งย” ต่อมาเมื่อ
 ราชการกำหนดจ้างงานทำมากขึ้น ทางรัฐบาลก็ยังใช้วิธีเดิม คือ เกณฑ์คนมาเพียงแต่ลดเวลา
 จาก ๖ เดือนเป็น ๓ เดือน การรับราชการจึงถือเป็นหน้าที่ของราษฎรไทยทุกคน ไม่ใช่สิทธิ ไม่มี
 เงินเดือน

ส่วนผู้ที่พระเจ้าแผ่นดินรับไว้ทำราชการเป็นขุนนาง ไม่มีเงินเดือน แต่ได้ผลตอบแทน
 เป็นเบี้ยหวัดและยังได้ประโยชน์อื่น เช่น รัฐบาลให้สิทธิเก็บภาษีที่เก็บจากประชาชนแล้วตนเอง
 เก็บไว้เสียส่วนหนึ่งเป็นค่าส่วนลด สมัยนั้นขุนนางจึงร่ำรวย จนถึงรัชกาลที่ ๕ จึงได้ปฏิรูปให้
 ข้าราชการมาทำงานเป็นเวลา การเก็บภาษีจะต้องให้หลวงทั้งหมด แล้วรัฐบาลจ่ายเป็นเงินเดือน
 ให้แก่ข้าราชการ เมื่อลาออกจะได้บำเหน็จบำนาญ แต่จะได้มากน้อยหรือไม่ได้ ต้องแล้วแต่
 พระราชอัชฌาศัย

ต่อมาในตอนปลายสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แนวความคิดที่ว่าประชาชนทุกคนเป็น
 เจ้าของประเทศก็เริ่มเกิดขึ้น คือแม่แต่พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ เองก็ทรงเสียเงินรัชูปการเหมือน
 ประชาชนทั่วไป (พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับแรกได้ตราขึ้นในสมัยของ
 พระองค์) เมื่อประชาชนมีความรู้สึกว่าเป็นเจ้าของเขา พลเมืองจึงควรมีสติที่จะเข้ารับ
 ราชการ ไม่ใช่หน้าที่อย่างสมัยก่อน เมื่อเขาเป็นเจ้าของประเทศก็ควรให้เขาดูแลประเทศ เช่นมี
 หน้าที่ที่จะเป็นทหารและในการเข้ารับราชการเป็นสิทธิที่จะเข้ามารับใช้ชาติของตนเอง สมัยก่อน
 เวลาไปรบทหารตายเปล่าไม่ได้ผลตอบแทน แต่เดี๋ยวนี้ตายไปแล้ว ยังได้บำเหน็จบำนาญได้เลื่อน
 ชั้นกลายเป็นสิทธิที่จะได้รับการตอบแทนไป ผู้ที่เข้ามารับราชการย่อมมีทั้งสิทธิและหน้าที่ เมื่อมี
 ตำแหน่งว่างก็ให้ประชาชนมีสิทธิเข้าสอบแข่งขันกัน

๓. หลักของการบริหารงานบุคคลสมัยใหม่ คือ หลักคุณธรรม

เมื่อได้ยกวิวัฒนาการ ของฝรั่งตะวันตกและของไทยมาประกอบกันแล้วจะเห็นได้ว่าอุดมคติ
 ของการรับราชการมีส่วนคล้ายคลึงกันอยู่มาก อาจจะได้เห็นว่าของไทยได้รับความคิดนี้มาจาก

ต่างประเทศอยู่มาก ในตอนนี้ขออันมากกล่าวถึงว่าอุดมคติของการจัดระบบบริหารงานบุคคลโดย
ถือหลักความรู้ ความสามารถ หรือระบบคุณธรรม นี้ ความจริงก็ประกอบด้วยหลักการง่าย ๆ
เพียง ๔ ประการ คือ

๑. หลักความสามารถ
๒. หลักความเสมอภาค
๓. หลักความมั่นคง
๔. หลักความเป็นกลางทางการเมือง

๑) **หลักความสามารถ** เมื่อทุกคนมีสิทธิเป็นเจ้าของประเทศ และการรับราชการมีผล
ตอบแทน จึงมีคนเป็นจำนวนมากที่อยากจะเข้ารับราชการ จึงต้องกำหนดว่าคนที่ จะเข้ารับราชการ
ต้องมีคุณสมบัติอย่างไรหลักสำคัญที่ต้องยึดถือ คือ ความสามารถ ข้าราชการต้องมีความรู้ ความ
สามารถ ความเหมาะสม ที่จะเข้ารับราชการในตำแหน่งนั้น ๆ ได้ด้วย และเพื่อให้เป็นธรรมแก่
ผู้ต้องการรับราชการทุกท่าน จึงต้องมีการทดสอบโดยวิธีที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผู้มีความรู้ ความ
สามารถ และความเหมาะสม อย่างแท้จริง

๒) **หลักความเสมอภาค** หมายความว่า ราชการตำแหน่งใดต้องใช้ความรู้ ความ
สามารถ อย่างไรแล้ว ใครก็ตามซึ่งมีคุณสมบัติอย่างนั้นย่อมมีสิทธิที่จะสมัครเข้าสอบเข้าทำงาน
นั้นได้ และเมื่อเข้ารับราชการแล้ว การเลื่อนขั้น เลื่อนเงินเดือน ตลอดจนขั้นต่อนอื่น ๆ ของการ
บริหารงานบุคคล จะต้องยึดหลักความเสมอภาคอยู่ตลอดเวลา รวมถึงการให้คุณให้โทษจากทาง
ราชการก็ต้องเสมอภาคกัน

๓) **หลักความมั่นคง** ดังที่ทราบแล้วว่าสมัยก่อนมีการเล่นพรรค ความมั่นคงของผู้
ไม่มีพรรคพ้องหรือผู้ที่พ้องพ้องหมดอำนาจไปก็ไม่มี จึงไม่สามารถทำงานได้เต็มที่เพราะต้องหวาด
ระแวงว่าใครจะมาเป็นหัวหน้า ใครจะมาร่วมงาน ฯลฯ ความมั่นคงมีหลายชนิด เช่น ข้าราชการ
ทุกคนจะต้องได้รับเงินเดือนทุกเดือน รัฐบาลจะอ้างว่าไม่มีเงินจ่ายไม่ได้ ถ้าจะลงโทษก็ต้องมี
วิธีการที่ยุติธรรม เช่น มีการตั้งกรรมการสอบสวน การลงโทษต้องให้สัมพันธ์กับความผิดนั้น
และมีโอกาสจะอุทธรณ์ เพราะฉะนั้น ข้าราชการปัจจุบันจึงมีความมั่นคง จนบางคนกล่าวว่ามัน
คงเกินไปถึงขนาดมีการรับสินบน (การให้สินบนก็เพื่อให้ข้าราชการทำผิด จากอำนาจหน้าที่)
แต่เป็นความผิดที่ไม่มีหลักฐาน การปราบคอร์รัปชันของข้าราชการจึงทำได้ยากมาก จึงควรให้
มีความมั่นคงแต่พอควร

๔) หลักความเป็นกลางทางการเมือง การบริหารราชการตามระบบคุณธรรมสมัยใหม่มีฐานคิดสำคัญอยู่ที่การแยกข้าราชการประจำออกจากฝ่ายการเมือง โดยแย่งง่าย ๆ ว่า ฝ่ายการเมืองได้แก่ผู้ที่ทำหน้าที่ในการตัดสินใจนโยบายทางการเมือง จึงเป็นพวกที่มีการเข้าออกตามแต่การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ส่วนข้าราชการประจำเป็นพวกที่ข้าราชการเป็นอาชีพ ไม่มีการเข้าออกตามการผันผวนทางการเมือง เมื่อเป็นเช่นนั้นข้าราชการประจำต้องแยกตัวเองออกจากการเมืองไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนักการเมืองคนใดหรือฝ่ายใดจนเกินไป ทั้งนี้ ก็เพื่อผลประโยชน์อย่างน้อย ๒ ประการ คือ ถ้าไปพัวพันใกล้ชิดกับฝ่ายการเมืองพวกหนึ่งแล้ว เมื่อฝ่ายอื่นขึ้นมาเถลิงอำนาจแทนก็จะไม่ไว้วางใจข้าราชการผู้นั้นจนอาจจะต้องโยกย้ายหรือถอดถอนผู้นั้นเป็นช่องทางให้การเมืองมายุ่งกับฝ่ายประจำยิ่งขึ้น ในภายหลังอย่างหนึ่ง และเป็นการทำให้ข้าราชการประจำซึ่งควรจะมีข้าราชการเป็นอาชีพโดยถือผลประโยชน์ของประเทศเป็นหลักเกิดความโงงเขินอายคือสนับสนุนนโยบายของฝ่ายการเมืองไม่เท่ากัน อีกอย่างหนึ่ง นับว่าผิดหลักการของข้าราชการประจำ ซึ่งมีหน้าที่ต้องนำนโยบายซึ่งฝ่ายการเมืองไปตัดสินใจแล้วไปปฏิบัติให้ได้ผลดีที่สุด โดยไม่รังเกียจเด็ดขาดว่าเป็นนโยบายของใคร ของพรรคใด ตราบที่เป็นนโยบายของฝ่ายการเมืองที่ประชาชนส่วนมากเลือกเข้ามาบริหารประเทศ

จะเห็นได้ว่าหลักการทั้งสี่ข้อนี้ไม่ใช่หลักที่เข้าใจยากนัก แต่ก็มีผู้มักเข้าใจผิดเสมอว่าเป็นหลักในการรับบุคคลเข้ารับราชการคนเดียว ความจริงหลักทั้งสี่ของระบบคุณธรรมนี้ใช้ครอบคลุมการบริหารงานบุคคลของรัฐ ทุกขณะทุกเรื่อง ฉะนั้น ถ้าจะให้หายสงสัยว่าการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งผิดกับหลักคุณธรรมหรือไม่ ก็ต้องไล่เรียงดูว่าการกระทำนั้น ๆ ก่อให้เกิดความเสมอภาคแก่ทุกคนหรือไม่ เมื่อทำแล้วจะทำให้ข้าราชการมีความมั่นคงเพียงใด และเป็นไปโดยเปิดโอกาสให้บุคคลได้ใช้ความสามารถ และการส่งเสริมให้เกิดความเป็นกลางทางการเมืองเพียงใด

หลักการทั้งสี่เป็นเพียงอุดมคติสำคัญหรือเสาเอกของระบบคุณธรรม ซึ่งนักบริหารและนักปราชญ์ทางการเมืองทั้งหลายได้ร่วมกันคิดและเห็นว่าพอจะเป็นหลักที่ชี้ชัดเห็นชัดได้ แต่หลักทั้งสี่ก็ยังเป็นแต่หลักการ เมื่อจะนำมาใช้ในประเทศใดก็ต้องมีการออกกฎหมาย ซึ่งแสดงว่าสังคมนั้นยอมรับสนับสนุนให้นำมาใช้บังคับแล้ว สำหรับประเทศไทยก็มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้มาแต่ พ.ศ. ๒๔๗๓ และได้แก้ไขปรับปรุงมาหลายคราวจนถึงขณะนี้ ก็ได้ใช้พระราชบัญญัติระเบียบ

ข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๗ เป็นกฎหมายหลักและกฎหมายอื่น ๆ เช่น กฎหมายว่าด้วยข้าราชการฝ่ายตุลาการ ฝ่ายอัยการ ฝ่ายมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้กับข้าราชการพลเรือนประเภทพิเศษต่าง ๆ

ข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎหมายเหล่านี้ ก็คือ ได้ยอมรับนับถือหลักการทั้ง ๔ นั้นเพียงใด กล่าวไว้โดยแจ่มชัดหรือไม่ หรือเป็นแต่ความเข้าใจคร่าว ๆ ซึ่งทำให้ผู้ปฏิบัติยึดอักษรแห่งกฎหมายในเวลานำมาปฏิบัติโดยลืมนึกถึงหลักการ และถ้ากฎหมายยังไม่เป็นไปตามหลักการโดยสมบูรณ์ ควรจะทำอะไรต่อไป

แม้เมื่อเราจะยอมรับใช้หลักการดังกล่าว และมีกฎหมายแล้ว กฎหมายเหล่านี้ก็เป็นเพียงแต่ตัวหนังสือที่ประกาศไว้ในราชกิจจานุเบกษา เท่านั้น กฎหมายบังคับให้คนต้องประพฤติปฏิบัติไม่ได้ ต้องมีผู้นำไปปฏิบัติอีกต่อหนึ่ง จึงจะบังเกิดผลสำเร็จสมบูรณ์สัมตามความตั้งใจบุคคลที่จะทำให้อกฎหมายนี้สำเร็จผลได้นั้น กล่าวอย่างกว้าง ๆ ก็ได้แก่ นายกรัฐมนตรี คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน คณะข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน คณะอนุกรรมการต่าง ๆ และข้าราชการทุกคนแล้ว ยังต้องรวมถึงนักการเมืองและประชาชนทั่วไปด้วย เพราะอุดมคติและกฎหมายจะมีผลศักดิ์สิทธิ์เพียงใดก็ต้องขึ้นอยู่กับผู้เกี่ยวข้องของทุกฝ่ายในกรณีนี้ ก็คือ ทุกคน ถ้าบางคนพยายามฝ่าฝืน คนอื่น ๆ ก็เฉยเมยเสียแล้วกฎหมายและอุดมการณ์ต่าง ๆ ก็ไม่สามารถจะก่อให้เกิดความสำเร็จได้ คงเป็นแต่โครงสร้างหรือหุ่นไว้ดูเล่นเท่านั้น

๔. คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนเป็นผู้เฝ้ารักษาหลักการแห่งระบบคุณธรรม

โดยเหตุที่กฎหมายเป็นแต่ตัวหนังสือบังคับใครไม่ได้ กฎหมายที่ว่าด้วยข้าราชการพลเรือนจึงกำหนดให้มีคณะบุคคลคณะหนึ่งทำหน้าที่ นำหลักการมาปฏิบัติ รวมทั้งการออกระเบียบข้อบังคับและการดูแลให้ข้าราชการทั่วประเทศปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมาย เรียกว่า “คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน” (ก.พ.) และให้มีหน่วยราชการซึ่งมีข้าราชการประจำจำนวนหนึ่งทำหน้าที่ช่วยบริหารงานให้แก่กรรมการคณะนี้ เรียกว่า สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (สำนักงาน ก.พ.) ถึงกระนั้นคณะกรรมการและคณะข้าราชการดังกล่าวก็ยังไม่มีกำลังเพียงพอที่จะปฏิบัติงานให้บรรลุผลสัมความมุ่งหมายของกฎหมาย ข้าราชการพลเรือนจึงต้องมอบอำนาจและกระจายอำนาจให้คณะบุคคลอื่น ๆ ได้ช่วยกันปฏิบัติงานตามกฎหมายฉบับนี้ กล่าวคือ

๑) การมอบอำนาจ คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ได้ตั้งคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนวิสามัญ หรือที่เรียกว่า อ.ก.พ. วิสามัญชุดต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อช่วยกันพิจารณาตัดสินกรอกรายละเอียดต่าง ๆ และบางเรื่องก็มอบให้ อ.ก.พ. วิสามัญ เหล่านั้น ทำการตัดสินปัญหาในนามของ ก.พ. ได้ บางกรณีที่เป็นเรื่องทางปฏิบัติเป็นการประจำก็มอบให้เลขาธิการ ก.พ. เป็นผู้ลงนามสั่งการได้ในนามของ อ.ก.พ. หรือ ก.พ. แล้วแต่จะมอบหมายให้

ในขณะนี้ อ.ก.พ. วิสามัญ มีอยู่ ๖ ชุด คือ

- (๑) อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับตำแหน่งและอัตราเงินเดือน
- (๒) อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับการสอบและทะเบียนประวัติ
- (๓) อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้าราชการ
- (๔) อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับตำแหน่งที่แต่งตั้งจากข้าราชการชั้นพิเศษบางตำแหน่ง
- (๕) อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับวินัย
- (๖) อ.ก.พ. วิสามัญเกี่ยวกับนักเรียนไทยในต่างประเทศ

อ.ก.พ. วิสามัญจะมีชุด ทำหน้าที่อะไรบ้าง เป็นอำนาจของ ก.พ. ที่จะพิจารณาแต่งตั้งนั้น อาจจะมีการเพิ่มลดจำนวนและอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. ชุดต่าง ๆ ได้ตามความจำเป็นอย่างไรก็ดี งานของ อ.ก.พ. วิสามัญชุดต่าง ๆ เป็นงานที่สำคัญที่ต้องทำอยู่เสมอเป็นการประจำเป็นงานที่บุคคลภายนอกอาจไม่มีใครเข้าใจหรือนึกว่าสำคัญ แต่ในทางปฏิบัติแล้วมีความสำคัญมากเพราะเรื่องต่าง ๆ ที่ส่งมาจากกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ นั้น เจ้าหน้าที่ในสำนักงาน ก.พ. จะเป็นเจ้าหน้าที่พิจารณาเตรียมรายละเอียดแล้วบรรจุเข้าระเบียบวาระให้ อ.ก.พ. วิสามัญที่เกี่ยวข้องพิจารณา ซึ่งในปัจจุบัน เรื่องส่วนมากจะพิจารณากันเสร็จเด็ดขาดในระดับ อ.ก.พ. วิสามัญ เหล่านี้ ส่วนเรื่องพิเศษนอกเหนือจากอำนาจของ อ.ก.พ. วิสามัญ จึงจะส่งให้ ก.พ. พิจารณาตัดสิน

๒) การกระจายอำนาจ โดยเหตุที่ ก.พ. มีอยู่คณะเดียวและปฏิบัติงานอยู่ในพระนคร ส่วนข้าราชการพลเรือนและปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับข้าราชการ นั้นเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่งทั่วราชอาณาจักร ฉะนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปโดยเรียบร้อยรวดเร็ว ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ และสอดคล้องกับความต้องการของหน่วยราชการบ้าง ไม่ให้เป็นระเบียบที่เข้มงวดอ่อนไหวไม่ได้ จึงได้กระจายอำนาจในการตัดสินใจบางส่วนให้แก่ คณะบุคคลในระดับต่าง ๆ ทำหน้าที่แทน ก.พ.

ในบางเรื่อง คณะบุคคลเหล่านี้เรียกว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการพลเรือนสามัญ (อ.ก.พ.สามัญ) ซึ่งมีอยู่ตามหน่วยราชการระดับต่าง ๆ ดังนี้

- (๑) อ.ก.พ. กระทรวง มีอยู่ทุกกระทรวง
- (๒) อ.ก.พ. กรม มีอยู่ทุกกรม หรือหน่วยราชการเทียบเท่ากรม
- (๓) อ.ก.พ. จังหวัด มีอยู่ทุกจังหวัด

การกระจายอำนาจในการตัดสินใจหาระหว่าง ก.พ. และ อ.ก.พ. สามัญ เหล่านี้มีรายละเอียดปลีกย่อยเป็นอันมาก ยากแก่การจะนำมากล่าวในที่นี้ได้

๕. หน่วยงานอื่นในทางการบริหารงานบุคคล

ที่กล่าวมาในข้อ ๔ เป็นการกล่าวถึงหน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือน อันเป็นข้าราชการประจำทั่วไปประเภทใหญ่ที่สุด ซึ่งรวมข้าราชการพลเรือนจากกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ รวมทั้งข้าราชการตำรวจ และข้าราชการครู (แต่ข้าราชการ ๒ พวกนี้ มีการปฏิบัติที่ผิดแผกออกไปบ้าง) นอกจากนี้ ก็มีข้าราชการพลเรือนประเภทอื่น ๆ ซึ่งมีภาระหน้าที่พิเศษ หรือโดยเหตุผลทางการบริหารและการเมืองบางประการ จึงได้แยกหน่วยกลางในการบริหารงานบุคคลของตนเองเป็นเอกเทศหลายพวกด้วยกัน คือ

- (๑) คณะกรรมการข้าราชการตุลาการ (ก.ต.)
- (๒) คณะกรรมการอัยการ (ก.อ.)
- (๓) คณะกรรมการข้าราชการมหาวิทยาลัย (ก.ม.)
- (๔) คณะกรรมการพนักงานเทศบาล (ก.ท.)
- (๕) คณะกรรมการข้าราชการส่วนจังหวัด (ก.จ.)

คณะกรรมการเหล่านี้แม้จะมีกฎหมายของตนเป็นพิเศษ แต่ในทางปฏิบัติก็ได้ใช้ข้อบังคับและระเบียบแบบแผนของทาง ก.พ. เป็นหลักอยู่มากในการพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ

โดยที่คณะกรรมการเหล่านี้ เป็นหน่วยกลางในการบริหารงานบุคคลในประเภทของตน จึงมีการตั้งอนุกรรมการสามัญ และวิสามัญ ในทำนองเดียวกับ ก.พ. ด้วย เพื่อพิจารณารายละเอียดในระดับต่าง ๆ กัน

๖. การบริหารงานบุคคลในระดับเจ้าหน้าที่

ตามข้อที่ ๔ และ ๕ ข้างต้นนี้ได้กล่าวถึง หน่วยงานที่จะมีอำนาจหน้าที่ในการตัดสินใจ ปัญหาทางการบริหารงานบุคคล ซึ่งในประเทศไทยได้จัดเป็นแบบคณะกรรมการ และอนุกรรมการ ทั้งหมด จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการและอนุกรรมการ ดังกล่าวนั้นเป็นเพียงคณะบุคคลที่มาปฏิบัติงานตามที่มีการนัดประชุมกันเท่านั้น จึงต้องมีหน่วยงานประจำที่จะบริหารงานบุคคลในแต่ละประเภทอีกด้วย กล่าวคือ ในระดับคณะกรรมการ ก็มีสำนักงานของข้าราชการประจำทำหน้าที่ช่วยคณะกรรมการปฏิบัติงานด้วย เช่น สำนักงาน ก.พ. ช่วย ก.พ. สำนักงานสุภาพการศึกษาระดับชาติ ช่วย ก.ม. เป็นต้น

ส่วนในระดับ กระทรวง และกรม นั้น ในปัจจุบัน กระทรวงและกรมใหญ่ ๆ ที่มีข้าราชการมากพอสมควร ก็มักจะมีหน่วยราชการระดับกองทำหน้าที่ทางการบริหารงานบุคคลให้แก่กระทรวงและกรมต่างๆ เช่น กองการเจ้าหน้าที่ ในสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย กองอัตรากำลังและส่งเสริมสมรรถภาพ และกองฝึกอบรม ในกรมการปกครอง เป็นต้น ส่วนหน่วยราชการที่มีข้าราชการไม่มากนัก ก็อาจจัดหน่วยราชการในระดับแผนก เรียกว่าแผนกเจ้าหน้าที่บ้าง แผนกกำลังพลบ้าง ทั้งนี้ ไม่หมายถึงว่ากองและแผนกต่างๆ เหล่านี้จะทำหน้าที่ให้แก่ ก.พ. ของหน่วยราชการของตนอย่างเดียว แต่มักจะทำงานด้านบุคคลในขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการบริหารงานบุคคลอีกด้วย

๗. ข้อสังเกตบางประการ

ในตอนต้นได้กล่าวมาบ้างแล้วว่า การบริหารงานบุคคลแต่เดิมไม่มีความจำเป็นนัก ต่อมาก็เกิดมีขึ้น แต่เป็นไปโดยไม่มีหลักการที่แน่นอน รวมเรียกว่าเป็นระบบอุปถัมภ์ ซึ่งมีผู้คิดเห็นว่าไม่เหมาะสมกับการบริหารราชการของประเทศประชาธิปไตย จึงได้ค้นคิดหลักการใหม่ขึ้น ๔ ประการ เรียกว่าระบบคุณธรรม ต่อมาประเทศต่างๆ เห็นว่าระบบนี้เป็นระบบที่ยุติธรรม และจะทำให้ราชการมีประสิทธิภาพและรับผิดชอบต่อประชาชนได้กว่าวิธีอื่น จึงตรากฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลออกมาในลักษณะต่างๆ กัน บางประเทศก็กล่าวอ้างไว้ชัดเจนว่า กฎหมายนี้ออกมาเพื่อนำหลักการของระบบคุณธรรมมาใช้ บางประเทศก็ไม่กล่าวไว้ชัดเพียงแต่เป็นที่เข้าใจกันทำให้หลักเมื่อไปเสียตอนหนึ่ง เมื่อมีกฎหมายแล้วก็ต้องมีหน่วยงานมาดำเนินการเพื่อรักษาหลักการของกฎหมายซึ่งมีรูปต่างๆ กันอีก แต่ส่วนมากมักเป็นรูปคณะกรรมการ

(แม้จะมีคนเดียว เช่น พิธีบั้นส์) และมีวิธีการกระจายอำนาจและมอบอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ กันไป และยังมีหน่วยงานระดับปฏิบัติอีก เมื่อพิจารณาตามวิธีการดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่าเป็นการง่ายที่หน่วยงานระดับรอง ๆ ลงมาจะปฏิบัติงานไปโดยละเอียด หลงลืม หรือเข้าใจผิด ซึ่งหลักการของระบบคุณธรรมเสียได้ ดังเช่น อ.ก.พ. กรม ถ้าประกอบด้วยบุคคลชั้นผู้บังคับบัญชาของกรมที่อาจมองปัญหาในแง่ความสะดวกของกรมโดยลืมนึกถึงอุดมการณ์ของระบบคุณธรรมของส่วนรวมเสียโดยสิ้นเชิง

เท่าที่มีประสบการณ์มา ผู้เขียนเต็มใจที่จะพูดว่า รายละเอียดต่าง ๆ ที่ปรากฏในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นการสอดคล้องกับระบบคุณธรรมทั้งสิ้น แต่พอถึงระเบียบข้อบังคับปลีกย่อยต่าง ๆ ก็ชักห่างไกลจากหลักการออกไปทุกที ครั้นถึงหน่วยปฏิบัติเข้าก็ยิ่งห่างออกไปอีก จนในปัจจุบันนี้มักปรากฏว่าการคัดเลือกบุคคลเข้ารับราชการ (นอกจากวิธีสอบแข่งขัน และสอบคัดเลือก) กลายเป็นเอกสิทธิ์ของบุคคลที่ได้รับปริญญาบางคนที่จะเข้ารับราชการในบางหน่วยได้ วิธีการที่กฎหมายกำหนดให้ทำในการคัดเลือกหน่วยต่าง ๆ ก็ละเอียดเสียจนเกือบไม่มีอะไร เพียงแต่ประกาศคำสั่งออกมาเท่านั้น การทดลองปฏิบัติราชการที่ดีมักหมายความว่าให้มาทำงานไปเรื่อย ๆ ครบหกเดือนก็แต่งตั้งให้เป็นสามัญไป โดยไม่มีการฝึกฝนทดสอบ ทดลอง อะไรทั้งสิ้น บางหน่วยก็ละเอียดแต่งตั้งให้เป็นสามัญ จนทางราชการยอมถือว่า เมื่อพ้นหนึ่งปีแล้ว ถ้ายังไม่ได้แต่งตั้งได้ให้ออกไป ก็ถือว่าเป็นการแต่งตั้งเป็นสามัญโดยอัตโนมัติ การขึ้นเงินเดือน ก็กลายเป็นการอัตโนมัติ การลงโทษข้าราชการประเภทตักเตือน ภาคทัณฑ์ ก็ละเอียดกันเป็นส่วนมาก รอจนผู้นั้นระแวงจนทำความผิดมาก ผู้บังคับบัญชาทหาทางหลบไม่ไหวเพราะมีหลักฐานชัดเจนก็ต้องลงโทษหนักกันทีเดียว สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงว่าได้มีการปฏิบัติที่ห่างเหินจากหลักการของระบบคุณธรรมไปมาก

ข้อที่น่าเสียใจที่สุด ก็คือ บุคคลต่าง ๆ ที่ละเอียด ผ่าฝืน หรือหาทางหาประโยชน์จากกฎหมายระเบียบแบบแผน ของระบบคุณธรรมนั่นเองแหละที่มักจะพูดว่า การบริหารงานบุคคลของไทยไม่มีระเบียบแบบแผน หละหลวม หรือไม่สมบูรณ์ ทั้งที่ระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ที่เรามีอยู่แล้วนั้นมีอยู่มาก ค่อนข้างจะสมบูรณ์และเป็นของดีเกือบทั้งสิ้น เพียงแต่ไม่ค่อยจะปฏิบัติกันเอง

Let's Activate Our English

ประวิณ สุจริตกุล M.A. (Oxon)

ตอนที่ 10

ชนิด อนุสอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ *spelling* ในภาษาอังกฤษต่อ

หลักเกณฑ์ข้อ 5

คำเกินกว่า 1 พยางค์ ที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะตัวเดียว แต่ข้างหน้าพยัญชนะท้ายคำมีสระโดดอยู่ จะต้องเติมพยัญชนะท้ายคำซ้อนลงไปอีก 1 ตัว ต่อเมื่อพยางค์หลังเป็นพยางค์ที่ออกเสียงหนัก (debit เป็น debited แต่ omit ละก็ เป็น omitted) ทำนองเดียวกับหลักเกณฑ์ข้อ 4 ถ้าพยัญชนะท้ายคำมีสระคน ๒ ตัวละก็ ไม่ต้องเติมพยัญชนะตัวเดียวกันนั้นลงไปท้ายคำอีก 1 ตัว (despair เป็น despaired) หรือถ้าหากมีพยัญชนะอีกตัวหนึ่งอยู่หน้า ก็ไม่ต้องเติมพยัญชนะตัวเดียวกับที่อยู่ท้ายคำลงไปอีก (depart ก็เป็น departed ขรรมนานเอง) หรือในกรณีที่คำนั้น ๆ มีส่วนต่อท้ายที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ก็ไม่ต้องเติมพยัญชนะท้ายคำซ้อนเป็นพยัญชนะ ๒ ตัวอีกเช่นเดียวกัน ดังตัวอย่าง quarrel — quarrelled แต่พอมาถึงคำ adjective กลับเป็น quarrelsome.

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นเกี่ยวกับเรื่องการสังเกตดูว่า เมื่อมีหลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์แล้วก็ย่อมมีข้อยกเว้น หรือกรณีพิเศษที่ไม่สามารถปรับเข้าหลักเกณฑ์หรือกฎเกณฑ์นั้นๆ ได้เสมอ แต่ทั้งนี้ก็ได้หมายความว่ากรณีหลักเกณฑ์ไว้จะไม่มีประโยชน์ ความมุ่งหมายของหลักเกณฑ์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด ก็เพื่อเพียงเป็นแนวทางในการจดจำ ในการวินิจฉัย หรือในการปฏิบัติเท่านั้น

เมื่อเป็นที่ตระหนักดีในข้อนี้แล้ว เราก็จะได้กล่าวถึงข้อยกเว้น หรือกรณียกเว้นสำหรับหลักเกณฑ์ข้อ 5 นี้กันต่อไป

ท่านผู้อ่านจะได้เคยสังเกตมาก่อน ๆ แล้ว หรือไม่ทราบว่า ข้อยกเว้นสำหรับกฎเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ได้แก่บรรดาคำที่ลงท้ายด้วย —l คำเหล่านี้มักจะต้องเติม l ลงไปข้างท้ายอีกตัวหนึ่งเสียก่อน แม้จะไม่มีการเน้นหนักที่พยางค์หลังหรือพยางค์สุดท้าย ตัวอย่างเช่น travel เป็น traveller, travelling, travelled; counsel — counsellor, counselling, counselled. แต่พอมาถึง

คำ parallel และ civil กลับไม่ต้องเติม i อีกตัวหนึ่งเสียก่อน คงเป็น paralleled และ civility เท่านั้น

กรณียกเว้นยังมีอีก และขออย่าให้ท่านผู้อ่านท้อใจเสียก่อน worship เป็น worshipping และ worshipped; outfit เป็น outfitter; kidnap เป็น kidnapped.

ข้อสำคัญข้อหนึ่งก็คือ ท่านผู้อ่านจะต้องอ่านคำให้ถูกต้องตามหลัก word stress คือ ลงหนักเบาให้ถูกต้องเสียก่อน มิฉะนั้น ก็จะใช้หลักเกณฑ์ที่กล่าวถึงอยู่นี้ไม่ได้

ขั้นต่อไป จะต้องสังเกตด้วยเหมือนกันว่าคำบางคำที่ดูเหมือนว่าจะเป็นกรณียกเว้น ไม่เข้าหลักเกณฑ์ข้างต้น แต่อันที่จริง ไม่ใช่กรณียกเว้นเลย เช่น preference, deference. คำกริยาอันเป็นที่มาของ ๒ คำนี้ออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์สุดท้ายก็จริงอยู่ คือ pre-fer และ de-fer แต่เมื่อเปลี่ยนสภาพและหน้าที่มาเป็นคำนามแล้ว การเน้นหนักย้ายไปอยู่ที่พยางค์ต้นเสีย จึงปรับเข้ากับหลักเกณฑ์ข้างต้นได้ pre-fer-ence, def-er-ence.

หลักเกณฑ์ข้อ 6

หลักเกณฑ์ข้อนี้ แม้ผิวเผินจะเป็นหลักเกณฑ์ที่ไม่สำคัญนัก และอาจจะรบกวนอยู่แล้วโดยไม่ต้องใช้ความสังเกตก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี เราควรจะต้องพิจารณาเพื่อประโยชน์ของผู้ที่ยังไม่ทราบกรณีทกริยาวิเศษณ์ ลงท้ายด้วย -ly มาจากคำที่ลงท้ายด้วย -l หรือ ll ส่วนท้ายของคำควรเป็น -lly เสมอ ตัวอย่างเช่น full — fully, beautiful — beautifully, level — levelly, shrill — shrilly.

หลักเกณฑ์ข้อ 7

คำที่ลงท้ายด้วย e ตัวเดียว (หรือ e ไม่ออกเสียง ดังที่เรียกกัน) เมื่อจะเติม suffix ที่ขึ้นต้นด้วยสระสะกัไห่ทง e เสียก่อน แต่ในกรณีที่จะเติม suffix ที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ให้เก็บ e นั้นไว้ ไม่ต้องทง เช่น :

love — loving — lovable

แต่ ใช้ lovely

bore — boring — bored

แต่ ใช้ boredom

sterile — sterility — sterilize

แต่ ใช้ sterilely

bereave — bereaved — bereaving

แต่ ใช้ bereavement

สำหรับหลักเกณฑ์ข้อนกมกรณียกเว้นอีกเป็นจำนวนมาก ขอให้จำให้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บรรดาคำที่ลงท้ายด้วย —ce or —ge คำเหล่านี้จะคงเก็บ c เอาไว้ เมื่ออยู่หน้า —ous และ —ble ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะรักษาเสียง s หรือเสียงซึ่งมีสัญลักษณ์ของ phonetics เป็น (dz) ไว้ เป็นต้นว่า

- notice เป็น noticeableรักษาเสียง s ไว้
- courage เป็น courageous.....รักษาเสียง dz ไว้
- gauge เป็น gaugeable.....รักษาเสียง dz ไว้

นอกจากนี้ยังมีข้อยกเว้นเหล่านี้ :

awe — awful; judge — judgment; true — truly

due — duly; acknowledge — acknowledgment

shoe — shoeing; hoe — hoeing; toe — toeing

sing — singing.....เพื่อไม่ให้ไปซ้ำกับ singing ซึ่งอ่านว่า ซิง-จิง ไม่ใช่ ซิง-กิง, ที่เรามักจะอ่านกัน (singer อ่านว่า ซิง-เงอะ ไม่ใช่ ซิง-เกอ อย่างที่เราได้ยินกันอยู่บ่อย ๆ)

dye — dyeing : ...เพื่อไม่ให้ซ้ำกับ dying ซึ่งมีความหมายต่างกันมาก

argue — argument ; acre — acreage

glue — gluey ; whole — wholly

หลักเกณฑ์ข้อ 8

ท่านผู้อ่านเคยได้สังเกตไหมครับว่า gentle เมื่อเป็น adverb กลายเป็น gently ; able เป็น ably และ notable ก็เป็น notably ซึ่งคล้าย ๆ จะเป็นกรณียกเว้นของหลักเกณฑ์ข้อ 7 แต่ถ้าพิจารณากันดูให้ดีแล้วจะเห็นว่า สำหรับปรากฏการณ์อันนี้ เราอาจตั้งเป็นหลักเกณฑ์อีกข้อหนึ่งต่างหาก กล่าวคือ คำทั้งหลายที่ลงท้ายด้วย —le เมื่อเติม —ly ให้ทั้งส่วนที่เป็น —le ออกเสียง เพื่อให้คำนั้น ๆ กลายเป็น adverb หรือกริยาวิเศษณ์ขึ้นมา ปรากฏการณ์เช่นนี้ความจริงมีประโยชน์มากพอสมควรทีเดียว เพราะมีฉะนั้นแล้ว เราอาจจะต้องสะกดเป็น ably หรือเป็น gentlyly ซึ่งจะก่อความยุ่งยากให้แก่เราในการอ่านออกเสียงเป็นอันมาก คำว่า ably กับ gently เราอ่านว่า เอ-บลี และ เจินท-ทลี ไม่ใช่ เอ-เบิ้ล-ลี และ เจิน-เทิ้ล-ลี อย่างที่พวกแขกอินเดียที่พูดอังกฤษเป็นภาษาแขกเขาอ่านกัน

ขอจบตอนที่ 10 แต่เพียงเท่านี้



มหาวิทยาลัยกับการบริหารงานวิจัย

โดย

พัทยา สายหู

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ที่สนใจและติดตามข่าวคราวของการวิจัยในหมู่นักวิชาการระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยขณะนี้ คงจะได้สังเกตเห็นว่า ในขณะที่นักวิชาการไทยมีโครงการหรือการโฆษณาผลงานต่าง ๆ ด้วยวาจาหรือสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับความก้าวหน้าต่าง ๆ ของงาน ในระยะที่กำลังรอเสนอรายงานผลของการวิจัยกันอยู่นั้น มีนักวิชาการต่างประเทศจำนวนหนึ่งกำลังทำการวิจัยเรื่องต่าง ๆ อยู่ทั่วประเทศไทยอย่างเงิบ ๆ

นักวิชาการเหล่านั้นส่วนใหญ่มาจากมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา ส่วนน้อยมาจากมหาวิทยาลัยทางยุโรปและออสเตรเลีย แต่มีอีกส่วนหนึ่งซึ่งมีจำนวนไม่น้อยที่มาจากญี่ปุ่น (โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยเกียวโต ซึ่งได้ตั้งศูนย์ศึกษาเรื่องของประเทศทางเอเชียอาคเนย์ ทั้งทางวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและสังคมศาสตร์) รายละเอียดในเรื่องนี้จะขอศึกษาได้จากสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ต้องรับทราบ และให้ความเห็นชอบสนับสนุนนักวิจัยชาวต่างประเทศเหล่านั้นก่อนที่จะดำเนินการวิจัยได้

นักวิจัยชาวต่างประเทศเหล่านั้นมีทั้งศาสตราจารย์เต็มขั้น (บางคนจัดอยู่ในขั้นที่เรียกว่าเกษียณ หรือจวนเกษียณแล้วก็มี) ศาสตราจารย์รุ่นเยาว์ที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาขั้นปริญญาเอกภายในระยะ ๕-๑๐ ปีที่ผ่านมา และผู้ที่กำลังศึกษาขั้นปริญญาเอกหรือปริญญาโท แทบทั้งหมดของนักวิจัยเหล่านั้นมีระยะเวลามาอยู่ศึกษาวิจัย ๓ ปีขึ้นไป บางคนอยู่ถึง ๓ ปี หรือจะกว่าก็มี และแทบทั้งหมดมุ่งออกทุนการวิจัยในขั้นที่เรียกว่าค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ พอเพียงที่จะจ้างแรงงานผู้ช่วย และซื้อหาอุปกรณ์ที่จำเป็น (หรือเกินจำเป็น) สำหรับการวิจัย นักวิจัยเหล่านั้นมีได้โฆษณาผลงาน และนอกจากรายงานย่อ ๆ ที่ต้องเสนอต่อสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติตามระเบียบแล้ว ก็มีได้รายงานผลงานละเอียดอื่นใดให้ไว้อีกในระยะที่ยังอยู่ในประเทศไทย ส่วนหนึ่ง

เป็นตัวเหตุผลว่ายังมีได้วิเคราะห์ข้อมูลเรียบร้อย จำเป็นต้องรองจนกว่าจะมีเวลาเขียนขึ้นเป็นบทความหรือรายงานผลการวิจัยตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการต่างประเทศขึ้นภายหลัง ซึ่งสำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติในประเทศไทยหวังว่าจะได้รับแจ้งและรวบรวมเอกสารเหล่านั้นขึ้นต่อไป ทั้งนี้ อาจไม่รวมถึงรายงานลับต่าง ๆ ที่นักวิจัยจะเขียนเสนอผู้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยของตนอีกโสดหนึ่ง

การตั้งสภาวิจัยแห่งชาติขึ้นมาเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๒ (เริ่มดำเนินการต้นปี ๒๕๐๓) เป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของทางราชการว่ายอมรับความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัยหรือที่เรียกกันอีกอย่างหนึ่งซึ่งอาจถูกต้องกว่า ว่า ความสำคัญและประโยชน์ของนักวิชาการในการดำเนินงานของรัฐบาล ความคิดดังกล่าวจะได้รับการริเริ่มไปจากนักวิชาการในสถาบันการศึกษาระดับสูงของชาติ เช่น มหาวิทยาลัยหรือเปล่านั้น ไม่เป็นที่ทราบกันแน่นอน สิ่งที่น่าสนใจกว่าคือ ปัญหาว่าทางมหาวิทยาลัยเองได้เห็นความสำคัญและประโยชน์ของนักวิชาการ หรือที่ถูกต้องกว่าในที่นี้ คือ ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัยด้วยหรือเปล่า

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานของมหาวิทยาลัยสมัยนี้ โดยเฉพาะผู้ที่ได้ไปศึกษาดูงานเปรียบเทียบจากมหาวิทยาลัยในต่างประเทศด้วยแล้ว ทุกคนยอมรับในหลักการว่าการวิจัยเป็นหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัยในฐานะที่เป็นงานที่จะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจใหม่ ๆ ขึ้นในสาขาวิชาการต่าง ๆ ซึ่งประชาชนคนภายนอกทั่วไปถือว่าเป็นคุณสมบัติพิเศษของมหาวิทยาลัยที่มีอยู่เหนือหน่วยงานอื่น ๆ แต่ในด้านปฏิบัติ ถึงแม้ว่าได้มีการพูดจากกล่าวขวัญกันในเรื่องนี้มากพอสมควรในระยะหลัง ๆ นี้ รวมทั้งการส่งเสริมให้ทุนอุดหนุนการวิจัย ดังที่สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติก็ได้ปฏิบัติอยู่ส่วนหนึ่ง กระนั้นผลที่ปรากฏก็ดูเหมือนจะยังไม่เป็นที่พอใจนักในหมู่ผู้สนใจใคร่เห็นงานวิจัยในมหาวิทยาลัยได้ก้าวหน้าไปอย่างจริงจัง ที่ไม่ใช่แต่เพียงตัวหนังสือโครงการบนแผ่นกระดาษ

อุปสรรคของงานวิจัยในมหาวิทยาลัย

หากจะหาสาเหตุว่าอะไรเป็นอุปสรรคของงานวิจัยในมหาวิทยาลัย คงจะได้คำตอบ
 ๓. มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ยังไม่มีจำนวนอาจารย์พอเพียงกับงานด้านต่าง ๆ ที่จำเป็น

และไม่แต่เพียงมหาวิทยาลัยที่ตั้งขึ้นใหม่ในระยะหลัง ๆ นี้เท่านั้นที่มีลักษณะดังกล่าว แม้แต่

มหาวิทยาลัยที่ตั้งมานานแล้วก็ประสบปัญหาเช่นว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบางแขนงวิชาที่มีงานภายนอกมหาวิทยาลัยให้ผลตอบแทนด้วยมูลค่าที่สูงกว่า ทำให้อาจารย์ลาออกจากมหาวิทยาลัยไป

๒. ถึงแม้บางแผนกวิชาจะมีจำนวนอาจารย์พอเพียง อาจารย์ที่มีอยู่ใช้เวลาส่วนใหญ่ทำการสอนตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และใช้เวลาที่เหลือทำงานอื่นที่จะเป็นความดีความชอบทางราชการได้ ซึ่งมักไม่ใช่งานประเภทวิจัย หรือมีหน้าที่ทำงานอื่นเสริมรายได้ เพราะเหตุว่าเงินเดือนทางราชการที่ได้รับอยู่นั้นไม่พอเพียงแก่การดำรงชีวิตในแบบอย่างที่ตนและสังคมนิยม

อุปสรรคดังกล่าว คือ คนไม่พอ และเงินไม่พอนี้ คงจะเป็นอยู่ต่อไป หากฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัยขาดความเชื่อ ความซื่อ และความกล้า ในการดำเนินการเพื่อส่งเสริมงานวิจัย ด้วยเหตุผลดังนี้

๑. ฝ่ายบริหารขาดความเชื่อว่า การวิจัยเป็นหน้าที่หลักที่แท้จริงอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัย หากผู้บริหารยังยึดความเข้าใจแบบเก่าอยู่ว่ามหาวิทยาลัยมีแต่หน้าที่สอน มหาวิทยาลัยคือ โรงเรียนชั้นสูงต่อจากโรงเรียนมัธยม การผลิตบัณฑิตปริญญาตรีต้องการเพียงความรู้พื้นฐานในแขนงวิชา ซึ่งเป็นเรื่องซื่อแท้จริงตายตัว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรสักสิ่งจากสิ่งที่ได้เคยสอน ๆ กันมา ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้อาจารย์ค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ ที่จะพิสดารเกินความต้องการไป (ดังที่ปรากฏกันอยู่บ่อย ๆ ว่าคำบรรยายวิชาบางอย่างที่ใช้กันอยู่เมื่อ ๑๐-๒๐ ปีก่อนก็ยังเป็นความจริงอยู่ไม่ต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง ผู้สอนก็ใช้คำบรรยายชุดเดิมตลอดมา) มหาวิทยาลัยก็จะไม่มีการส่งเสริมการวิจัยอย่างจริงจัง และเมื่อทางราชการมีความต้องการทราบข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงาน ก็มักตั้งหน่วยวิจัยประจำส่วนราชการต่าง ๆ ขึ้นใหม่ ปล่อยให้มหาวิทยาลัยทำหน้าที่สอนหนังสือไปอย่างเดียว

๒. ฝ่ายบริหารขาดความเชื่อในเรื่องการวิจัย เมื่อทางราชการหรือองค์กรภายนอกยกย่องว่ามหาวิทยาลัยเป็นที่รวมของผู้รู้ ขอปรึกษาหารือมาในเรื่องที่เกี่ยวกับหลักวิชาอันเป็นปัญหาที่ต้องวิจัยหาข้อเท็จจริง ทางมหาวิทยาลัยสามารถหาคำตอบที่ถูกต้องได้จากการวิจัยอย่างฉาบฉวย ผู้ถามไม่ตั้งใจสงสัยได้ถามให้ลึกซึ้งต่อไป หรือไม่สามารได้เพียงกับสำนวนโวหารทางวิชาการที่สามัญชนไม่ค่อยเข้าใจได้ ก็พอใจกับคำตอบนั้น ๆ นั้น ว่า เป็นการวิจัย บุคคลที่มีไหวพริบเอาใจสนองความต้องการของผู้บังคับบัญชาได้รวดเร็วทันใจก็กลายเป็นนักวิจัยไป ผู้ที่ไม่สามารถพลิกแพลงเสนอผลให้รวดเร็วได้สมใจ ก็ไม่ได้รับการสนับสนุนให้ทำงานวิจัยที่ถูกต้อง

ตามหลักวิชาได้ ผลของการวิจัยอย่างไม่ซื่อสัตย์ความจริงเป็นอย่างไร เพื่อนักวิชาการด้วยกัน
เท่านั้นที่บอกได้ แต่หากเพื่อนักวิชาการนั้น ๆ มิได้เป็นผู้บริหารที่ให้คุณให้โทษได้ ก็ไม่มีผล
กระทบกระเทือนการวิจัยประเภทนั้นแต่อย่างใด

๓. ฝ่ายบริหารขาดความกล้าที่จะผลักดันงานวิจัยอย่างจริงจัง หากทั้ง ๆ ที่ตระหนักใน
ประโยชน์และความจำเป็นของการวิจัยอย่างจริงจังแล้วก็ตาม แต่มิได้หาทางแก้ไขระเบียบวิธีการ
ที่เป็นอุปสรรคอยู่ กลับปล่อยให้เป็นเรื่องของกรม สัตยสังฆส่วนบุคคลของผู้ที่สมัครศึกษาแนวแน่ที่
จะทำงานวิจัย เช่น ผู้ที่ยืนยันใช้เวลาค้นคว้าวิจัยโดยอาศัยทุนทรัพย์ของตนเองหรือโดยสละโอกาส
ที่จะทำงานพิเศษหาเล่าไฟ หรือโดยปฏิเสธที่จะทำงานธุรการ งานสอน งานราชการพิเศษต่าง ๆ ที่
จะเป็นความดีความชอบหรือชื่อเสียงที่มีใช้ในทางวิชาการอย่างแท้จริง ผลที่ได้รับแก่บุคคลเช่นนั้น
ที่นอกจากความพอใจในความรูที่ตนพบแล้ว มิได้เพียงความเห็นใจจากฝ่ายบริหาร ซึ่งไม่สามารถ
ให้เป็นขั้นอันดับในการขึ้นเงินเดือนได้ ด้วยคิดว่าผลงานมีปริมาณไม่เต็มจำนวนหน้ากระดาษ
ที่จะเขียนเสนอขอความชอบให้ ฯลฯ

การแก้ไขอุปสรรคของงานวิจัยในมหาวิทยาลัย โดยวิธีการใด ๆ ที่มิได้มาจากพื้นฐาน
ทั้งสาม คือ ความเชื่อ ความซื่อ และความกล้า ย่อมไม่สามารถให้ผลที่ถาวรยั่งยืนได้ การใช้วิธี
ปลายเหตุที่ไม่สัมพันธ์กับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การตั้งทุนอุดหนุนการวิจัยให้ แต่ผู้
ต้องการวิจัยมิได้รับอนุญาตให้พักจากงานประจำอื่น ๆ เพื่อใช้สมาธิในการวิจัยที่ดี หรือการจัดให้
มีวารสารวิชาการขึ้น โดยหวังจะให้มิผู้ส่งผลการค้นคว้าวิจัยมาลงพิมพ์ โดยมิได้คำนึงที่จะแก้ไข
อุปสรรคอื่น ๆ ก็ดี การขู่หรือปลอมลอย ๆ ให้วิจัยว่าจะเป็นความชอบในราชการ ในขณะที่วิธี
การขึ้นเงินเดือนให้ความชอบของผู้บังคับบัญชาซึ่งกระทำไปตามนโยบายที่คลุมเครือทำนองสร้าง
บารมีส่วนบุคคลก็ดี เหล่านี้เรียกว่าเป็นวิธีปลายเหตุซึ่งฟังดูดีก็จริง แต่ห้ามมีความหมายให้เกิด
ผลในการปฏิบัติไม่

การแก้ไขอุปสรรคที่มหาวิทยาลัยเริ่มได้เอง

ในส่วนที่มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินการไปได้เองเพื่อส่งเสริมการวิจัย มหาวิทยาลัย
ย่อมกระทำสิ่งต่อไปนี้ได้ก่อน

๑. สร้างความคิดในระดับบริหารว่า การวิจัยเป็นหน้าที่หลักอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัย
ที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าการสอน (แต่ไม่เกินการสอน ประเภทที่เคยมีในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

เป็นสำนวนว่า “publish or perish” ซึ่งเน้นการค้นคว้าวิจัยเขียนผลงานขึ้นตีพิมพ์จนละเอียดการสอน) ยอมรับว่าการวิจัยเป็นการลงทุนระยะยาวซึ่งไม่ควรหวังผลเฉพาะหน้าทันที ตระหนักว่าการวิจัยเป็นการสร้างประโยชน์ในด้านความรู้ให้แก่บัณฑิตนักศึกษาและสังคมโดยตรงและเป็นการสร้างฐานะและศักดิ์ศรีของมหาวิทยาลัยเองในชุมชนสถาบันชั้นเดียวกันระหว่างประเทศ

๒. เมื่อมีความประสงค์อย่างแน่วแน่ที่จะให้มีการวิจัยอย่างจริงจังขึ้นในมหาวิทยาลัยแล้ว สิ่งต่อไปที่ฝ่ายบริหารจะริเริ่มได้ คือ การแบ่งหน้าที่งานของอาจารย์ให้เป็นสัดส่วน ออกเป็นงานวิจัย งานสอน และงานบริหารหรือธุรการ บุคคลบางคนอาจมีความสามารถพิเศษทำงาน ๓ ประเภทนี้ได้พร้อม ๆ กันอย่างมีประสิทธิภาพ แต่บุคคลธรรมดาส่วนมากทำงานได้ผลดีทีละอย่างเท่านั้น จึงสมควรที่ฝ่ายบริหารจะให้โอกาสโดยกำหนดหน้าที่การงานที่บุคคลจะทำได้ผลดีที่สุด ทั้งนี้ได้หมายความว่า อาจารย์ของมหาวิทยาลัยคนใดจะทำงานหน้าที่ใดหน้าที่เดียวตลอดไป หมายความว่าเพียงแต่ว่าในระยะเวลาหนึ่ง ๆ ควรมีโอกาสได้พึงเลี้ยงให้ความสนใจงานด้านเดียวเพื่อให้เกิดผลงานที่ดีที่สุด

๓. การแบ่งหน้าที่การงานดังกล่าว จะปฏิบัติได้ก็ต่อเมื่อมีการเกิดความเข้าใจในเรื่องระเบียบการทำงานบางอย่างของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยกัน ในหมู่ผู้ที่เกี่ยวข้องเสียก่อนว่ามีใช้ขึ้นอยู่กับการสอนเพียงอย่างเดียว การพิจารณาความดีความชอบไม่จำเป็นต้องมีชั่วโมงการสอนมากมาย สอนหลายวิชา จำนวนผู้เรียนหลายร้อย หรือมีราชการพิเศษอื่นอีกมากมาย จนไม่กล้าเชื่อว่าจะทำให้ดีได้จริงๆ แต่อยู่ที่การปฏิบัติหน้าที่ที่ตกลงกันไว้อย่างจริงจัง และได้ผล เช่น ในงานวิจัยหรือการขออัตราบรรจุอาจารย์เพื่อให้มีจำนวนอาจารย์พอเพียงหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันทำการวิจัย ก็น่าจะพูดอธิบายกันได้ตรงๆกับคณะกรรมการข้าราชการมหาวิทยาลัย หรือคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน โดยมีต้องออกอุบายเป็นตำแหน่งหน้าที่กำหนดต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งอัตรานั้นๆ อันจะมีผลสะท้อนกลับไปหาการอุปโลกความดีความชอบให้ใกล้เคียงกับตำแหน่งหน้าที่สมมติกันทุก ๆ เวลาสิ้นปีไม่มิตสิ้นสุด

๔. กำหนดระเบียบวิธีการใหม่ที่จำเป็นขึ้น เช่น การให้หยุดพักการสอนได้ ๓ ปี ทุกๆ ๕--๕ ปี เพื่อใช้เวลาค้นคว้าวิจัย (ที่เรียก Sabbatical Leave) หรือการอนุญาตให้ทำงานศึกษาวิจัยติดต่อกันได้มากกว่า ๓ ปี หากมีโครงการที่ได้รับอนุมัติแล้ว เช่น ที่ทำกันในมหาวิทยาลัย

ต่างประเทศ การหาอุปกรณ์ความสะดวกรต่าง ๆ ให้ที่จำเป็นสำหรับการวิจัย รวมทั้งการจัดหา
งบประมาณการวิจัยจากกองทุนรายได้ของมหาวิทยาลัยเอง หรือจากองค์การเอกชนที่ต้องการ
ผลการวิจัย กับหาระเบียบวิธีการให้ค่าทดแทนแก่ผู้ทำงานวิจัยที่เป็นประโยชน์แก่วิชาการ โดย
ยอมเสียสละโอกาสที่จะไปทำงานพิเศษหาเล่าไฟ (เช่น แพทย์ยอมไม่ทำคลินิกส่วนตัว เพราะเขา
เวลามากันคว่ำหาวิชาการ สถาปนิกที่ใช้เวลาค้นคว้าทางสถาปัตยกรรม โดยไม่รับจ้างเขียนแบบ
อาคาร ฯลฯ)

สิ่งต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยอาจเริ่มกระทำเองได้ตั้งที่กล่าวแล้วนี้ จะสำเร็จเป็นผลให้เกิด
มีงานวิจัยที่น่าเลื่อมใสนับถือขึ้นได้หรือไม่ต่อไปนั้น ก็ขึ้นอยู่กับความจริงใจ และความตั้งใจจริง
ของฝ่ายบริหารที่จะดำเนินการให้ลุล่วงจนเป็นผล มีโครงการหลายอย่าง ซึ่งเริ่มต้นเข้าเคาต์
นโยบายนำเลื่อมใส ถ้อยแถลงน่าเชื่อถือ แต่ผู้เริ่มมีได้มีความจริงใจหรือตั้งใจจริง แผนการ
ที่กำหนดไว้อย่างสวยงามในตอนต้นก็ถูกบิดเบือนเปลี่ยนรูปไปได้ เพื่อประโยชน์ส่วนบุคคลที่มีใช้
เป็นเจตน์จางงเติมของโครงการได้ ในเรื่องของการวิจัยก็เช่นกัน หากมิได้มีความจริงใจเป็น
รากฐานอยู่ ข้อตกลงและวิธีการใด ๆ ที่กำหนดขึ้นใหม่ก็อาจถูกบิดเบือนไปใช้ประโยชน์อันมิชอบ
เพื่อบุคคลอื่นไม่เกี่ยวกับงานวิจัยได้ เช่น การเอาอัตราตำแหน่งในงานด้านนี้ไปบรรจุบุคคลที่มี
เส้นสายอิทธิพลซึ่งไม่เกี่ยวกับงาน การไม่ถือผลของการทำงานเป็นเกณฑ์กำหนดความดีความ
ชอบดังที่ประกาศกันไว้ ฯลฯ ผลสุดท้ายคือการทำลายขวัญของผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งเท่ากับการทำลาย
งานนั่นเอง ยิ่งกว่านั้น ดังที่ผู้กล่าววกกันเสมอว่าในราชการที่ปฏิบัติกันอยู่มีกลวิธีหลายอย่างที่จะ
ก้าวหน้าได้โดยไม่ต้องอาศัยผลงาน ในหน้าที่โดยตรงและงานวิจัยที่ขอตรงต่อวิชาการนั้น ไม่แน
ว่าจะเป็นประโยชน์สนองความต้องการของบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ทันทีเฉพาะหน้าเสมอไป จึงไม่
ค่อยมีผู้ใดอยากทำ

บทบาทของหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยของมหาวิทยาลัย

งานวิจัยของมหาวิทยาลัยหลายเรื่องจะเป็นการวิจัยขั้นพื้นฐาน หรือการวิจัยบริสุทธิ์
(basic or pure research) ตามลักษณะของแต่ละวิชาการและความสนใจของผู้วิจัยซึ่งอาจไม่มี
ความหมายน่าสนใจแก่บุคคลภายนอก และไม่มีประโยชน์ในทางประยุกต์ สำหรับความต้องการ
เฉพาะหน้า แต่บางเรื่องนักวิชาการอาจเล็งเห็นประโยชน์และความจำเป็นสำหรับอนาคตได้ก่อน

ผู้คนที่สมควรต้องเริ่มดำเนินการศึกษาวิจัยไว้ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ ฯลฯ งานเช่นนี้ทางมหาวิทยาลัยมอง
เห็นความสำคัญ หน่วยงานภายนอกอาจไม่เข้าใจ ไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญสนับสนุน หากงาน
ส่วนนั้นอยู่ในประเภทที่มหาวิทยาลัยมีเสรีภาพที่จะดำเนินการไปได้เอง โดยไม่ต้องได้รับอนุมัติ
จากหน่วยงานที่เหนือกว่า มหาวิทยาลัยก็อาจไม่ประสบปัญหาอะไร แต่ถ้ามหาวิทยาลัยจำเป็นต้อง
ต้องได้รับอนุมัติ หรือความร่วมมือจากหน่วยงานเช่นสภาการศึกษา สภามหาวิทยาลัย สำนัก
งบประมาณ ฯลฯ ก่อจนจึงจะได้กำลังเงินกำลังคนมาดำเนินการ หากหน่วยงานภายนอกเหล่านั้น
ไม่ให้การสนับสนุนงานของมหาวิทยาลัยก็จำต้องพับไป เนื่องจากงานวิจัยยังไม่เคยเป็นงานหลัก
ของมหาวิทยาลัยอย่างจริงจัง ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยกับหน่วยงานภายนอก
ดังกล่าวในเรื่องเช่นนี้ จึงไม่แน่ชัดว่าจะเป็นรูปใด

ที่แล้วมา ไม่ปรากฏว่ามหาวิทยาลัยคาดคะเนที่จะงบประมาณสำหรับการวิจัยของตน
เองอย่างแท้จริง (อาจจะมีการขออาคารสถานที่และวัสดุเครื่องใช้ ในสำนักที่มิใช่เกี่ยวกับการวิจัย
แต่ไม่ใช่เพื่อการดำเนินงานวิจัยโดยแท้จริงเสมอไป) แต่ในระยะหลังคงได้มีสำนักงานสภาวิจัย
แห่งชาติแล้ว มหาวิทยาลัยได้อาศัยเงินอุดหนุนการวิจัยประจำปีจากที่สภาวิจัยแห่งชาติอนุมัติ
มาให้ เนื่องจากมหาวิทยาลัยยังไม่มั่นใจนโยบายดีองานวิจัยเป็นงานหลักอย่างจริงจังประเภทหนึ่ง
ทุนเหล่านี้จึงเป็นเรื่องของความสนใจส่วนบุคคลจากเหตุผลต่างๆ กัน เช่น เพื่อชื่อเสียง เพื่อ
เอาเงินมาช่วยในสิ่งที่ต้องทำอยู่แล้ว เพื่อเอามาสร้างงานใหม่เพราะงานประจำมีอยู่น้อย หรือ
เพื่ออุดหนุนการวิจัยอย่างแท้จริง แต่เคยปรากฏว่า การส่งเสริมงานวิจัยด้วยวิธีเช่นบางครั้งมี
อุปสรรคด้วยว่า ผู้วิจัยมิได้รับความสะดวกในการทำงานอย่างแท้จริง เพราะมิได้มีการตกลงให้
ว่างจากงานประจำอย่างอื่นมามุ่งหน้าทำการวิจัย ผลก็คือไม่ได้ผลงานให้รายงานได้เป็นสัดส่วนที่
เหมาะสมกับทุนที่ได้

สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่และความสนใจที่จะส่งเสริมการวิจัยในมหา
วิทยาลัยอยู่แล้ว อาจเป็นหน่วยงานภายนอกที่จะมีบทบาททำประโยชน์จริงจังให้แก่มหาวิทยาลัย
ได้ในเรื่องนี้ยิ่งกว่าหน่วยงานอื่นๆ หากสภาวิจัยแห่งชาติต้องการเห็นผลงานวิจัยที่เกิดจากน้ำมือ
ของอาจารย์ ในมหาวิทยาลัยของประเทศอย่างแท้จริง ในเรื่องที่เป็นความจำเป็นของชาติ
สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติอาจเสนอข้อตกลงให้อาจารย์ของมหาวิทยาลัยในแขนงวิชาต่างๆ เพียง
แผนกละ ๑ คน หรือคณะวิชาละ ๑ คน จากหลายๆ มหาวิทยาลัยไปดำเนินการวิจัยในราชการ

ของสภาวิจัยแห่งชาติ โดยให้ความสะดวกและอุปกรณ์ในการทำงานอย่างครบครัน คราวละ ๓ ปี หรือว่าตามความจำเป็นของงาน โดยมีต่องังวลกับงานประจำทางมหาวิทยาลัยในระยณะนั้น แต่ยังไม่ถึงถือว่าเป็นคนของมหาวิทยาลัยและได้เดือนขึ้นเงินเดือน ๆ ละ ๆ เหมือนปฏิบัติราชการที่มหาวิทยาลัยตามปกติ มิใช่เป็นการยืมตัวไปใช้ต่างหน่วย ชนิดที่หน่วยต้นสังกัดไม่ให้ความชอบ และหน่วยที่ยืมไปก็ไม่มีอำนาจจะให้ตั้งที่เคยมีปรากฏกล่าวขวัญกันในระบบราชการ หากทำได้ เช่นนั้น สภาวิจัยแห่งชาติก็จะได้ผลงานที่สภาฯ ต้องการ และมหาวิทยาลัยก็มีอาจารย์ที่ได้ทำงานวิจัยอย่างจริงจัง เป็นผลงานของมหาวิทยาลัยด้วย

ข้อขัดข้องประการเดียวต่อข้อเสนอที่ว่านี้ เท่าที่พอนึกได้คือ ทางมหาวิทยาลัยจะปฏิเสธโดยอ้างว่าไม่มีอาจารย์พอสำหรับงานประจำที่ต้องทำต้องสอน และสภาวิจัยฯ ก็คงเกรงใจที่ไม่กล้าคัดค้านจะเอา แต่เหตุที่ว่าขาดกำลังบุคคลนั้น เกิดมาจากการที่มีได้มีนโยบายที่จะบรรจุอาจารย์เมื่อไว้สำหรับงานวิจัยมาก่อน และไม่สามารถแบ่งหน้าที่การงานของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยให้ส่วนหนึ่งเป็นการทำงานวิจัยที่หมุนเวียนสลับเปลี่ยนกันอยู่แล้วตามปกติ ปัญหาจึงกลับไปอยู่ที่ว่ามหาวิทยาลัยมิได้เคยมีนโยบายที่เกี่ยวกับการวิจัยอย่างจริงจังมาก่อนเลยนั่นเอง

ด้วยเหตุเดียวกันนี้ ในปัจจุบันจึงได้ยินคำปรารภทำนองนี้จากหน่วยราชการต่างๆ หลายแห่งที่มีหน่วยวิจัยของตนเองด้วยอุปกรณ์ครบครันชนิดที่ทางมหาวิทยาลัยไม่มี สามารถทำการสำรวจวิจัย ใช้เงินเป็นล้าน ๆ เจ้าหน้าที่เป็นร้อย ๆ ได้ โดยไม่ต้องมีการสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยเลย และในขณะที่เดียวกันก็มีเสียงปลงสังเวชจากหน่วยงานนั้น ๆ ว่า งานเช่นนั้นที่มหาวิทยาลัยควรจะทำกลับไม่ทำ มิแต่จะถอยหลังเข้าคลองไปทุกวัน ทางฝ่ายมหาวิทยาลัยก็ได้แต่แก้ตัวนำขุ่น ๆ ไปว่า คนของมหาวิทยาลัยมีงานประจำอยู่เต็มมือ ยังไม่พร้อมจะทำงานพิเศษเหล่านั้น และไม่มีกำลังเงิน กำลังคน ทัดเทียมหน่วยงานที่ตั้งขึ้นเฉพาะอย่างนั้นได้ แต่ข้อที่น่าสังเกตมีอยู่ว่า หากมหาวิทยาลัยมีนโยบายที่แน่นอนและมีการแบ่งหน้าที่งานสำหรับการวิจัยไว้รัดกุมแล้ว ถึงแม้มหาวิทยาลัยจะไม่มีเงินและอุปกรณ์ จะดำเนินการเองในโครงการใหญ่ ๆ ที่ราชการต้องการ แต่ก็ส่งตัวบุคคลเข้าร่วมงานกับหน่วยงานพิเศษอื่น ๆ นั้นได้ ซึ่งอาจเป็นการทำประโยชน์แลกเปลี่ยนร่วมกันได้ในวงงานของราชการด้วยกันอย่างจริงจัง ไม่ใช่แต่เพียงการร่วมงานด้วยการประชุมผู้แทนของหน่วยงานที่ปลีกเวลามาจากงานประจำชั่วคราวช่วยยามมันังเงรจากกัน แต่ไม่ได้ลงมือทำงานจริง ๆ

สรุป

ข้อความที่กล่าวแล้วข้างต้น เป็นการกล่าวในหลักการทั่วไป มิได้บรรยายละเอียด ซึ่งย่อมมีลักษณะแตกต่างกันไปตามมหาวิทยาลัยหรือแขนงวิชา ซึ่งอาจต้องการเงื่อนไขการทำงาน อุปกรณ์ และวิธีการต่าง ๆ กันไป การวิจัยทางแพทย์อาจมีอุปสรรคและปัจจัยแตกต่างจากการวิจัยทางเกษตร หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประวัติความเป็นมา และโครงสร้างของแต่ละมหาวิทยาลัยกับลักษณะวิชาชีพ แต่กล่าวโดยทั่วไปแล้ว อาจพบลักษณะใหญ่ ๆ ที่คล้ายกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับนโยบายของฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัย ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระบบราชการเดียวกัน พอจะนำมาเปรียบเทียบกับแนวความคิดที่เสนอไว้ได้

สิ่งหนึ่งที่ควรสังเกตในเรื่องการวิจัยของมหาวิทยาลัยก็คือ ความเป็นอิสระของการวิจัยจะเป็นงานส่วนหนึ่งในมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของระบบราชการ การกระทำใด ๆ ที่จะทำให้เกิดเป็นผลสำเร็จในด้านงานวิจัย ย่อมขึ้นอยู่กับลักษณะโครงสร้างทั่วไปในด้านอื่น ๆ ของมหาวิทยาลัยด้วย และลักษณะโครงสร้างของมหาวิทยาลัยก็จะเป็นไปภายในกรอบตามระเบียบแบบแผนของทางราชการที่จำกัดไว้ หากมหาวิทยาลัยไม่มีบรรยากาศของการศึกษาอย่างแท้จริง ครูอาจารย์ทำตัวเป็นข้าราชการมากกว่าจะเป็นครูอาจารย์ ห่วงใยผลประโยชน์ของนักการเมืองมากกว่าผลประโยชน์ของนักศึกษา หาช่องทางเอาประโยชน์จากตำแหน่งหน้าที่มากกว่าจะสร้างประโยชน์ในด้านความรู้วิชาการ ฯลฯ เช่นนั้น การวิจัยก็จะเกิดขึ้นได้ลำบาก จริงอยู่ นักวิชาการของไทยเคยมีผลงานชิ้นมาตรฐานเผยแพร่แก่เพื่อนร่วมวงวิชาการนานาชาติ แต่เมื่อเทียบอัตราส่วนกับจำนวนนักวิชาการทั้งหมด และระยะเวลาที่เรามีมหาวิทยาลัยกันมาแล้ว ผลงานดังกล่าวอาจจะดูน้อยจนไม่ได้สัดส่วนกันเลย โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับผลงานของนักวิชาการในประเทศอื่นของโลกซึ่งเทียบกัน เช่น ญี่ปุ่น

การปรับปรุงการบริหารงานวิจัยของมหาวิทยาลัย จึงขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงการบริหารงานของมหาวิทยาลัยในด้านอื่น ๆ ด้วย

ปัญหา: เบียบัตรราชการพลเรือน

ตอบโดย

สมคิด เจริญกุล บุคลากรเอก กองระเบียบข้าราชการ
สายบัว พุ่มแดง เลขานุการกรม
อาลัย อังคะวณิช วิทยากรโท กองระเบียบข้าราชการ
สมพงษ์ นิ่มนกร นิตกรโท กองระเบียบข้าราชการ

สำนักงาน ก.พ.

ท่านสมาชิกที่ประสงค์จะให้ตอบปัญหาระเบียบข้าราชการพลเรือน โปรดส่งไปที่ “บรรณาธิการวารสารข้าราชการ” และระบุด้วยว่าให้ตอบในวารสารข้าราชการหรือตอบส่วนตัวทางไปรษณีย์

ปัญหาสมาชิก

ตอบสมาชิกเลขที่ ๑๔๒๒

ถาม ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ และลูกจ้างประจำ ก่อนที่จะเข้ารับราชการเคยรับราชการเป็นทหารกองหนุนมาแล้วคนละสองปี ขอทราบว่า ยื่นเรื่องราวขอเพิ่มเวลาราชการตอนเป็นทหารมารวมกับเวลาราชการปัจจุบันได้หรือไม่

ตอบ ไม่ได้

ถาม ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด เทียบเท่าตำแหน่งอธิบดี แต่รองผู้ว่าราชการจังหวัดเทียบเท่าตำแหน่งผู้อำนวยการกอง เหตุใด ก.พ. จึงพิจารณาเทียบให้เพียงตำแหน่งผู้อำนวยการกอง แทนที่จะเทียบตำแหน่งรองอธิบดี

ตอบ เพราะปริมาณและคุณภาพของงานควรจะเทียบเท่ากับตำแหน่งผู้อำนวยการกอง

ถาม เหตุใดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย จึงใช้วิธีสอบคัดเลือกข้าราชการ
ชั้นจัตวาในสังกัดบรรจุในตำแหน่งปลัดอำเภอตรี จำจังหวัดตรี ผู้ช่วยเสมียนตราจังหวัดตรี
อักษรเลขตรี ฯลฯ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดให้เป็นส่วนราชการที่มีเหตุพิเศษและเหตุใดจึง
ไม่ใช้วิธีสอบแข่งขัน

ตอบ เพราะตำแหน่งเหล่านั้นต้องการผู้ที่มีคุณสมบัติและพินความรู้เป็นพิเศษแตกต่าง
กับการสอบแข่งขันทั่วไป

ตอบสมาชิกเลขที่ ๒๕๑๑

ถาม ตามมาตรา ๕๒ วรรคท้าย ว่า “ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวในวรรคก่อนเป็น
ข้าราชการอยู่แล้วให้บรรจุและแต่งตั้งผู้นั้น เพื่อทดลองให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเวลาไม่น้อย
กว่าหกเดือนแต่ไม่เกินหนึ่งปี และให้นำความในวรรคก่อนมาใช้บังคับโดยอนุโลม ฯลฯ” คำว่า
ไม่น้อยกว่าหกเดือนนั้น จะนับวันที่ออกคำสั่งแต่งตั้งให้ทดลองราชการ หรือว่านับแต่วันที่ผู้
รับคำสั่งเดินทางไปรับตำแหน่งใหม่ เริ่มต้นจนครบหกเดือน ตัวอย่าง เช่น วันออกคำสั่ง ตั้ง
ตั้งแต่วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๐ ครบหกเดือน วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๐ หรือว่า วันเดินทาง
ไปรับตำแหน่งใหม่วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๐ ครบกำหนดหกเดือน วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๐
อย่างไรจะถูกต้อง

ตอบ ข้อความในมาตรา ๕๒ วรรคท้าย ระบุไว้ชัดเจนว่า “... เพื่อทดลองให้ปฏิบัติ
หน้าที่ราชการเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือน...” ฉะนั้นตามเจตนารมณ์ของกฎหมายนับตั้งแต่วันที่
ผู้นั้นเริ่มปฏิบัติราชการในหน้าที่ นั้น โดยหลักการแล้วการบรรจุบุคคลเข้ารับราชการตาม
ความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๗ กระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ
ควรจะให้ผู้เข้ารับราชการเริ่มปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ปรากฏในคำสั่งบรรจุเป็นต้นไป ใน
กรณีนี้ต้องนับวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๓๐ ซึ่งเป็นวันเริ่มปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งใหม่

ปัญหาคลัง

ตอบโตย

วิเชียร ไม้เรียง ผู้อำนวยการกองบำเหน็จบำนาญ
สนิท เกษะศิริ เลขานุการกรม
เฉลิมชัย วสันนท์ นิตินกรเอก
วินัย บุญโสภณ หัวหน้าแผนก ๗ กอรั้งเงินเดือน

กรมบัญชีกลาง

ท่านสมาชิกที่ประสงค์จะให้ตอบปัญหาคลัง โปรดส่งไปที่
“บรรณาธิการวารสารข้าราชการ” และระบุด้วยว่าให้ตอบใน
วารสารข้าราชการหรือตอบส่วนตัวทางไปรษณีย์

ปัญหาสมาชิก

ตอบสมาชิกสกลนคร

ถาม กรมใดกรมหนึ่ง ออกคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญ- ชั้นจตุตถา อันดับพิเศษชั้น ๑๕๐ บาท ในสังกัดของตน แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประจำแผนก ขอทราบว่ ข้าราชการที่ถูกแต่งตั้งนั้น มีสิทธิในการเบิกจ่ายเงิน ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ และอื่นๆ เทียบเท่าข้าราชการสัญญาบัตรหรือไม่

ตอบ ค่าเบี้ยเลี้ยง และค่าพาหนะ สำหรับข้าราชการพลเรือน(ยกเว้นข้าราชการตำรวจ) ใช้อัตราเงินเดือนเป็นเกณฑ์คำนวณ ไม่ใช่ตำแหน่ง ตัวอย่างเช่น ผู้ได้รับเงินเดือน ๑๕๐ บาท ไม่ว่าจะเบ็นเสมียนหรือประจำแผนก ชอบที่จะเดินทางโดยรถไฟชั้นสองได้ (ในกรณีที่มีรถชั้นสาม)

ตอบสมาชิกเลขที่ ๒๕๓๕

๑. ถาม การที่คนมาขอใบรับรองแพทย์ เพื่อเข้ารับราชการหรือลาป่วย จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องใช้นายแพทย์ที่เป็นข้าราชการ ?

ตอบ แพทย์ออกใบรับรองเพื่อเข้ารับราชการหรือออกใบรับรองในกรณีเจ็บป่วย ไม่จำเป็นต้องเป็นข้าราชการ

๒. ถาม ในใบลาป่วยของ ก.พ. หรือแพทย์ที่กระทรวงการคลังรับรอง ทำไมจึงต้องมีคำว่า แพทย์ผู้บังคับบัญชาเห็นชอบด้วย (มาตรา ๖) และยื่นไปถึงใบสมาชิกมาปนกิจของมหาดไทย เขาก็ต้องมีใบรับรองของนายอำเภอหรือผู้ว่าฯ เห็นด้วย กับแพทย์ผู้นั้น ผมเห็นว่า แพทย์ทุกคน มี พ.ร.บ. ประกอบโรคศิลป์ คุ้มครองอยู่แล้ว เหตุตั้งๆ จึงต้องให้ผู้ที่ไม่ใช่แพทย์ รับรอง หรือเห็นชอบด้วย อยู่ในใบแบบฟอร์มนั้นด้วย (นายแพทย์ปริญญา นะครับ ไม่ใช่แพทย์เถื่อน)

ตอบ มาตรา ๖ แห่ง พ.ร.ฎ. ว่าด้วยการจ่ายเงินการชดเชยระหว่างลาของข้าราชการ เขา มีคำว่า หรือ ซึ่งหมายความว่า เป็นแพทย์อย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นแพทย์ปริญา ก็ไม่จำเป็นต้องให้ผู้บังคับบัญชารับรอง

๓. ถาม เงินค่าช่วยเหลือพยาบาลของข้าราชการผู้น้อยนั้น ปรากฏว่าได้ผลดีมาก แต่มีอุปสรรคที่พบบ่อย ๆ คือ

ก. ข้าราชการไม่มีเงินจะออกตรวจก่อน ไปกู้เขามาจ่าย

ข. การเบิกจ่ายล่าช้า เพราะต้องมีใบประกอบประกบหน้าประกบหลัง กว่าจะเบิกได้ กินเวลาอีกโขครับ เขาท้อกัน เขาว่าบางทีเบิกมาแล้วไปตามไปทวงคนทำหน้าที่ดังกล่าว โกรธพาไลเสียอีกเนาะ ดีไม่ดีคราวหน้าคราวหลังก็พึ่งเขาอีก ด้วยเหตุดังกล่าว ร.พ. รัฐบาล ประสบความยุ่งยากมาก ข้าราชการเลยหันมาคือแพ่งไม่จ่ายก็มี ท่านจะมีทางช่วยแก้ไขอย่างไรบ้าง จะให้การเบิก การจ่าย รวดเร็ว

ตอบ เรื่องเงินช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลแต่ก่อนเบิกไม่ได้ เดียวนี้เบิกได้ครบทีเดียว แต่ก็ยังไม่ดีพร้อม แต่นั่นมันเรื่องธรรมดาโลก คนเราจะกินข้าวยังต้องเอามือตักใส่ปากเลยทีเดียว ที่ชาวบ้านของเราเองแท้ ๆ ส่วนเรื่องเงินว่าเบิกมาแล้วผู้เบิกไม่ยอมจ่าย ถ้าเป็นจริงก็ฟ้องชนไปได้

ตอบคุณนาม พันชัย

ผมเกิดวันที่ ๓ เมษายน ๒๔๕๘ เข้ารับราชการเมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๗ สังกัด กรมการปกครอง มหาดไทย ตั้งแต่รับราชการเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ ไม่เคยเปลี่ยนกรม กอง สังกัด เลย ทั้งไม่เคย ถูกพัก ถูกปลดเลย ขณะนี้ได้รับเงินเดือน ๓,๖๐๐.๐๐ บาท ขอถามดังนี้

๑. ถาม ผมจะครบเกษียณ วัน เดือน ปี ไດ

ตอบ ครบเกษียณ วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๓๘

๒. ถาม ขณะอายุราชการจริงกี่ปี

ตอบ มีวันราชการจริง ๓๓ ปี ๓๐ เดือนเศษ (คิดถึงสิ้นเดือนธันวาคม ๒๕๓๐)

๓. ถาม ได้เพิ่มตามกฎอัยการศึก (ทวิคูณ) กี่ปี

ตอบ วันทวิคูณอีก ๗ ปี ๔ เดือนเศษ

๔. ถาม ถ้าผมจะลาออกในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๓

ก. จะได้บำเหน็จกี่ปี เดือน วัน และเป็นจำนวนเงินเท่าใด ?

ข. จะเป็นบำนาญเดือนละเท่าใด ?

ตอบ ก. จะได้บำเหน็จจากวันราชการประมาณ ๓๘ ปี เป็นเงิน ๖๒,๕๐๐ บาท

ข. บำนาญเดือนละ ๓,๒๕๘ บาท

๕. ถาม การยื่นใบลาออกรับบำเหน็จ เมื่อยื่นใบลาแล้วถือว่าออกวันนั้นทีเดียวใช่ไหม หรือจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาเสียก่อน ในระหว่างนั้นจะต้องทำงานหรือเปล่า

ตอบ ต้องได้รับอนุญาตก่อน ในระหว่างที่ยังไม่อนุมัติ ต้องมาทำงานด้วย

๖. ถาม ถ้าในบั้นนี้ได้รับการพิจารณาเลื่อนเงินเดือนตามรอบปี ซึ่งทางกรมออกคำสั่งแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ยังไม่ได้เบิกหรือรอเบิกเงินอยู่ อย่างนี้ จะถือชนเงินเดือนที่ได้รับใหม่เป็นการคำนวณขอรับบำเหน็จได้ไหม

ตอบ ถือตามอัตราเงินเดือนใหม่

ตอบสมาชิกโรงพยาบาลศรีสังวร

ถาม นาย ก. ลูกจ้างประจำ ตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ ต้องหาในคดีอาญาในกรณี ขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บสาหัส และขณะนี้อยู่ในระหว่างดำเนินคดี ในระหว่างที่ดำเนินคดีอยู่นี้ นาย ก. ได้รับการประกันตัวออกมา จึงขอทราบว่

ก. นาย ก. จะต้องถูกสั่งพักงานไว้เป็นการชั่วคราว ตามระเบียบว่าด้วยการจ่าย ค่าจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๐๖ ข้อ ๓๓ หรือไม่

ข. ตามหนังสือของคณะเลขาธิการสำนักนายกรัฐมนตรีที่ น.ว. ๓๗/๒๒๕๐๕ ลง วันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๐๕ แจ่มมติคณะรัฐมนตรีให้ถือปฏิบัติเรื่อง ลูกจ้างต้องหาคดีอาญา และ ความว่า "ในกรณีที่ลูกจ้างถูกกล่าวหาในคดีอาญาและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจคุมตัวไว้สอบสวน ให้

หัวหน้าส่วนราชการสั่งพนักงานไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าคดีหรือกรณีถึงที่สุด” นั้น ตามหนังสือดังกล่าวจะหมายถึงกรณีที่ลูกจ้างถูกตำรวจควบคุมตัวไว้ทำการสอบสวนเท่านั้น จึงจะต้องสั่งพนักงานส่วนถ้าลูกจ้างต้องหาคดีอาญา แต่ไม่ได้ถูกตำรวจควบคุมตัวไว้ทำการสอบสวน (เพราะได้รับการประกันตัว) ไม่ต้องถูกสั่งพนักงานใช่หรือไม่ และกรณีของนาย ก. ดังกล่าวข้างต้นจะต้องถูกสั่งพนักงานหรือไม่

ทั้งนี้ เพราะระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๐๖ ข้อ ๓๓ มิได้ระบุว่าเมื่อลูกจ้างต้องหาคดีอาญาแล้ว จะถูกควบคุมตัวหรือไม่ก็ตาม ให้สั่งพนักงานได้ ส่วนมติคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีดังกล่าว กล่าวเฉพาะที่ลูกจ้างถูกตำรวจควบคุมตัวไว้ จึงจะสั่งพนักงานได้

ค. กรณีของนาย ก. นี้ ได้สั่งพนักงานไปแล้วตามระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าจ้างลูกจ้างของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๐๖ ภายหลังจากที่ถูกพนักงานสอบสวนดำเนินคดีทางอาญา จะเป็นการถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่เป็นการถูกต้องจะต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร

ตอบ ตามระเบียบและมติดังกล่าว ผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาไม่ว่าจะถูกคุมขังหรือไม่ผู้บังคับบัญชาชอบที่จะสั่งพนักงานได้ หลักเกณฑ์ของพระราชบัญญัติระเบียบคำสั่งของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ พ.ศ. ๒๕๐๒

กรณีของนาย ก. เมื่อได้ถูกสั่งพนักงานภายหลังถูกดำเนินคดีอาญานั้นจะถือเป็นผิดก็ไม่ถนัด แต่จะให้คิดควรสั่งพักตั้งแต่ถูกกล่าวหา

ตอบสมาชิกเลขที่ ๑๗๗๒

ถาม เดิมผมรับราชการเป็นครูประจำโรงเรียนในอำเภอ " ก. " ต่อมาผมได้โอนไปรับราชการเป็นเสมียนสรรพากรโดยบรรจุที่ศาลากลางจังหวัด สมมติจังหวัด " ข. " และต่อมาผมได้ถูกย้ายให้ไปรับราชการไปอยู่ที่อำเภอ " ก. " อำเภอที่ผมบรรจุเป็นครูครั้งแรก ตอนโอนมาเป็นเสมียนสรรพากรนั้นอีก (อำเภอ ก) นี้อยู่ในจังหวัด (ข) ผมสงสัยว่า " ผมจะขอเบิกค่าเช่าบ้านได้หรือไม่ ? เพราะเหตุใด ? เพราะผมลำบากเกี่ยวกับเรื่องค่าเช่าบ้านมาก อำเภอที่ผมอยู่ไม่ใช่อำเภอที่อยู่ในพระนคร ชนบุรี

ตอบ ไม่ได้ เพราะถูกห้ามตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยระเบียบค่าเช่าบ้านข้าราชการ พุทธศักราช ๒๔๗๓ (๔) ข้าราชการซึ่งทางราชการสั่งให้ไปรับราชการประจำในเขตอำเภอหรือกิ่งอำเภอที่ข้าราชการนั้นเริ่มรับราชการหรือเข้ารับราชการใหม่

ตอบสมาชิกเลขที่ ๒๐๕๖

ถาม ผมเป็นข้าราชการชั้นตรี เงินเดือน ๓,๒๐๐ บาท ได้รับคำสั่งแต่งตั้งจากอำเภอ หรือไปดำรงตำแหน่งอีกอำเภอหนึ่ง ผมได้ยื่นรายงานขอเบิกเงินค่าขนย้ายครอบครัวในการไปดำรงตำแหน่งใหม่ ซึ่งระยะทางและอัตราค่าพาหนะในเขตจังหวัดผู้ว่าราชการกำหนดให้รถยนต์คันละ ๒๐๐ บาท ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการจ้างรถบรรทุกสิ่งของผมได้ ๓ คัน ที่นับปัญหาอยู่ว่ารถที่เบิกได้ตามสิทธิ ๓ คันนั้นบรรทุกของเต็มหมดไม่มีที่นั่ง ผมจึงขอเบิกโดยจ้างเหมารถอีก ๓ คันสำหรับตัวผม ภริยา บุตร รวมทั้งบิดามารดาด้วย แต่จังหวัดขัดข้องบอกว่าเบิกไม่ได้ ผมจึงมีความสงสัยว่า ตามบัญชีอัตราท้ายพระราชกฤษฎีกานั้นกำหนดไว้เฉพาะรถสำหรับบรรทุกสิ่งของในการเดินทางไปรับงาน ถ้าผมจะจ้างเหมารถอีก ๓ คันสำหรับนั่งพร้อมด้วยบุตรภริยาจะได้อะไรหรือไม่ ตามพระราชกฤษฎีกาก็บอกไว้คลุมเครือ (ถ้าเบิกไม่ได้จะมีเป็นการทารุณเกินไปหรือเพราะรถขนของไปแล้ว เจ้าตัวจะต้องเดินไปเองโดยมิให้จ้างรถ)

ตอบ พ.ร.ฎ.ฯ เขาเขียนไว้ว่าค่าพาหนะเดินทางให้เบิกได้เท่าที่จ่ายจริง และให้ใช้ยานพาหนะประจำทาง คุณจะไม่ใช้ยานพาหนะประจำทางก็ต้องได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการก่อน โปรดดู มาตรา ๒๐ ประกอบ

ตอบสมาชิกเลขที่ ๑๔๒๐

ถาม ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ (ฉบับที่ ๓๒) พ.ศ. ๒๕๓๐ ข้อ ๓๓ และข้อ ๓๒ หมวด ๗ ความว่า "ให้เจ้าหน้าที่พัสดุและครุภัณฑ์ของกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ จัดทำบัญชีพัสดุครุภัณฑ์ตามตัวอย่างท้ายระเบียบนี้ และลงบัญชีแสดงจำนวนสิ่งของและราคาที่เหลือครั้งสุดท้าย รับใหม่และจ่ายใหม่เท่าใด คงเหลือเท่าใดทุกคราว และเก็บหลักฐานการรับจ่ายไว้ กับในวันสิ้นเดือนมีนาคมทุกปี ให้ทำรายงานเสนอตามลำดับชั้นถึงอธิบดี หัวหน้ากรมหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี เพื่อทราบ" นั้น ผมมีปัญหาลังสงสัยว่า จะต้องทำบัญชีพัสดุครุภัณฑ์ท้ายระเบียบนี้แล้ว แต่งตั้งกรรมการ ๒ นาย ตรวจสอบพัสดุครุภัณฑ์ ตามข้อ ๓๔ และ ๓๕ หมวด ๗ ว่าด้วยการจำหน่ายแล้วส่งสำเนารายงานการตรวจสอบพัสดุครุภัณฑ์ไปกรมและเขตด้วย หรือเป็นแต่เพียงทำบัญชีแสดงจำนวนชั้นแล้วเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด (ในส่วนภูมิภาค) ไว้เพื่อทราบเท่านั้น จึงขอขอบด้วยระเบียบ

ตอบ กรรมการที่ตั้งขึ้นตามข้อ ๓๓ ใครเป็นผู้ตั้ง (อธิบดีหรือผู้ว่าราชการจังหวัด) ก็รายงานผู้นั้น ในกรณีที่ผู้ตั้งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดและเป็นเรื่องของสูญหาย จะรายงานกรมเจ้าสังกัดให้ทราบด้วย น่าจะชอบด้วยระเบียบปฏิบัติงาน

คอบคุณการุณ อังกุลสานต์

นาย ก. เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญเริ่มรับราชการตำแหน่งเสมียนพนักงานในแผนกคลังจังหวัดปัตตานี ในอัตราเงินเดือน ๔๕๐ บาท ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นต้นมา โดยนาย ก. เข้าบ้านของเอกชนอยู่ นาย ก. มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดสงขลา ในท้องที่จังหวัดปัตตานี นาย ก. ไม่มีบ้านของตนเอง บิดามารดา สามีหรือภรรยาอาศัยอยู่ร่วมกันอยู่ได้เลย โดยต้องเสียค่าเช่าบ้านเองตลอดมา ไม่มีสิทธิเบิกเงินค่าเช่าตามพระราชกฤษฎีกา

จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๐๗ นาย ข. เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งพนักงานตุเงินตรีประจำคลังจังหวัดปัตตานีถูกแต่งตั้งไปเป็นผู้ช่วยคลังอำเภอเบตง จังหวัดยะลา และนาย ค. ผู้ช่วยคลังอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ย้ายมาดำรงตำแหน่งพนักงานตุเงินตรีคลังจังหวัดปัตตานี ตั้งแต่วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๗ นาย ค. เริ่มรับราชการครั้งแรกที่จังหวัดพังงา นาย ค. ย้ายมาเข้าพักอาศัยอยู่ในบ้านพักประจำตำแหน่งพนักงานตุเงินตรีแทน นาย ข. อยู่มาไม่ถึงเดือนถึงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๐๗ นั้น นาย ค. ได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานตุเงินโทและยังคงอยู่อาศัยในบ้านพักประจำตำแหน่งพนักงานตุเงินตรีเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้

ส่วนนาย ก. นั้นรับราชการต่อมาถึงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๐ สอบได้ชั้นตรีได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานตุเงินตรีประจำที่ทำการคลังจังหวัดปัตตานีจังหวัดเดียวกัน และยังคงต้องเช่าบ้านเอกชนอยู่ จะเข้าพักอาศัยในบ้านพักประจำตำแหน่งพนักงานตุเงินตรีไม่ได้ เพราะนาย ค. ไม่ออกจากบ้าน จังหวัดปัตตานีไม่มีบ้านพักประจำตำแหน่งพนักงานตุเงินโท

จึงมีปัญหาดังนี้คือ

๑. ถาม บ้านพักทางราชการประจำตำแหน่งพนักงานตุเงินตรีมีจริง แต่ นาย ค. ไม่ออกและยังคงพักอาศัยอยู่ต่อไป ทั้งที่นาย ค. เข้าบ้านเอกชนมีสิทธิเบิกเงินค่าเช่าบ้านได้ กรณีนี้ค่าเช่าบ้านที่ นาย ก. เข้าบ้านเอกชนอยู่ตั้งแต่วันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๐ เป็นต้นมา จะมีสิทธิเบิกได้ไหม

ตอบ ไม่มีสิทธิ เพราะต้องห้ามตามมาตรา ๔ (๓) แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยระเบียบค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๑๓

๒. ถาม หากไม่มีสิทธิจะมีวิธีใดที่เหมาะสมให้ นาย ก. มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านเอกชนได้?

ตอบ ตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว ไม่มี

เฉลยสอบวิชาทั่วไปและควมรู้รอบตัว

ชิงรางวัลประจำเดือนตุลาคม ๒๕๑๐



๑. เงาภาพนั้นเป็นพระบรมฉายาลักษณ์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ทรงสร้างคุณงามความดีเหลือคณานับ
๒. "สุจุนยิบตา" มาจากคำว่า "สุจุนเย็บตา" เป็นสำนวนที่เกิดจากการตีไก่ ภายหลังที่ไก่ได้ตีกันอย่างโหดโชนแล้ว ตามหน้าตาและคางจะถูกแซงหรือเดือยของแต่ละฝ่ายที่เตะจนแหลกไปหมด เฉพาะตรงตาจะบวมบืด ถ้าถูกแทงด้วยเดือยที่ตา ตาก็จะแตก (เช่นคำที่เปรียบเปรยว่า งามเป็นไก่ตาแตก) ถ้าตาไม่แตกก็จะบวมจนไก่อมองไม่เห็น ถ้าไก่อังไม่แพ้ เจ้าของไก่อก็จะต้องใช้เข็มเย็บตาของไก่ไว้ เพื่อให้ไก่ได้มองเห็นและตีกันต่อไปอีก เป็นสำนวนใช้ในด้านของความทรหดอดทน สำนวนนี้มีผู้นิยมใช้เป็น สุจุนยิบตา ที่ถูก คือ "สุจุนเย็บตา"
๓. คำว่า "สิบแปดมงกุฎ" นั้น หมายถึง เสนาอานรในเรื่องรามเกียรติ์ที่ทอวดารมาจากเทวดาต่าง ๆ มีสี่กายตามเทวดาองค์เดิม คือ

ชาวขัตติย	๑. เกยว (วิรุพหก) ม่วงแก่	๒. โคมุท (หิมพาน) บัวโรย	๓. ไชยามพวาน (อีสาน) เทา
	๔. มาลุนทเกสร (พฤษภ) เมฆ	๕. วิมล (เสาร) ดำ	๖. ไวยบุตร (พิรุณ) เมฆแก่
	๗. สัตพลี (จันทร์) ขาว	๘. สุรกันต์ (มหาไชย) เหลือง	๙. สุวเสน (พุช) แสด บ้างว่าเขียว
ชาวชมพู	๑๐. นิลขัน (พิชเนศ) หงส์ดิน	๑๑. นิลปานัน (ราหู) ส้มฤทธิ	๑๒. นิลปาสัน (ศุกร) เต็มเหลือง
	๑๓. นิลราช (สมุท) น้ำไหล	๑๔. นิลเอก (พินาย) ทองแดง	๑๕. วิสันตราว (อังการ) ลั่นจี้
ไม่ปรากฏชาวไหน	๑๖. กุมิตัน (เกตุ) ทอง	๑๗. เกสรทมาลา (ไพศรพณ์) เหลืองอ่อน	๑๘. มายูร (วิรุภักย์) ม่วงอ่อน
๔. คำโบราณที่มีความหมายตรงกันข้ามคือ "ซัดเจ็ดทิศเจ็ดหน"
๕. รถวิ่งเป็นระยะทางทั้งหมด ๕๒ กิโลเมตร ซึ่งต้องใช้เวลา ๒ ชั่วโมง ฉะนั้น เขาจะไปถึงจุดหมายตามคำสั่งเมื่อเวลา ๑๔.๓๖ นาฬิกา

ผลการตัดสิน ไม่มีผู้ใดตอบถูกต้อง จึงขอเฉลยรางวัลให้ผู้ตอบดี ๖ ราย ๆ ละ ๘ บาท คือ คุณสงวน ทรัพย์สมบูรณ์ ที่ทำการคลังจังหวัดสมุทรสงคราม คุณชอบ สมโต เทศบาลเมืองสมุทรสงคราม คุณชลอ ทรงประกอบ นนทบุรี คุณวีรพล จันทร์เดช ที่ทำการคลังจังหวัดนนทบุรี คุณพัฒน์ เนียมกุญชร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และคุณชาญณรงค์ บุญจุมพล ปท. ปราจีนบุรี.

ลอมเชาญ์ และ ความรู้รอบตัว



๑. ภาพเด็กแต่งตัวแบบมลายูข้างบนนี้เป็นภาพของใคร
๒. คำว่า “ไม่เป็นได้ไม่เป็นพ่าย” นั้นหมายถึงอะไร และมีความหมายอย่างไร
๓. แชมเมียลไวท์ (Siamese White) เป็นชื่ออะไร มีความสำคัญเกี่ยวข้องกับเมืองไทยเราอย่างไรบ้าง
๔. ประตูลิ้นนอกของพระบรมมหาราชวัง มีชื่ออะไรบ้าง เริ่มนับจากประตูอะไรก่อน
๕. นายกระแสน้ำเรือทวนน้ำไปได้ ๔ นาที แล้วล่องตามน้ำกลับถึงที่เดิมอีก ๓ นาที อยากทราบว่าถ้าไม่มีกระแสน้ำ ทางที่นายกระแสน้ำไปแล้วกลับมานั้นจะต้องใช้เวลานานสักเท่าใด

กติกา ให้ส่งคำตอบไปถึงบรรณาธิการวารสารข้าราชการ ภายในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๐ สมาชิกวารสารข้าราชการ ผู้ตอบถูกต้องและตอบดีที่สุด จะได้รับรางวัลเงิน ๕๐ บาท (โปรดเขียนชื่อและสถานที่อยู่ให้ชัดเจนด้วย)